

நினைவு

3/-

தி. நாகராஜன்

Д

[]

К

நிதை நிலா

[சிறு கதைக் கோவை]

~~பிரபு~~
75/-

இ. நாகராஜன்

75/-

ராதாரமணன் வெளியீடு

100/-

சுன்னுகம், திருமகள் அழுத்தகம்

விலை ரூ. ~~500~~

சகல உரிமைகளும் ஆசிரியர்க்கே

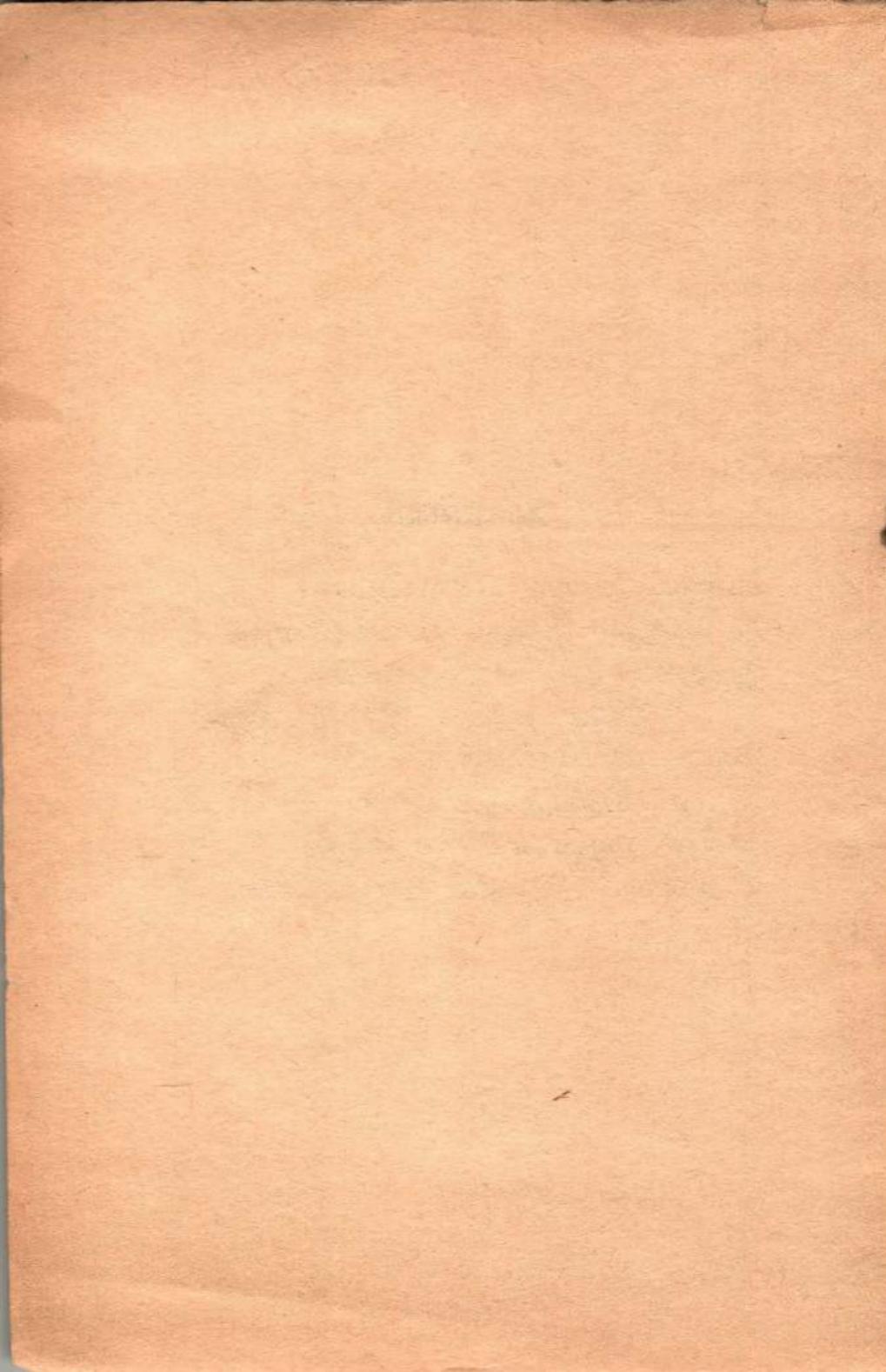
T.29/4

30%

2

அர்ப்பணம்

பன்னடி பாசம் மிகலூட்டியு
பரிந்து காத்துப் படிக்கவைத்து
இந்நாள் ஈழத் தெபூத்துலகில்
இலங்கச் செய்த இராமுவெனும்
என்ன ருயிர்நேர் தந்தைக்கும்
எனைப்பெற் ருயிர்ப்பால் ஊட்டியாறல்
அன்னை அன்னம் மானுக்கும்
அன்பாய் இந்நால் அர்ப்பணமோ.

உள்ளுரை

		பக்கம்
வெளியீட்டுரை	...	vii
முன்னுரை	...	viii
1. துணை	...	1
2. எரிந்த திரி	...	18
3. வேலி	...	33
4. பிரயத்தனம்	...	48
5. திரை	...	60
6. கண்கள்	...	74
7. கடன்	...	87
8. மாஜி மனிதர்கள்	...	99
9. நம்பிக்கை	...	112
10. வர்ணாஜாலம்	...	126
11. வேஷம்	...	140
12. மின்மினி	...	153
13. வட்டி	...	164
14. நிறைநிலா	...	175

வெளியிட்டுக்கொடு

நாலு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரபல கவிஞரும், கதாசிரியருமாகிய திரு. இ. நாகராஜன் அவர்கள் 'தமிழன்' பத்திரிகையில் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது கவிஞரோடு எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் அறிமுகமில்லை. சக எழுத்தாளர் ஒருவர் இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு இவரின் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை வெளியிடுவதற்கு முயற்சி செய்யுமாறு வேண்டிக்கொண்டார். வேறேர் ஸ்தாபன மூலமாக வெளியிட அப்போது எடுத்த முயற்சிகள் பல தடங்கல்கள் காரணமாய் நிறைவருது போயின. ஆனால், இப்போது அவர் தொகுதியை வெளியிடக்கூடிய சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தமைக்காக இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துப் பயிற்சியுடையவரும், பல சிறுகதைகள், காவியங்கள், நாவல்கள் எழுதியுள்ளவருமான திரு. இ. நாகராஜனின் முதல் நால் இப்போதுதான் வெளிவருகிறது. இதிற் பதினெட்டு சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. இந்நாலைப் படிப்பவர் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் மற்றவர் களுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைத்தவர் அல்லர் என்பதை உணரமுடியும். இந்நாலின் ஒவ்வொரு பக்கங்களும் அதைத்தான் விளக்குகின்றன.

இத்தொகுதிக்கு உங்கள் அன்பான ஆசியை உவந்தளித்து எம்மை ஆதரிப்பதோடு, தொடர்ந்து இப்பணியில் ஈடுபட்டுமூக்க ஊக்கும்படி பணிவடன் கோருகின்றோம்.

47, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்,
8-11-1965.

கு. ராதாராமணன்

முன்னுரை

ஓரு குறிப்பிட்ட சதுரக்கோட்டை முற்றத்திலே கிற அதற்குள் மாங்கொட்டை போட்டுக் கெந்தி விளையாடும் சிறுவர்களுக்கு ஏற்படுஞ் சிரமம் எழுத்தாளனுக்கு இருக்கக்கூடாது என்பதால், சுதந்திரமாக உலகத்தை நோக்கி, என்னிற் பலரையும், பலரில் என்னையும் கண்டு பல்வேறு உணர்ச்சிகளின் தாக்கங்களுக்கும் உட்பட்டிருக்கிறேன்.

இத் தாக்கங்களை அப்படியே நிர்வாணக் கோலத் துடன் மனம் ஏற்றுக்கொண்டாலும், அதனை உள்ள வாரே கறையாக்குவது கலையாகாது. அது கலைஞருக்கு உரிய பண்பு மல்ல. சர்வ அங்கங்களும் உடைத்தான் ஒரே காரணத்தினால் ஒருவன் பூரண மனிதனுகிலிட முடியாது. அவன் சமுதாயத்தில் உலவுவதற்கு ஓர் ஆடை தேவை. இந்தவகையில் கறைகளுக்கும் கலையம்சம் என்ற ஆடை அவசியம். ஆனால் கலைஞரின் அனுபவ ஞானத்துக் கமைய அவனது ஆக்கங்கள் பல்வேறு அனிகளைப் பெறுதல் கூடும். இதுவே கலையின் உயர்வு. ஆயினும் கலைஞர்கள் தான் படைத்தவற்றைச் சொந்த அளவு கோலைக்கொண்டு அளக்க முற்படுவது அநாகரிகமானது. நேர்மையான விமர்சகளுக்குத்தான் அளக்கும் உரிமையுண்டு. அவன்கள் உண்மையான ஆழநீளத்தை

வெளிக்குக் காட்டக்கூடியவன். எந்தத் தாயும் தன் குழந்தையின் குறைபாட்டை உணர்மாட்டாள். கலைஞர் பற்றற்ற துறவியானாலும், படைப்பின்மீது ஏற்படும் பாசம் சொந்தக் குறைபாட்டை மறைக்கும் திரையாகி விடுகிறது. இந்த அடிப்படை உண்மையை மனதிற் கொண்ட நான் என் கலை நோக்கத்துக்குப் பெரு விளக்கங் தந்து எனக்கு நானே புகழ்மாலை குடிக்கொள்ள விரும்ப வில்லை. வாசகர்களாகிய உங்களின் நேரமையான பார்வையே தீர்ப்புக் கட்டவேண்டும்.

இத் தொகுதியில் இடம்பெறும் துணை, எரிந்த தீரி, வேலி, பிரயத்தனம், திரை, கண்கள், கடன், மாஜி மனி தர்கள், நம்பிக்கை, வர்ணஞ்சாலம், வேஷம், மின்மினி, வட்டி, நிறைநிலா ஆகிய பதினான்கு கதைகளும் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவையே. பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் கதைகளுக்கு ஆயுள் சொற்ப காலந்தான். அவற்றை எல்லோருமே கட்டிக்காப்பதில்லை. ஆனால், நூலில் இடம்பெறுபவை நீண்ட காலத்துக்கு நிலைபெறும் தகைமை பெற்றவை என்ற காரணத்தினால் சில திருத் தங்களுக்குட்பட்டே இங்கு அச்சேறியுள்ளன. இக்கணதை கள் அனைத்தும் உணர்ச்சி ஒட்டங்களை ஆதாரமாக்கிப் புனையப்பட்டவை. காலதேச வர்த்தமானத்துக்கமைய அவ்வவ் விடங்களின் பழக்க வழக்கங்கள் மாறு பட்டவையானாலும், உள்ளத்தின் பொது உணர்ச்சி பரப்பிரமம் போன்ற ஒன்றே ஒன்றுதான் என்ற உண்மையையும் அடியொற்றிநிற்கின்றன. ஆனாலும், ஒரு மனிதனுக்கு உண்டாகும் அனுபவ பூர்வமான கருத்தோட்டத்தினுடே அவனது முழுமை வாழ்வின் நிலைக் களைனையும் தொட்டுக் காட்டலாம் என்பதும் என்கருத்து.

சிறுகதைக்கு வாழ்க்கையின் அனுபவங்கள் மாத்திரம் கருவாகி விடா. கதைப்பொருள் முக்காலத்திலும் மூவுல கிலும் பிறக்காலம் என்ற நியதியை அனுசரித்திருக்கி ரேன். நிறைநிலா என்ற தொகுதித் தலைப்பாகவுடைய

சிறுக்கை புத்த பகவான் துறவேற்ற இரவையும், அவர் மனநிலையையும் சித்திரிப்பது. இச் சிறுக்கையின் அமைப்பைக் கவனிக்கவேண்டுமே தவிர, என்னைச் சரித்திராசிரியருக்கு முற்பட்டுக் குழம்பக்கூடாது. ஏனெனில், சரித்திரம் நூற்றுக்கு நூறு உண்மையின் அடித்தளத்திற் பிறப்பது. கதையோ சரித்திர ஆதாரத்தினுடே எழும் ஆசிரியனின் கற்பனைவாதத்தினால் உண்மையைப் போலத் தெரிவது; என்பதை நீணவில் இருத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

இக் கற்பனைக் கதைகளைனத்தும் பகிரதப் பிரயத் தனத்தோடும், பிரசவ வேதனையின் துடிப்போடும் உதித்து, இராட்சதப் பிண்டமென உடனே வளர்ந்து தேவர்களைச் சாட முற்பட்டனவல்ல. கதைகளுக்கும் எனக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்புண்டு. எனது சொந்த அனுபவங்கள் பிறரது அனுபவங்களுக்காகியும், பிறரது அனுபவங்கள் சொந்தமாகியும் பிறந்துவிட்ட போதிலும் முற்றிலும் எனக்கே சொந்தமான நடைக்குள் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

என் எழுத்து முயற்சி முன்னரே ஏற்பட்டதாயினும், 1948ஆம் ஆண்டு வரையிற்றுன் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமானேன். அக்காலத்தில் பத்திரிகா பீடத்தில் அமர்ந்த ஆசிரியர்களை மாணவ நிலையிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் அனுக்ருதியாது. முகமனுக்காக ஆஜையைப் பூஜையென்று பின்கும் மன்ப்பான்மை அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. நக்கிர நிலையிலுள்ள 'அவ் ஆசிரியர்கள் தகுந்த' பரிசீலனையின் பின், மிகுந்த அளவுடனேயே பிரசரஞ் செய்வர். அக்காலத்தில் யான் பணிபுரிந்த 'ஸமுகேசரி' ஆசிரியராக விளங்கிய திரு. இராஜ அரியரத்தினும் அவர்கள் என் வளர்ச்சிக்கு உறுதுக்கையாகியுள்ளார். இதனையிட்டு யான் பெருமிதப்படுகின்றேன்.

இருந்தும் இங்கு யாம் பெரும் சாதனையைப் புரிந்து விட்டதாகப் பெருமைப்படுவதில் அர்த்தமில்லை. உற்ற கலை மடந்தை, “கற்றதுகைம் மண்ணாவு கல்லாதது உலகளவு” என்று கூறுவாளானால் யாம் எம்மாத்திரம்!

ஒவ்வொருநாளைய பின்தங்கிய அனுபவமும் எழுத் தாளரின் சிந்தனைக்கு ஒருவாக்கப்படவேண்டுமென்பதும் என் கருத்து. இந்தச் கருத்து மட்டுமல்ல, சுயமான வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளும் தொகுதியை நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னேதான் கொண்டுவரக் காலாக அமைந்தன என்பதும் உண்மைதான்.

முடிபாக, இந்தத் தொகுதியை அச்சவாகனமேற்றி வெளியிடுவதற்கு உளப்பூர்வ தைரியந்தந்த பெருமை திருமகள் அழுத்தக முகாமையாளர்க்கே உரித்தாகும். அவர்கள் என் வாழ்க்கையிலே என்றுமே மறக்கமுடியாத மாபெரும் உதவியைச் செய்திருக்கிறார்கள். உண்மையிற் சொந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினையின் தொல்லைக்கூடே எதிர் நீச்சலடிக்கும் யான் சொந்தமாகப் புத்தகத்தை வெளியிடுவதென்பது நடக்கக்கூடியதல்ல என்று கருதியிருந்திருக்கிறேன். அவர்கள் அக்கருத்தை அழித்து ஆக்கந்தந்திருக்கிறார்கள்.

இப்புத்தகம் இவ்வளவு விரைவில் அழுகுடன் வெளி வருவதற்கு, திருமகள் அழுத்தகத்தில் பணிபுரியும் அத்தனைபேரதும் ஒத்துழைப்பு இங்கு கைகொடுத்திருக்கின்றது. குறிப்பாக ஒவ்வொருவர் பெயரையும் வெளியிட்டு ஆரா அன்பைக் காட்டவேண்டுமென்ற அவாவை அடக்கிவிட்டாலும், அன்னர் என் இதயத்தில் அழியாத சிலைகளாகிச் சிரஞ்சிவித்துவம் பெற்றுவிட்டார்கள்.

இந் நூலின் அச்சுப்பிழைகளை அவ்வப்போது ஊன்றிக் கவனித்து, திருத்தஞ்செய்த திரு. மு. சபாரத் தினம் அவர்களுக்கும், திரு. செ. சின்னத்துரை அவர்களுக்கும் என் நன்றிக் கடப்பாடு என்றும் உரியது.

இந் நூலின் அமைப்புச் சிறக்க அட்டைப்படம் வீரரந்த ஓவிய அன்பர் திரு. கே. கே. வி. செல்லையா அவர்களும், கலையம்சத்துடன் நூல் மினிரக் கட்டு வேலைகள் செய்து சிறப்பித்த திரு. ஆ. முத்தையா அவர்களும் என் அன்புக்கு உரியர்.

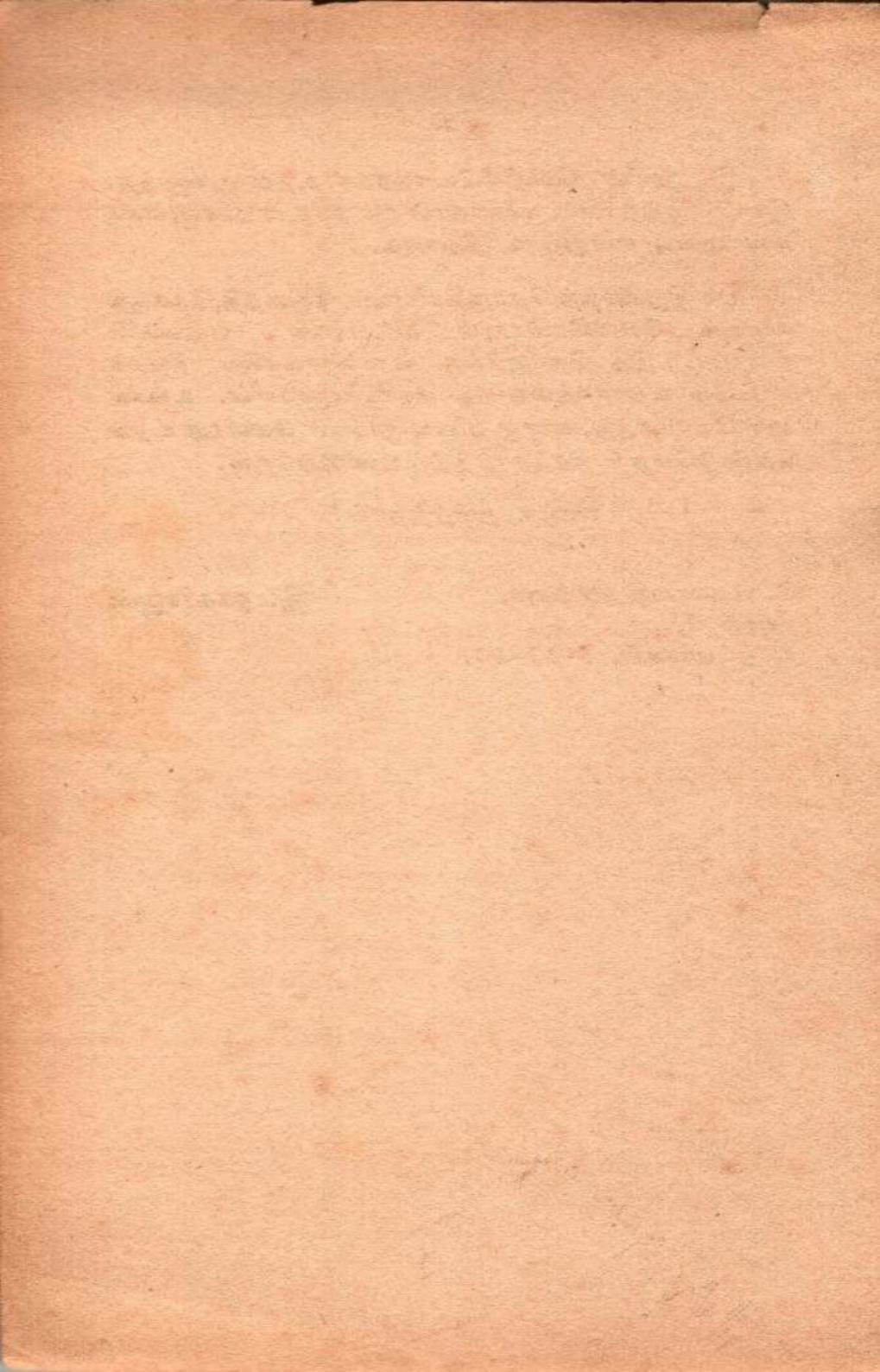
இந் நூலின் வெளியீட்டாளராக உதவ முன்வந்த,
இளம் எழுத்தாளர், சகோதரன் கு. ராதாரமணனுக்கும்
என் அன்பு என்றும் உரித்தாகுக.

பல சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், கவிதைத் தொகுதி
களையும் வெளியிடக்கூடிய விடயங்கள் என்னிடம்
உள்ளன. இத் தொகுதிக்கு வாசகர்களாகிய நீங்கள்
காட்டும் உற்சாகத்தை எதிர்நோக்கியுள்ளேன். உங்கள்
ஆசி தொடர்ந்து, எனது ஏனைய நூல்கள் வெளிவர உதவ
வேண்டுமெனச் சிரந்தாழ்த்திப் பணிகின்றேன்.

வாழ்க தமிழ்த்தாய் !

2, முதலாவது ஒழுங்கை,
பலாலி வீதி,
யாழ்ப்பாணம், 8-11-65.

இ. நாகராஜன்

துளை

அர்த்தசாமம் கடந்துவிட்ட அகாலவேளை.

உலகின் ஒவ்வோர் அனுவையுந் தனது
கருங்கல் வண்ணக் கொடுங் கரங்களாற்
பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் இருளை
உதாசினஞ்செய்து பலன் கருதாத கர்மயோகி
போல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது புகைவண்டி.

இப்போது மதவாச்சியைத் தாண்டி,
வவுனியாவை நோக்கி நொடிக்குநொடி முன்
னேறுகிறது. இந்த வண்டியில், குருகேஷத்
திரப் போர்க்களத்தில் குற்றுயிரும் குறை
யிருமாக விழுந்துகிடந்த கௌரவ-பாண்டவ
படையினர்போல் நித்திரையைத் தட்டிக்கழிக்
கத் திராணியற்று வசதியாகக் குந்தியிருந்து
கொண்டும், நடைபாதையில் கையிற் கொண்டு
வந்த பத்திரிகைகளை விரித்துச் சரிந்தும் ஒழுங்
கற்று உறங்குகிறார்கள் பலர். இருக்கை வசதி
குறைந்துவிட்டாலும், நித்திரையின் உபத்திர
வத்தாற் செயலிழந்து கோழித்துக்கம் தூங்கு
கிறார்கள் சிலர். பிரயாணம் செய்கின்றோமே

என்ற சுரணையற்றுக்கிடக்கும் அந்தக் கூட்டத்துக்கு விதிவிலக்கானவன்போல் கணகள் நித்திரையை வேண்டிக் கெஞ்ச விழித்திருக்கின்றேன்.

கால சமுத்திரத்திற்குள் மணித்தியாலங்கள் ஐந்துக்கு மேல் கழிந்திருக்கலாம். திட்டவட்டமாகக் கூறிவிடுவதற்கில்லை. இதுவரை புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து சமார் நூற்று ஐம்பது மைல்கள் கழிந்துவிட்டன. போக வேண்டிய இடத்துக்கு இன்னும் நாறுமைல்கள் வரை எஞ்சியுள்ளன. இந்த இடைவெளி குறுகக் குறுக, சஞ்சலமும் அதிகரிக்கிறது. என்னைக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது என்று நான் இட்டுக்கொண்ட வேடம் பல்லிலித்து விடுமா?

வெளிச்சத்துக்காகப் போடப்பட்ட ஐன்னற் கண்ணுடி வெளியிருளை இரசமாக ஏற்று உருவத்தை ஓரளவு சுட்டிக் காட்டுகிறது. அந்த உருவம்: கருங்குன்றைத் தலைக்ஷமாகக் கவிழ்த்து விட்ட தாடி; தூக்கக் கலக்கமும், துன்ப நினைவு கணும் கூடிக் குலவும் விழிகள்; அவற்றின்கீழ் வேதனையின் கறைபோல ஒட்டியிருக்கும் கருவளையம்; அரையில் வெளுத்தாலும் அசையாத துவர் ஏறிய காவி வேட்டி; தோளில் வேட்டியின் வண்ணத்துண்டு; வளர்ந்து கற்றையாகிச் சிங்கத்தின் பிடரிபோல் வளைந்து நெளிந்து சுருண்டுகிடக்கும் சிகை; அந்தச் சிகையைப் பின்னணியாகக்கொண்ட பரந்த நெற்றி; அந்த நெற்றியில் பாலைப்பழிக்கும் வண்ண வீழுதிப் பூச்சு; அரையங்குலப் பரிமாணத்துக்குச் சந்தனப் பொட்டு. கதிர்காமத்தி விருந்து வரும் அசல் சாமியார்தான்; அதில் எள்ளத்தனையும் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை.

நாகரிகத்தின் வாரிசுகள் என்று, மேள மடித்துக் காட்டும் ‘பொடியன்கள்’, குறுக்கும் மறுக்குமாக நடமாடும் பெட்டியில் இந்தப் பிரகிருதியா? இதைக் காணிவல்ல காட்சியில் வல்லவா வைக்க வேண்டும்? ஆம்; அதுதான் நான் வேண்டுவது. உலகத்திலிருந்துகொண்டு உலகத்தைவிட்டு ஒதுங்கிய என்னை எப்படியாவது சொல்லி, எங்காவது வைக்கட்டும். இந்த உருவம் இரண்டொருவரை அப்படிக் கதைக்கக் கூண்டியது. கதைத்திருக்கிறார்கள். காதுகள் கேட்டிருக்கின்றன. இதுவரை என்னைத் தெரிந்த இரண்டொருவர் கடந்தும் சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்களும் அப்படிக் கருதியிருக்கலாம். எனக்குப் பிடித்ததும் அதுதான். என்னை எவரும் இனங்கண்டு பிடிக்கக் கூடாது. இந்த இன்றைய என் உருமாற்றத்தில் ஒரு வெற்றி; நல்ல வேடம். அதில் மனம் இலயித்துக்கொள்ள இதழ்க்கடையில் குறுநகைபூத்து நெனிகிறது. அப்பப்பா திருப்தி!

என்ன திருப்தியா?

திருப்தியென்பது மனித இதயத்துக்குச் சாசுவதமான ஒன்றல்ல. அந்தத் திருப்தி மட்டும் கிடைத்திருந்தால் நான் இந்தப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை! நீரும் புல்லும் கிடையாது மேற்பாளனின் கண்காணிப்புக்குத் தப்பிய வெள்ளாட்டுக் குட்டிபோல கொழும்பு நகர ஜன வெள்ளத்துக்குள் ஏற்றுண்டு அலைந்துகொண்டிருந்தேன். புறப்பட்ட இடத்தையே மீண்டும் நாடவேண்டி யிருக்கிற தென்று ல் நிம்மதி கிடைத்துவிட்டது என்று பெருமைப்படுவதில் அர்த்தமில்லை.

ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டியின் வேகம் குறைகிறது. உட்கொண்ட உணவின் ஒரு பகுதி யைக் கழிவாக்கி வாயால் கக்கிக்கொண்ட பின் புதிய உணவென்ற பிரயாணிகளை உட்கொள்ள விழையும் பெரிய வெளவால்போன்று வவுனியாவைக் கண்டதும் வண்டி நின்று விடுகிறது.

‘பிளாட்பாரத்’தையடுத்த தண்டவாளத் தை விடுத்து அடுத்த தடத்திற்றுன் வண்டி நிறுத் தப்பட்டிருக்கிறது. வழக்கமாகக் கொழும்பு வண்டியும் யாழ்ப்பாண வண்டியும் அனுராதபுரியிற்றுன் சந்தித்துக் கொள்ளுவன். இன்று இங்குதான் சந்திக்கவேண்டியிருக்கிற தெனப் பேசிக்கொள்கிறூர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருகின்ற வண்டியில் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் இருந்துவிட்டால் என்செய்வது! அங்கங்களை உள்ளடக்கி வெறும் ஓடாகக் காட்சி தரும் ஆமையாக மூலையோடு மூலையாகக் குறண்டிக் கொள்கிறேன்.

யாழ்ப்பாண வண்டி கடகடவென்ற ஒசையை எழுப்பிக்கொண்டு வந்து நிற்கிறது. அதிலிருந்து இறங்குகிறூர்கள் சிலர் ; ஏறுகிறூர்கள் சிலர். என்னை எப்படித்தான் மறைத்துக்கொண்டாலும் கட்புலன்கள் மிகமிக விழிப்பாகவே இருக்கின்றன. அதோ அந்த வண்டியிலும் தெரிந்தவர்கள் சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறூர்கள். தங்கள் தங்கள் அலுவல்களை மேற்கொள்ள அவகாசம் இன்றித் தவிக்கும் மனிதப் புழுக்களுக்கு என் விஷயத்தில் கவன மில்லாமலிருக்கட்டும். ஆனால் அவர்கள் கண்ணில் நான் தென்படக்கூடாது. அதுதான் என்னுள் கப்பிக் கவிந்திருக்கும் பிரதிக்ஞை.

முன்வந்த வண்டியை விட, பின்வந்த வண்டியைத்தான் முதலில் அனுப்புகிறார்கள். அந்த இடம் சூனியமாகின்றது. அப்பப்பா! அந்தச் சூனியத்துள் என் உள்ளம் பூரணம் பெறுகிறது. ஒன்றின் அழிவிலேதான் இன் மேன்று ஆகிறது என்பார்களே, அந்த உண்மையும் இப்படித்தான்!

நானிருக்கும் பெட்டியில் அவசரம் அவசரமாக ஒருவர் ஏறுகிறார். அவரைத் தொடர்ந்து கொட்டுகிற பனிக் குளிருக்கு இதமாக முக்காடிட்ட இன்னேர் உருவம் வருகிறது. முதலில் வந்தவர் சுற்றிலும் நோட்டம் விட்டபோது, தூங்கி வழியும் மனித மந்தைகள் கண்களில் பட்டிருக்க வேண்டும். எனக்குப் பக்கத்திலே மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கைக்கே டிக்கட் பெற்றுக்கொண்டவர் போல் சர்வ சுதந்திரமாக ஒருவர் உறங்குகின்றார். வந்தவர் அவரைத் தட்டி “கொஞ்சம் காலை மடக்குங்கோ. இங்கே ஒரு பெண்பிள்ளை உட்கார வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொள்கிறார். சொப்பனத்தில் இலயித்துக்கிடந்த அவர் முக்கால் அழுதபடி கால்களை மடக்கிக் கொள்கிறார். ஆனால் அந்தப் பால்குடிக்கும் பூஜை தன் கண்களைத் திறக்கவில்லை.

பெண்ணென்ற அந்த முக்காடிட்ட உருவம் உட்கார்ந்து கொள்ள, வந்தவர் கண்ணைடிப் பக்கமே பார்த்துக்கொண்டிருந்த என் முதுகில் கையைப் போட்டு “நீங்கள் யாழ்ப்பானத் துக்குத் தானே?” என்கிறார். திரும்பிப் பார்க்காமல் என்வாய் “ஆம்” என்கிறது.

“எனக்கு அவசரமான வேலை. வர முடிய வில்லை. இவள் தனியே வருகிறாள். யாழ்ப் பாணம்வரை பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்!”

இதென்ன அவஸ்தை. ஆசாபாசங்களைக் கல்லி எறிந்துவிட்டு என்னையே நான் அடக்கி ஒடுக்கிக் கொள்ளும் நிலையில் புதிய சுமையொன்று வந்து அழுத்துகிறதே என்று மனம் நினைத்துக்கொள்கிறது. வாயால் எந்தவித பதிலும் வெளிவரவில்லை. வண்டி புறப்படுவதற்காக மனி “டாண் டாண்” என்று ஒலிக்கவே பெண்ணை வண்டியில் ஏற்ற வந்த வர் அவசரமாக இறங்குகிறார். வண்டி நகரும்போது கூட்டச் கையைக் காட்டிப் “பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று அவர்கூறத் தயங்கவில்லை.

பிரயாணஞ்செய்த ஒருசில மனித ஐந்துக்களும், பொருள்களும் வெளியே வழிந்து போக, வேறு மூட்டை முடிச்சுகளையும் மனிதர்களையும் இரையாக்ககொண்ட வண்டி தினாறிப் பெருமுச்சடன் புறப்படுகிறது. கைதேர்ந்த தாளக்கணக்குத் தெரிந்த சங்கீத விற்பனை ஜீனப்போல் “சுக் சுக்” என்று வண்டி இடும் ஒலி, சுதிசேர்ந்த தாலாட்டுப் பாடலாக அமையும் போது ஒன்னென்போல் ஆடிக்கொள்ளும் பெட்டியிலிருப்பவர்கள் உறங்காமலிருக்கத் தயாராகவில்லை.

இருளின் மைவண்ணத் திரையைக் கிழிக்கும் இராட்சதக் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு வண்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. தண்டவாளத்தின் ஓரங்களில் அமைந்த ஒரு சில கட்டடங்கள் மின்மினிப் பூச்சிகளின் ஒளிச் சன்னங்களை நினைவுட்டிக்கொண்டிருப்பது தெரிகிறது. கிளைத்துச் சடைத்து நெடித்து ஒன்றே டொன்று தழுவிநிற்கும் மாபெரும் விருட்சங்கள் இருளின் ஆதீனத்தைக் கைலாகு கொடுத்து வரவேற்பது போன்ற காட்டை

ஊடறுத்துச் செல்லுகிறது வண்டி. புதிதாக
ஏறியவர்களும் உறக்கவிட்டத்துக்குள் அகப்
பட்டுவிட்டார்கள்.

என் ஒப்புதலைப் பொருட்படுத்தாது சுமத்
தப்பட்ட சமையான அந்தப் பெண்ணின்
முக்காடு தூக்கக் கலக்கத்தினால் கலைந்து
அவளது தோளிற் சரிந்து விழுகின்ற வேளையில்
வண்டியிலுள்ளவர்கள் உயிரிருந்தும் பின்மாகி
விட்டார்களே என்ற நம்பிக்கையிற் சிறிது
திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். அங்கே காண்பது?
இப்படி நடக்குமா? வினாக்கள் மனமரத்
திருந்து உதிருகின்றன. என்ன விந்தை?

எதையெதைத்த தவிர்த்து ஒதுக்கித்-தள்ளி
விட வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கின்றேருமோ;
அதுவே தேடிவந்து நமது காலடியில் அகப்
படுவதுபோன்ற நிலையேற்பட்டு விடுகிறதே!
‘ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட டொன்று
கும், அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும் —
ஒன்றை, நினையாத முன்வந்து நிற்பினு நிற்கும்,
எனையானு மீசன் செயல்’. இப்படி ஆன்றேர்
கூறுகின்றனர். நிதர்சன உண்மை எதார்த்த
வாதம் என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொள்
பவர்களுக்கு இந்தக் கருத்தில் இசைவிருக்
காது. முடக்கருத்துக்கள் இவையென்று
சாதிப்பர். ஆனால் நான் வெறுக்கிறேன்;
ஒதுக்குகிறேன்; ஒதுங்கி ஒதுங்கி ஓடுகிறேன்.
அது என் காலடியில் வந்துவிட்ட தென்றுல்
இதன் கருத்து என்னவோ?

நான் துணையாகச் செல்லவேண்டியவள்
கண்ணம்மா! கண்ணம்மாவுக்கா நான் துணை?
அவளுக்குத் துணையாக வாய்த்திருப்பவன்
என்னைத் துணையாக்கிவிடுகிறேனே!

அந்தக் கண்ணம்மா?

சிங்கத்தின் பிடரிபோல் அசிங்கமாக வளர்ந்து கிடக்கும் சிகையும், தாடியும், அதற்கேற்ற உடையும் என்னை நிச்சயமாக அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. காட்டிக்கொடுக்காமலும் விடலாம். நல்ல உருமாற்றந்தான் இருந்தும் அவளை யாரென்று அறிந்துகொண்டு ஒரே வண்டியில் நானும் அவனும் ஒரே பெட்டியிற் செல்வதென்றால் அதுவும் இன்னும் தொண்ணாறு மைல் செல்ல வேண்டும்! இந்த நிலையில் எப்படி அவள் என்னைக் கண்டுபிடிக்கமாட்டாள் என்று நம்புவது? தப்பித்தவறி என்னால், என்ன செய்த போதும் மாற்றமுடியாத என் குரல் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டால்...?

அவள் அந்த வண்டிப்பெட்டியில் சுகமாகக் கண்ணயருகிறாள். இப்போதைக்கு அவள் விழிக்கப்போவதில்லை. இத்துணிவால் கண்களின் துணைகொண்டு அவள் உருவைக் கணிக்கின்றேன்.

வெட்டிய அப்பிள் துண்டு நெற்றி; பழுத்துச் சற்றுக் காய்வற்ற தக்காளியின் வண்ணம்; அலைபாயும் சுருண்ட சிகையை, அள்ளி அழகாகமுடிந்திருந்தாள். குறுகுறுக்கும் நாகப்பழக் கண்கள் மூடியிருந்த போதிலும் அவற்றைத் தம்முள் சிறைபிடித்திருந்த போளைக் குமிழிகள் எல்லாம் அப்படியேதானிருக்கின்றன. ஆனால் அவளது அடிவயிறு சற்றுக் கணத்து உப்பியிருக்கின்றது. கர்ப்பினி அவள். இதுதான் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமுள்ள மாற்றம்.

காலத்தோடு ஒரு வருடம் உருண் டோடிச் சென்றுவிட்டது. அந்த இடைக் காலத்துக்குள் எத்துணை மாற்றங்கள்! அதனை யொட்டி எத்துணைச் செயல்கள் நடந்து முடிந்துவிட்டன.

‘நான்’ என்ற பண்டத்தை திறந்து—சத்திர சிகிச்சை செய்து அதனுள் முட்டையிட்டுப் பல்கிப் பெருகியிருக்கும் நாசக் கிருமிகளை வெளிக்குக் கொண்டுவந்து விட்டால் தனி மனி தனைச் சுற்றிச் சுழன்றுவரும் ஆசாபாசத்தின் அடித்தளத்தை இலகுவில் அறிந்துவிடலாம், அப்படி அறிந்துவிடத் தேவையற்றவருக்கு என் வேடம் வெளுத்துவிட்டாற் பரவாயில்லை. ஆனால் கந்தையா என்ற இப்பிரகிருதி செத்துத் தொலைந்திருப்பான் என்று நம்பியவர்களுக்கு நம்பிக்கை பாழாகக்கூடாது. அப்படி எவ்வெவர் நம்பிக்கை உடைபட்டுப் போனாலும் பரவாயில்லை! என்னருகில் இருந்துகொண்டு— என்னைத் தெரிந்து கொள்ளாமலே வரும் இவளுக்கு நான் யார் என்று என்றைக்குமே தெரிந்துவிடக்கூடாது.

நெடுங் கதையாகக்கூடிய நீளமான சம்பவ அங்கங்களைக் கொண்ட தொடர் நாடகமல்ல எங்கள் வாழ்க்கை. ஒரேயோர் அங்கத்தை— ஒரேயோரு சுவையை மையமாகக் கொண்டு சுற்றிச் சுழன்று வரும் உயிர்த் துடிப்புள்ள ஓரங்க நாடகம் இது. அந்த நாடகத்தின் மிக முக்கிய பாத்திரம் அவள்.

மலாயாவிலிருந்து பென்ஷனியராக வந்த ஆறுமுகம் எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டுக்கு வராமலிருந்திருந்தால் கண்ணம் மாவுடன் கந்தையாவின் கதை பினைந்திருக்கவேண்டிய

தில்லை. என்ன செய்ய? ஏதோ பலம்பொருந் திய ஒரு சங்கிலித் தொடர்பு—எப்படியோ ஒன்றேடொன்று—பின்னிப் பினைந்துகொள்ள—இறுக்கமான நெருக்கம் உண்டாக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

இக்காலத்தில் “யங்கி ஸ்டைல்” என்று சொல்லுகிற “நிப்பயர் குரோப்” வைத் துக் கொண்டு ஊரைச்சுற்றி வளைய வரும் நவநாகரிக இளவட்டங்களைப் போலன் றி-பரு வத்துக் குரிய குரங்குச் சேட்டைகளைத் தவிர்த்துத் திரிந்த என்னை ஆறுமுகம் தனது கடைசிப் பையன் கண்ணனுக்கு ‘‘டியுசன்’’ ஆசிரியராக நியமித்துவிட்டார்.

ஆரம்பத்தில் இதனைத் தடுத்திருந்தால் இந்தச் சாமியார் வேடத்துடன் உலைய வேண்டியதில்லை. ஊரை வெறுத்து நேசமும் பாசமும் ஊட்டிய பெற்றேரை விடுத்து இப்படியெல்லாம் தன்னைத்தான் மறைத்து வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கும் இடமேயில்லை! இதயத்தில் இரத்தம் கசிகிறது.

அதெல்லாம் பழைய கதை தான்! இருந்தும் அந்தப் பழையமையிற் கால்கொண்டு தான் இந்தப் புதுமைக்கு வரவேண்டியிருக்கிறது. காலத்தை எதிர் நீச்சலடித்துக் கடந்து ஓராண்டுக்கு முன்சென்றுவிட்டால் கை தேர்ந்த சைத்திரிகனது கரத்தின் நுட்பத்தாலாகி மெருகு குன்றது—இன்றும் புதுமையுடன் எழில் தரும் அஜந்தாவின் வர்ணச் சித்திரங்கள் போன்ற காட்சிகள் பளிச்சிடும். உயிர்த் துடிப்புள்ள அக் காட்சிகள் இதோ சலனப் படமாக என்முன் விரிகின்றன.

பென்ஷனியர் ஆறுமுகம் அன்று வீட்டிலில்லை. கண்ணம்மாவின் தாயார் அடுக்களையிலே வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். அதைப் பற்றிய அக்கறை எனக்கில்லை. சுட்டித்தனம் மிகுந்த கண்ணனை அதட்டி அடக்கிப் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுப்பதே ஒரு சாதனை. அந்தச் சாதனையிற் காணும் வேதனையில் ஆழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது...

“களுக்” என்ற சிரிப்பொலி என் காது களைச் சாடியது. இல்லை, தேனருவியாகப் பாய்ந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அங்கு நின்றவள் கண்ணம்மா. அந்தியின் செவ்வண்ணக்குழம்பு அவள் மேனியில் பொதிந்து கிடந்தபோதும் அவள் மேனிக்கு மெருகூட்ட அலங்காரம் செய்யத் தவறவில்லை. அழகுடன் அலங்காரம் கூடிவிட்டால் சலனபுத்தி படைத் தவர் மயங்கக்கூடும். விஸ்வாமித்திரனையான் புலனை வெட்டித் திருப்பிப்—பாடத்தில் கண்ணனைப் புகுத்துவதிலேயே கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தேன்.

“என்ன மாஸ்டர் பேசுகிறீர்களில்லை!”

.....

“மாஸ்டர் உங்களுக்குக் காது கேட்காதா”

என் மௌனத்தை மீண்டும் அவள் களைந்தெறிந்துவிட்டாள். தொடர்ந்து அவளே பேசினால்:

“உங்களிடம் கதைப்புத்தகங்களிருந்தால் கொடுக்கின்றீர்களா?” என்று குயிலிசையில் கேட்டுக்கொண்டாள். முதன் முதல் அவள் விடுத்த வேண்டுகோள் இது. இயற்கையிலேயே புத்தகங்களை மற்றவர்களுக்கு வழங்கி அவர்களையும் புத்தகப் பைத்திய மாக்குவதில்

எனக்கொரு நிறைவுண்டாவது வழக்கம். இந்தப் பட்டியல் நீஞுவதை விரும்பாமலிருப்பேனு? அந்த நன்னோக்கின் காரணமாக,

‘‘நாளைக்குக் கொண்டு வந்து தருகிறேன்’’ என்றேன்.

இலட்சையும் இயற்கையில் சங்கோசமும் கொண்ட எனக்குத் தொடர்ந்து அந்தப் பருவக் குமரியுடன் பேசுவதென்றால் என்னவோ போலிருந்தது.

தனது நெஞ்சுக்குக் குறுக்கே அரசினர் காரியங்களில் ‘‘பிழுங்கள்’’ மாட்டியிருக்கும் பட்டிபோல் அமைந்து, விழுந்துகிடந்த பின்னீலத் தட்டி முதுகில் நெளியவிட்டுக்கொண்டு அவள் நடந்துவிட்டாள். நடக்கும்போது அவளது பாளைச் சிரிப்பில் பற்கள் மின்னுகின்றன. கண்கள் எதையோ தேடுகின்றன.

அந்த அன்னநடை? அதில் இழைந்தோடும் இலாவண்யம் எல்லாம் சிந்தையைத் தினரடித்து முன்பு யான் கண்டிராத புதுமையை—புதிய—அனுபவத்தை எனக்கு ஊட்டியே விட்டது. அதில் இராமர் வேடம்போட்டு மறைக்கவோ, மரக்கறி வாதம்செய்து மறுக்கவோ நான் விரும்பவில்லை. வெறுமனே புத்தகத்தை அவள் கேட்கவில்லை என்பது அவளது செயலில்—பாவணையில் எல்லாம் துலாம்பரமாக எனக்குத் தெரிந்தேவிட்டது. அவள் உள்ளே புகுந்துவிட்டாள். புதிய அனுபவமும் அதில் இழைந்துவரும் எண்ணமும் நெஞ்சில் கப்பிக் கவிந்துவிட்டதன் பலனாக இரவைப் பகலாக்கி நெளிந்துகொண்டிருந்து—மறுநாள் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு முன்னராகவே அங்கு ஆஜராகிவிட்டேன். சுருதி சுத்தமான இனிய பண்ணைக் காதுகள் பருகத் துடித்தன.

அப்பப்பா! கையோடு கொண்டுவந்த புத்தகத்தைப் பெறுவதில் எவ்வளவு ஆவல் அவனுக்கு! அதைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு என்ன என்னவோவெல்லாம் அளந்து கொட்டி னாலே. ஊரறிந்த எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும், அவர்களது கதைகள், அவர்கள் கையாளும் நடை, கரு, உரு இப்படியெல்லாம் அவள் பேசிப்பேசி நேரத்தைக் கொன்று கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சாக்காட்டில் நெஞ்சு கன்றது. ஏதோ புரியாத புதிர் விடுபடுவதுபோன்ற பிரமை.....மகுடி கேட்ட நாகமானேன். கண்ணனுக்கு இந்தப் பேச்சு வாதம் தன் போக்கில் எதையாவது செய்து என்னை ஏமாற்றக்கூடியதாக இருந்தது. நானும் இப்போது அவனது ஆசிரியங்கை இருக்கத் தயாரில்லைத்தான்.

வளர்ப்பானேன்?

அன்று அரும்பிய எமது நட்பு மலர்ந்தது. ஒன்றேடொன்று மிக்க நெருக்கம் குறைந்து ஒன்றிக்கொள்ளவேண்டிய வேளை...

உலகம் இருவருக்கிடையே மட்டும் தங்கிய தல்ல. பரந்து செறிந்த அதன் வெளியில் எத்தனை எத்தனையோ ஐந்துக்கள், அதிலும் மனிதனின் அற்புத்திக்கு எட்டாதன எதுவுமே யில்லை. அதன் பலன் முன்றாம் பேர்வழிக்குத் தெரியாதது என்று கருதியவிடயம் எப்படித் தான் புகைந்ததோ? குறுகிய காலத்துக்குள் பீரங்கி வெடிபோல் உலகம் முழுதும் கேட்டு விட்டபோது நெருக்கடி சொல்லி முடியாது.

இருவர்க்கிடையேயும் ஏற்பட்ட பலரக வேறுபாடு நிமிர்ந்துநின்று சாதிக்கமுடியாத பலவீனத்தைத் தந்து கொண்டிருந்தது.

பலவீனத்தைத் தாண்டி நான் முன்னேறி யிருப்பேன். எனினும் என்னை இளைஞர்கள் என்று தெரிந்தும் தனது வீட்டுக்குள் அனுமதித்த கண்ணியவான் ஆறுமுகத்தின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிடவே யான் முனைந்தேன். அந்த வஞ்சமற்ற உள்ளத்தைக் கொல்ல நினைக்கக் கூடாது.

ஊரெல்லாம் உறக்கத்தின் சிலந்தி வலைக் குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு, படுக்கையில் நெளியும் யாமம், என்னைப் பெற்று வளர்த்து என்ன என்னவோ கனவு கண்ட தந்தையைத்-தாயை எல்லாம் விட்டுப்பிரிந்து கிளம்பிவிட்டேன். வெறுமனே திலரென நான் கிளம்பியிருந்தால் தேடியிருக்கலாம். அது தேவையில்லாதவாறு சரியான வழியில் நான் கையாண்ட தந்திரம் அதிலுண்டு. எழுதிய கடிதமும் அதை உறுதி செய்யும். அந்தக் கடிதத்தைப் படித்திருப்பார்கள். தேடியிருக்கமாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன்

அன்புள்ள பெற்றேருக்கு,

‘‘ பாசமும் நேசமும் ஊட்டி வளர்த்து படிப்புச் சொல்லிக்கொடுத்து ஆளாக்கிய உங்கள் மகன் உங்களைவிட்டுப் பிரிகின்றுன் என்று நீங்கள் வேதனையில் வெதும்பாதீர்கள். அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நியதி யின் பலனே அவரவர்களுக்குக் கிட்டு கிறது. என? எதற்கு? என்ற வினாக்களுக்கு விடையை இங்கு விளக்குவதில் அர்த்தமில்லை. இதோ இக்கடிதத்துடன் காட்சிதரும் ‘‘பொலிடோல்’’ மருந்துப் புட்டி என் செலவு சாவுடன் சங்கமித்து விடும் என்பதை உங்களுக்கு உறுதிப்

படுத்தும். எங்கேயாவது என் பின்தைத் தேட முற்படாதீர்கள்! அதிலும் வெற்றி காணமாட்டார்கள்! ஏனெனில் எனது பினம் இந்த ஊரின் எல்லையிலேயே தங்காது.

உங்கள் மகன்.

இப்படியெல்லாம் எழுதிவிட்டு நான் ஓராண்டை எங்கெங்கெல்லாமோ கழித்துப் பெற்ற தாயும் பிறந்துள பொன்னாடும் நெஞ்சில் மீண்டும் கிளர்ச்சியை ஊட்டித் தொடர்பு கொண்டழைக்கக் கிளம்பியிருக்கிறேன். செத்துத் தொலைந்தவன் என்று கருதிய நான் மீண்டும் உயிருடன் தோன்றி, விடுபட்டுப் போன சிக்கலைப் பெரிதாக்கிக்கொள்ளக் கூடாதென்ற நிலையுடன் ஆளே உருமாறிச் செல்கின்றேன்.

அந்த உருமாற்றம்கொண்டவனை என்றைக் காவது காணக்கூடாதவள் அவள். அவள் இதோ இன்னும் தூங்கிக்கொண்டே என்னருகிலிருக்கிறார்கள். தூக்கக் கலக்கத்திலும் அவளது சோபிதம் குறைந்ததாகவில்லை. வண்டியின் ஆட்டத்துடன் அவளது நெஞ்சுக்குக் குறுக்கே கிடக்கும் சேலை ஒருபுறம் சரிந்துகொள்கிறது. அங்கே கிடப்பது தாலி. அவளது வாழ்வுக்கு வேலியாக அவளது குடும்ப அந்தஸ்தை, பெருமையையெல்லாம் நிலைநாட்ட ஆறுமுகம் அவர்கள் கண்ணீரால் அமைத்துக்கொண்ட வேலி இது. அந்த வேலியை அவள் நிச்சயம் என்னை இனக்கண்டுகொண்டால் நீக்கிவிடலாமல்லவா? அதில் கடுகளவும் சந்தேகமே வேண்டியதில்லை. அப்படியானால் நான் மனிதனு?

அந்த நிலைக்கு நான் காரணமாவதா? சே! எதையெதை நல்லதென்று நினைத்து இது வரை சாதித்துவந்தேனே அது என்றைக்கும் முறியடிக்கப்படக்கூடாது!

வவுனியாவை விட்டுக் கிளம்பிய வண்டியின் வேகம் சிறுகச்சிறுகக் குறைகிறது. அடுத்து ஒரு புகையிரத நிலையம் வரவிருக்கிறது. ஓமந் தைக்காட்டின் நடுவே அமைந்த அந்த நிலையத் தில் வண்டி நிற்கும்போது அவள் கண் விழித் துக்கொள்வாள். இயற்கையிலேயே சரள சுபாவழுடைய அவள் வேற்றுளிடம் பேசி உதவி கோருவதற்குப் பின்னிற்கமாட்டாள்.

அப்படியானால் என்னுடன் அவள் பேச வேண்டிய நிர்ப்பந்த மேற்படவே செய்யும். இந்தப் பெட்டியில் தொடர்ந்து அவளருகில் இருக்கக்கூடாது. இதோ வண்டி ஆடி அசைந்து கதிகுறைந்து நிலையத்தை வந்தடைகிறது. அவசரம் அவசரமாக எழும்புகிறேன். முற்றுக அந்த வண்டி நிற்கிறது. அதிக பிரயாணி கள் அந்த நிலையத்தில் இறங்கப்போவதில்லை. இரண்டொருவர் இறங்குகிறார்கள். அந்த இரண்டொருவரில் ஒருவனுக் கீற்கொள்கிறேன்.

வேறு பெட்டியில் ஏறிக்கொண்டு எனது பிரயாணத்தைத் தொடர்வதிலும் அர்த்த மிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஏன்? எதற்கு? செத்துவிட்ட பல பிரச்சினைகள் உயிர்கொண்டு நல்ல கருத்துக்கு இடையூறு செய்யக்கூடாது!

செத்துத் தொலைந்திருப்பான் என்று கருமாதிகளைச் செய்து முடித்திருப்பார்கள். அந்த இடத்தில் மீண்டும் உயிரை ஸ்தாபித்து-இதோ செல்லும் கண்ணம் மாவின் வாழ்வுக்குச்

சோதனையைத் தேடித்தருவதா? கூடாது. உள்ளக் குறுகுறுப்பிற் புறப்பட்ட இடத்துக்கு மீண்டும் வர முயன்றேன். அந்த முயற்சியில் சூனியம் உருவாகும்போது நிறைவை எதிர் பார்க்கலாமா? இனிச் சூனியத்தில் நிறைவு கானுவதுதான் எனக்குப் பிடித்தமானது!

வண்டி என்னைப்போன்ற சில மனித மந்தை களையும், மூட்டை முடிச்சுகளையும் கக்கிவிட்டு ஒரேசீரான வேகத்தில் அவசரமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. துணையற்றுச் செல்லும் அவளுக்குத் துணையாகித் துன்பத்தைக் கொடுக் காத நான் சற்று நின்றுவிட்டு வெளியே வருகிறேன். அப்பப்பா! என்ன இருள். இரு மருங்குமுள் விருட்சங்கள் இருள் முழு வதையும் இங்கேதான் ஒன்றாகத் தேக்கி வைத்திருக்கின்றனவோ? இது என்ன செய்யும்? இருளாகிவிட்ட நெஞ்சுடன், இருளை ஊடறுத்துப் புறப்பட்ட திசையை நோக்கி நகருகிறேன். அவளுக்கு வண்டியிலிருப்பவர் கள் துணைபுரிவர். இந்த இருளை ஊடறுத்துச் செல்லும் எனக்குத் துணை தேவையேயில்லை!

1963

எரிந்த தீரி

வீட்டைச் சந்தையாக மாற்றிய இன
சனர் கூட்டம் இப்போது இல்லை. அக் கூட்டத்
துடன் ஒன்றிய கலகலப்பு மாண்டொழிய
வெறுமை வியாபித்துக்கொண்ட மௌன
சோகம் கலந்த நிலைதான் இன்று குலவுகிறது.

அதிக நடமாட்டம் இருந்ததற் கறிகுறி
யாக வளவின் மூலையிற் பச்சையும் பழுப்பும்
சருகுமான வாழையிலைகளும், ஏனைய கழிவுச்
சாமான்களும் குவிந்து கிடக்கின்றன. பச்சை
இலைகளில் ஒட்டிக்கிடக்கும் எச்சிற் பண்டங்
களுக்காகத் தம்முள்தாம் போட்டிபோட்டுக்
கொண்டு காக்கைகளும், நாய்களும் மல்லாடி
இரண்களப்படுத்தும் அரவம் ஒங்குகிறது.

தனிமை எழுப்பிய வேதனை புரையோடிய
விரக்கி மேலிடக் கந்தசாமிக் குருக்கள்
வெளித்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

அவருக்கு முன்னே விரிந்து, பரந்து கிடக்
கிறது மேச்சற்றரை. கிழக்குக் கோடியில்
அமைந்து கிடக்கும் கோவிற் சுவரில் தாவிப்
படர்ந்த செடிகளை வெள்ளாடுகள் சில

கடித்துக் குதறிக்கொண்டு நிற்கின்றன. தலையை நிமிர்த்திய கந்தசாமிக் குருக்களின் கண்களுக்கு எதிரே பக்கமெங்கும் வீடுகளற்ற திறந்த வெளியின் நடுவே, உலகப்பற்றையறுத்துவிட்ட ஏகாங்கிபோல் வானியே நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அக்கோவில் தென்படுகிறது.

கிழக்கே வெடித்துக் கிளர்ந்து மெதுவாக ஊர்ந்து வந்த சூரியன் சிறுகச் சிறுக உச்சியை நெருங்குகின்றன. அவன் சிதறவிட்ட வெங்கதிர்கள் உலகின் நீர்த்தன்மையைச் சுண்டியிழுத்துவிட, அவற்றில் தேங்கிய உண்ணம் அளிக்கும் வேக்காட்டின் கொடுமையைத் தாங்காது கோயில் மைதானத்தில் நிற்கும் பூவரச மரத்தடியிற் படுத்துக்கிடந்து, மேச்சற்றரையில் அதுவரை மேய்ந்த இரையை அசைபோடுகிறது பசுவொன்று.

மேலே கோவிலைப் பார்க்கும் அவரது விழிகள், நிலம் கவிந்து பூவரச மரத்தினேரத்திற் கிடக்கும் பசுவிற்பட்டு நிலைகுற்றிக்கொள்கின்றன. உடல் வெறுமையாகிய நிலையில் இருந்தபடி இருக்க, மனம் இறந்தகாலச் சம்பவத் தீனியை இரைமீட்டுக் கொள்கிறது.

*

*

*

கடந்த ஒரு மாதத்துக்கு முன்புவரை வாழ்க்கை வண்டியில் ஒன்றுக் கீணந்து, ஒன்றை யொன்று அனுசரித்து இழுத்து வந்த காளையொன்று அறுத்துக்கொண்டோடி விட்டது. அதை மடக்கித் திருப்பிக்கொண்டு வரமுடியாத எட்டாத இடத்துக்கு அது சென்றுவிட்டபின்.....ஒன்று தனித்து நின்றுல் பயனுண்டோ?

அந்தக் காளை தொலையட்டுமே என விட்டொழித்துச் சும்மாயிருக்க முடியுமா? இரட்டை மாடுகள் பூட்டிய வண்டியை மாற்றி யமைத்து ஒற்றைத் திருக்கலாக்கி ஒட்டிவிடலாம் என்றால் இரண்டு காளைகளைப் பூட்டி விரைவாகவும், இதமாகவும் ஓடிக்கொண் டிருந்த பிரயாண சுகமிருக்காதே. இதனால் வண்டியை வெறுமனே ஒற்றைத் திருக்கலாக்கித் திருப்திகாண அவரால் முடியவில்லை. அவர் வாழ்க்கையே...அசையும், காலத்தை அப்படியே நிறுத்தித் தம்பித்துவிடச் செய்தது போவிருந்தது.

மரகதம் அவருடன் சோடி சேர்ந்து, அவருக்கு இசைந்து அவரது எண்ணத்தின் ஆட்டத்துக்கெல்லாம் அனுசரணையான முறையிற் பழகியவள்—இந்த உலகத்தை விட்டுநீங்கி, இன்றுடன் நாட்கள் முப்பத்திரண்டாகின்றன. அந்த இழவு வீட்டைச் சந்தையாக மாற்றி, சந்தையிற் கொன்முதல் கொண்ட இனசனர் கூட்டம் இன்று காலையிலேயே மூடையிலிருந்து அவிழ்த்துவிட்ட நெல்லிக்காய்போன்று அங்கு மிங்குமாகச் சிதறிக்கொண்டபின்தான், அந்த மரகதம் இல்லையென்கின்ற உணர்ச்சி உறைக்கிறது. அதுதான் ஒற்றைக் கட்டையாகத் தெருத்தின்னைக்கு வந்திருக்கிறார். மரகதம் இருந்த காலத்தில் இப்படி ஒற்றைக்கட்டையாக அவர் என்றும் வந்திருக்கவில்லை.

திண்ணையில் காலையாட்டிக்கொண்டே அவர் இருந்தபடி இருக்க, வேண்டியவையைனத்தும் வரிசைக் கிரமமாக அவர் முன் ஆஜராகிக் கொண்டல்லவா இருக்கும். எவ்வளவு சுகம்! எதையும் பொருட்படுத்தாத நிர்விசாரத்துடனிருந்தவர் அவர்.

பாவம், இந்த எழுபது வயதுக் கிழவனைத் தனியே இருத்திவிட்டு அவள் போய்விட்டாள். இனிமேல் அவரின் அன்றை தேவைகள் எப்படிப் பூர்த்தியாகும்? இதுவரைநானும் அவளை நினைக்கவிடாமல் அந்த ஒத்தாசை களைச் செய்துவந்த இனசனர் கூட்டம் இன்று இல்லை. அவளுக்காக வந்து கூடிய அவர்கள் ஒருவேளை அவருக்காக வரலாம்! ஆனால், எஞ்சிக்கிடக்கும் இடைநாட்களைக் கழித்துக் கொள்ளவல்லவா வேண்டியிருக்கிறது.

மரகதம் அவரின் ஜூங்தாம் தாரம். முதிய சருகை மரத்தில் விட்டுவைத்துப் பொல்லாத கூற்றுவன் பச்சை இலையைத் தட்டி விழுத்திவிட்டானே. அதுவுஞ் சின்னாஞ்சிறிய தளிரிலை.

அந்த மரகதத்துக்காக நினைவை விட்டொழித்து வாழ்க்கையை ஏற்றி ஏறிந்து விட்டு, இயற்கையை ஆண்டவானுக உருவகப் படுத்தி வேதாந்தக் கருத்துக்களை வெளியிட அவர் எண்ணவில்லை. ஃபாபாசம் நிறைந்த மண்ணகத்தில் மரணம் சாசுவத்மானது. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நான்கு மனைவிகளை இழந்தும் நெஞ்சை நெகிழவிடாது சாதித்த உண்மையிது.

மரகதத்துடன் வாழ்ந்த அந்த நல்ல இரவு பகலை மனதில் நிறுத்தி அனுபவங்களைப் புகைப்படக் காட்சியாக்கி வெறும் வாயை மெல்ல அவர் தயாராகவில்லை.

விளக்கில் எண்ணெய் தீர்க்குவிட்டாலும், தீரியிலூறிய எண்ணெய்க்காகவாவது தீபம் சற்று ஈன் நெரியும் என்ற உண்மையில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவருக்குண்டு. அது சாம்பராகும்வரை, மின்னல் ஒளி சுடரும் என்று

வாதாடிக் கொள்வார். அவள் செத்து விட்டாள். அவளின் சாவுடன் வாழ்கின்ற இவரின் சுகம் சாகட்டுமே. ஆனால், மத்துடன் இணைந்து வரும் மங்களாகரமான சடங்கு களிலுமல்லவா விலக்கப்பட்டவராகி விட்டார்.

கிராமத்துக் கல்யாணங்கள், காதுகுத்துச் சடங்குகள், புதுமனைப் பிரவேசம் இத்தியாதி சுபகாரியங்களை முன்னின்று நடாத்துவதிலே கிடைக்கும் ஊதிபத்தையுஞ் சேர்த்தே உதறி விடவேண்டும்.

ஊரிலுள்ளோர் எதையும் குருக்களையா தான் நடத்தவேண்டும்; அதுவே சித்திக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ளும்போது, அந்தச் சுருங்கிய உடலின் குறுக்கே கிடக்கும் பூணாலை அவர் தடவிக்கொள்ளுகின்ற இன்பமு மல்லவா செத்துத் தொலைய வேண்டியிருக்கிறது.

இதுதான் இன்றைய விரக்தியான நிலையின் உச்ச நிலைக்குக் காரணம். வாழ்க்கை அவரை ஐந்து தடவை ஏமாற்றியும் அவர் வெற்றி பெற்றார். ஏன் ஆருவது தடவையும் வெற்றி கிட்டினால்.....?

அந்த வெற்றியை நினைக்கும்போது எத்தகைய இனிமை குழ்கிறது! அந்த இனிமைக்கு வித்து மறுமணம். மறுமணம் செய்து விட்டால்..... செத்துக்கொண்டிருக்கும் அவரின் மதிப்பு, மரியாதை, முதிர்ச்சியின் தளர்ச்சியால் ஆடும் கொடுப்புப் பல்லுப் போன்ற இன்பமெல்லாம் ஒன்றாகவே மீண்டும் அவர் காலடியில் வந்து குந்திவிடுமல்லவா? முற்றிய கசப்பற்ற அடிக்கரும்பு நினைவு இது. முதிய நாக்கில் இனிமை சுடருகிறது.

இந்த நினைவை எப்படி வெளியிடுவது?

காலம் தனது கூரிய உளியினாற் குடைந்து நாளும் பொழுதும் சதையை வழித்துவிட்ட பிற்பாடு மிஞ்சிக் கிடக்கும் எலும்புக் கூடும், பஞ்சத்தலையும் அதனால் அவர் மறைக்க முடியாத எழுபது வயதுமல்லவா குறுக்கிடுகிறது. பாய்ந்து கெம்பீரமாகக் கரை வந்த அலைகள், கரையின் அணையில் ஒங்கி யறைகொடுத்து, அமைதி பெறுவதுபோல் தொடராது நிறுத்திக்கொள்கிறார். அதன் அறிகுறியாக நெஞ்சினுள்ளே புகைந்தவை நெடுமுச்சாக வெளிக்கிளம்ப ஆசவாசத்துடன் திண்ணையிற் சாய்ந்துகொள்கிறார்.

* * *

“என்ன குருக்களையா? எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க இப்படித் தட்டந்தனியனுக..... விருந்தைக்கு வந்திருக்கிறியள்”. பழைய விதானையார் வேலுப்பிள்ளை இப்படிச் சொல் விக்கொண்டு ‘சொறக் சொறக்’ கென்று செருப்புகள் கட்டியம்கூற, அங்கு வருகை புரிகின்றார்.

“விதானையாரா.....?”

சாய்ந்து கிடந்த குருக்கள், ஒருவாறு நியிர்ந்துகொள்கிறார்.

விதானையார் என்றாலே குருக்களுக்குத் தனிக் குஷி. ஊரிலுள்ள சங்கதிகளைக் குருக்கள் புரிந்துகொள்வதெல்லாம் விதானையார் என்ற அச்சடிக்காத புதினப்பத்திரிகையினாற்றான்.

“என்ன, இந்த நேரத்தில் இந்தப் பக்கம்.”

“சும்மா, பொழுதுபோகுதில்லை. அதுதான் வந்தனேன். அதுசரி, உங்கட வீட்டில் இருந்த ஆக்களெல்லாம் போட்டினமாக்கும்.”

‘‘இன்றைக்குக் காலையோடு அவர்களெல்லாம் போய்விட்டார்கள். எல்லோரும் இருந்தென்ன? அவரவர் அது அதுக்கு இல்லையென்றால்?’’

‘‘அதுதான் தனிய வந்து குந்தியிட்டியளாக்கும். இப்ப அம்மாவின்ரை நினைவு வந்து தொல்லையல்லோ தரப்போகுது.....’’

‘‘அதையேன் பேசவான்.’’

பெருமுச்ச விட்டுக்கொண்டார் குருக்கள். அந்தப் பெருமுச்சில் அம்மாவின் பிரிவுக்கு அனுதாபம் மட்டுந் தொனிக்கவில்லை. அந்தத் துணைப்பறவையில்லாததாற் சுகங்கிடைக்காத உள்ளக் குமைச்சலுங் கூடக் கிளர்ந்து நிறைகிறது. இந்த உணர்ச்சி வர்ணங்களுக்கைதப் புரிந்துகொண்டவர் போல், விதானையார் மெதுவாகச் சிரித்துக்கொள்கிறார். அந்தச் சிரிப்பிலே எவ்வளவு கிண்டல்.....!

விதானையாரின் சிரிப்பின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஜயரமுகம் நிலம் கவிகிறது. நிமிர்ந்து பார்க்கத் திராணியில்லை. விதானையார் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்கிறார்.

‘‘கோயில் திருவிழாக் கொடியேற்றம் எப்போ?’’

‘‘என்னகாணும் தெரியாதமாதிரிக் கேட்கிறீர்; ஆவணிக்குத்தான்’’.

‘‘அட! ஆவணிக்கே; அதுதான் நெருங்கி விட்டதே.....’’

கொடியேற்றம்... அதை நினைத்தால்...
கந்தசாமிக்குருக்களினால் எதையும் சரியாகச்
சொல்லமுடியாது.

உடல் முழுதும் பட்டையாக விழுதியிட்டு,
கையிற் கங்கணம்கட்டி, காதில் வைரக்
கடுக்கன் டாலடிக்க மார்பில் உருத்திராட்
சங்காய் பவுண் பூணுடன் துலங்க...மந்திரங்
களைத் தெளிவாக உச்சரித்து அவர் கொடியேற்றஞ் செய்கின்ற காட்சி இவர் மனதிலும்
தெரிந்ததோ.....என்னவோ...?

“ என்ன குருக்களையா, உதுக்கெல்லாம்
இப்படி மனத்தை விட்டங்களென்றால் என்ன
தான் செய்யப்போகிறியள்? ”

“ இல்லை விதானையார், நான் குருக்களாகி
இன்றைவரை என்னுடைய கோயிலில்
இன்னேரு குருக்கள் வந்து கொடியேற்றினது
கிடையாது.....இந்தமுறை..... ”

“ ஏன் நீங்கள் தான் செய்து விடுங்களன்... ”

“ எப்படிக் காணுஞ் செய்கிறது? ”

“ சே! தெரியாத்தனமா உள்றியிற்றன்.
போகட்டும்; ஒன்றைப் பிடிச்சு மாட்டி
விட்டால் முடிஞ்சுது காரியம்..... ”

நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டார்
விதானையார். அவரும் முதிய நாக்கால் புதிய
கனியைச் சுவைத்துண்டவர்தான்.

வளர்த்த நாய் முகத்தைப் பார்ப்பது
போல் விதானையாரை நிமிர்ந்து சற்றும்
இமைவெட்டாமற் பார்த்துக்கொள்கிறார்
குருக்கள்.

“குருக்களையா ஒன்றுக்கும் நீங்கள் யோசிக் காதேங்க! உங்க விஷயம் எல்லாம் சரியாய் முடியும்; உமக்காக நான் பின்னுக்கு நிற்க மாட்டன் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்லவா வேண்டும்...”

ஜியரின் எழுபத்தைத்தந்து வருட வாழ்க்கையில் முக்கால்வாசிக்குமேல் விதானையாரோடு பரிச்சியமுண்டு. அதுமட்டுமல்ல, அவரும் இவரைப்போன்ற ஆடுபாலமே.

ஜிந்துதாரக் கொள்வனவுகளில் நான்கு தாரங்களை மலிவாகப்பெற உதவியவர் விதானையார். இவரை அவர் மறந்துவிட முடியுமா?

மரகதத்தைக்கூட இவர் கைப்பிடிக்க வழி வகுத்தவர் விதானையார் தான்:

இந்தியாவில் மலையாளக்கரையில் ஒரு குக்கிராமம். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் இப்போதுள்ள மாதிரி சட்டம் கிடையாது. விதானையாருடன் இந்தியாவுக்கு ஜியர் சென்றிருந்த சமயமது. விதானையார் வலு சமர்த்தன்; பூஜையை ஆளையாக்கி, ஜியருக்காகத் தரகு செய்ததை இவர் மறந்துபோகவில்லை. ஆனால் அந்தக் காலமில்லையே இது! கையிலிருக்கிற காசை மடியிற் கட்டிக்கொண்டு பட்டியில் மாட்டைப் பிடித்து வருவதுபோல், பணத்தை எடுத்துவீசி ஒன்றைப் பிடித்து வருவதற்கு.

“என்ன என்ற சொல்லிலே உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லைப்போல...” விதானையார் குரலிற் சற்று அசட்டையீனம் குலவுகிறது.

“இல்லை! இந்த நாளையில் இந்தியாவுக்கு எடுத்த உடனே போய்வருவது சங்கடமென்றுதான் பார்க்கிறன்.....எப்படி நீங்கள்.....?”

“அட, அதை விடுங்கையா; இந்தியாதானே தஞ்சம்? கையை விட்டெறிஞ்சால் நடக்கும். ஜயா உதுக்கு நீங்க ஒன்றுக்கும் யோசிக்கா தேங்க...என்ற வழியில் விட்டிடுங்க,ஒடுகிற ஓட்டமோடி உங்களுக்கு ஒன்று கொண்டு வந்துவிடுவன் !”

“சரி...! சரி... உங்களில் நம்பிகை எனக் கிருக்கு; விஷயம் சரிவரட்டும்; எல்லாம் பார்ப்பம் ’’.

குழந்தையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற ஒப்புக்கொண்ட தந்தையைப்போன்ற விதானையாரை மேன்மேலும் இடையிற் புகுந்து குழப்பக் குருக்கள் விரும்பவில்லை.

ஆனாலும் தனது தளர்ச்சியை நினைக்கின்றபோது காரியம் கைகூடிவிடுவதற்கான நம்பிக்கை சற்று ஆட்டமாகவே நிற்கிறது....

உச்சிக்காலப் பூசைமணியைக் கோவிற்பணியாள் அசைக்கிறான்! ‘டாண் டாண்’ என்னும் ஒலி அந்தப் பிராந்தியத்திற் கவிகிறது.

“சரி, குருக்களையா நான் வாறன்... நீங்க...போங்க...”

பழைய விதானையார் குடையை வெய்யி லுக்காக விரித்துக்கொண்டு நடக்கிறார். குருக்கள் அவரது கூனல் ஆகிறுதி தன் கண்ணை விட்டு அகலும்வரையில் அங்கேயே நின்று கொண்டிருக்கிறார்.

* * *

விதானையார் பலே ஆள்தான்...அடுத்த ஊரிலேயே இவ்வளவு கெதியில் தேடிப்பிடித்து விடுவார் என்று கந்தசாமிக் குருக்கள் எதிர் பார்க்கவில்லை.

காது மந்தம் ; தொண்டையிலேயிருந்து சற்றுத் தடிப்பாகவே குரல் வெளிவரும்; அவள் நடப்பதும் கொஞ்சம் அப்படி இப்படித்தான். இன்று செல்வம் அவரது சகதர்மினி. குருக் களின் வாழ்க்கை வண்டியைச் சரிவர இழுப்ப தற்குக் கழுத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மரகதத்துடன் போய்விட்டதாகக் கூறிய இன்ப சுகங்கள் மீண்டுமிட்டதா? இவள் மரகதத்தைப்போலக் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியையோ வாழ்க்கைக்குச் சரியான பசுமையையோ காட்ட வேண்டியதில்லை. ஆனால், எதை எதைச் சாதிக்க வேண்டுமோ அததற்கெல்லாம் அவள் ஓர் அனுமதிப்பத்திரம்.

பிரமன் செல்வத்தை எப்படியாவது படைத்துவிட்டுப் போகட்டுமே! அவளிடம் உணர்ச்சித் துடிப்பு ஒன்றும் குன்றியிருக்க வில்லை. எல்லாமே சரியான சோடியை இனைத்துக்கொள்ளலாம் என்றால், அதற்கு வழி எங்கே? அதுபற்றியெல்லாம் கந்தசாமிக் குருக்கள் நினைத்துக்கொண்டாரோ என்னவோ! செல்வம் வந்துவிட்டாள். அவரது எண்ணங்களுக்கு இசைய மத சம்பிரதாயமான காரியங்களில் அவர் ஈடுபடுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்துவிட்டது. அவ்வளவுதான்.

வருடத்தில் சுழன்று சுழன்று வரும் கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முது வேனில் இந்தப் பருவங்கள் எல்லாம் உலகத்தில் மாறிவந்து தொலையட்டும். கந்தசாமிக் குருக்களைப் பொறுத்தவரை நிரந்தர இளவேனில்தான்.....

வீட்டுக்கு வந்த புதிய அம்மையாரைப் பார்க்க அந்தக் கிராமம் கூடியிருக்கிறது. மரகத அம்மாளைப் பார்த்த கண்களுக்குச் செல்

வத்தைப் பார்க்கும்போது அருவருப்புத்தான். பாவம், கண்ணெரு மாதிரி; காதும் கொஞ்சம் மந்தம்; கால்களிலும் சிறிது ஊனமுண்டு.

இதை எவரும் வெளிக்குச் சொல்ல வில்லை. குருக்களின் அந்தக் கண்கள் அவதானிக்காமலில்லை. இருண்ட இரவில் இயற்கையின் அழகைப்பற்றி வாதாடுவதில் அர்த்தமிருப்பதில்லையே..... செல்வத்தைப் பற்றி உலகம் எதைவேண்டுமானாலும் சொல்வித் தொலைக்கட்டும். அதைப்பற்றி அவர் அக்கறைகாட்டுவதில் பலன்?

ஆனால், மரகதத்துடன் சென்றுவிட்டதாக நொந்த அவர் மனம் நிதானம் அடைந்து விடுகிறது. காலையாட்டிக்கொண்டிருக்கையில் அவருக்கு வேண்டியதெல்லாம் அந்த இடத்துக்கே வந்து விடுகின்றன. அதுமட்டுமல்ல, ஊருக்குள் நடக்கும் விசேஷங்களில் எல்லாம் தற்காலிகமாக அடுத்த ஊர்ச் சோழக் குருக்கள் தலையிட்டு, தானே பெரிய ஆளாகவந்து எடுத்துச் சென்றதை யெல்லாம்..... இனித் தனதாக்கி விடலாமல்லவா.

*

*

*

கோயில் உச்சி ஸ்தூபியில் ஒரு கருங்காக்கை குந்திக்கொண்டிருக்கிறது.

திண்ணையில் குந்திக்கொண் டிருக்கிறார் குருக்கள். ஆடிமாதத்தின் இறுதிக் கட்டம். கோயில் திருவிழா ஆரம்பமாவதற்கு இன்னும் இரண்டு கிழமைகள்தானுள். அதற்கான வேலைகளைச் செய்வதில் அதிதீவிர அக்கறையோடு இருக்கும் அவர் மேற்பார்வையில் கோயிலின் நான்குபுறமும் வெள்ளையடிப்பதற்கான வேலை நடக்கிறது.

அம்மாவின் மரணத்துக்குப் பின் தாம் தாம் கோயிலுக்குக் கொடியேற்றம் நடத்த வேண்டும் என்று எத்தனை எத்தனை வாரிசகள் திவிரம் காட்டினர். அவர்களை யெல்லாம் அந்த அந்த இடத்திலேயே நிறுத்தி விட்டதான் வெற்றிப்புன்னகை அவரது இதழ்க்கடையில் தவழ்கிறது. உரலில் இட்டுத் துவைத்த வெற்றிலை ஒரு வாய் போடவேண்டுமென்ற தவிப்பு அவருள் இழைகிறது.

‘ஏய்’ என்ற குருக்களின் கூப்பாடு கேட்காத செவிட்டுச் செல்வம் அடுக்களையில் எதையோ செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

“ ஏய்... ஏய்... ! ”

“ ”

குருக்களின் ஓட்டிய முகத்தில் கோபத்தின் வடுக்கள் கொந்தளிக்கின்றன. அதன் காரணமாக ஏற்கனவேயிருந்த வெறுப்புடன் கோரமான கோடுகள் ஓட்டிக்கொண்டதுபோன்ற நிலை.....கைகால் எல்லாம் தடுமாற்றம். அடுக்களையின் அருகில் பீரங்கி வெடித்தாலும் கேட்காத செல்வத்துக்கு ஐயரின் கூப்பாடு எப்படிக் கேட்க முடியும்?

எழுந்து வீட்டுக்குள் எட்டிக் கால் வைத்துக்கொண்டவரால் மறுகாலீஸ்த் தூக்கி வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

“ அம்மா ! அம்மா ! ” என்ற சோகக் குரல் எழுப்பியபடி தனது நோஞ்சலான மார்பின் மீது கைவைத்துக்கொள்கிறார்.

மரத்தில் பசுமைகாட்டிய இலை காலப் போக்கில் பழுத்தலாகிச் சிறுகச்சிறுகச் சருகாகிய பின் மரத்தின் கிளையில் ஓட்டிக்

கொண்டிருந்தாலும்..... ஒருநாள் காற்றின் அசைவுக்குத் தாக்குப் பிடிக்காது நிலத்தில் விழவேண்டுமென்ற நியதி எப்போதும் பொய்த்துவிடுவதில்லை.

ஜயரின் கூப்பாடு கேட்டு எதிரே வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் ஓடி வீட்டு வாசலை யடைகின்றனர்...

அவரது உடலின் உஷ்ணம் சிறுகச்சிறுகக் குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. திரும்பிப் பார்த்த செல்வத்தின் கண்களுக்கு ஆட்கள் கூடுவது தெரிந்ததும் வெளியே வருகிறார். ஜயர் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடக்கிறார். ஓவென்று குரல் கொடுக்கும் அவளின் தொண்டையில் நின்றும் துன்பச்சுனை பெருகுகின்றது.

கோயிலின் கொடியேற்றத்துக்கான வேலை களை நிறுத்திக்கொண்டவர்கள் ஜயரின் ஈமக்கிரிகைகளுக்கான நடவடிக்கைகளில் முனைகின்றபோது.....அதைக் கேள்விப்பட்ட விதானையார் ஓடியோடி வருகிறார்.

‘ஜயா இந்தமுறைக் கோயிலின் கொடியேற்றத்தை யார் நடத்துகிறது?’ என்ற வேதனைப் பொருமலோடு அவர் குழறிக்குமுறி அழுகிறார்.

எரிந்தெரிந்து எண்ணெய் தீர்ந்துவிட்ட திரி எண்ணெய்ப் பொசிப்புடன் எத்தனை காலத்துக்கு எரிந்துவிட முடியும்? சிறுகச்சிறுக எரிந்து தீயந்துவிடவேண்டுமென்ற நியதியை அவர் உணர்ந்துகொண்டரோ? என்னவோ?

மொனமாக உடல் நிலத்தில் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடக்கிறது. விதானையாரின் எக்கதறுதலுக்கும் பதிலே கிடைக்கவில்லை.

விதானையார், தேடிக்கொடுத்த செல்வமென்ற அனுமதிப்பத்திரம் எதற்குமே இலாயக்கற்றது. ஐயரின் நீட்டி நிமிர்ந்த உடலைப் பார்த்துக் கண்களைக் குளமாக்கிக் கொள்வதை விதானையார் கவனித்துக் கொள்கிறார்.

செல்வத்தின் நெஞ்சப் பொருமல் விதானையாரைக் குத்துகிறது ; போதாதென்று அவர் அவளின் விழிகள் கக்கும் ஊழித்தீயைக் கண்டும்பயந்தாரோ என்னவோ! மௌனமாக நடக்கிறார். அவர் கண்களிற் தேங்கிய நீர் உலகத்தைத் திரைக்குள் மங்கலாகக் வைத்து காட்டுகின்றது.

1955

வேலி

காசை அளவுக்கு மீறி இருபக்கத்து நியாயவாதிகளுக்கும் கொட்டிக்கொடுத்துக் கண்ட பலன் இதுதான். புதிதாக நடப்பட்ட பூவரசங் கதியால்கள், சிஞ்வைக் கம்புகள், வாதநாராணி மரங்கள் ஆதியனவற்றின் ஆதாரத்தில் தென்னங்கீற்றுகளாற் பொருத் தப்பட்டு எழுந்து நிற்கிறதே வேலி, அது தான் மிச்சம். நேற்றுவரை விரிந்து பரந்து கிடந்த இடம் அரையரைவாசியாகக் குறுகிக் கொண்டிருக்கிறது.

இரு குடும்பத்துக்கும் பொதுச்சொத்தாக இருந்த நிலத்தில், கட்டுகளற்றுச் சுதந்திரமாக நடந்துவந்த கால்கள் அப்பாலும் இப்பாலும் தனையிடப்பட்டு நிற்கின்றன. சட்டமென்ற முள்வேலியைத் தாண்டமுடியாத மனித பலவீனத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு இது. இரு குடும்பத்து ஆட்களின் உள்ளங்களிலும் தயக்கம், அசுசை என்பன சேருகின்றதே தவிர, நிலத்தின் இருவாட்டித் தன்மை அனுவளவாவது குறையவில்லை. இப்போதும் அது பயன்தரத்தக்க பூமிதான். அதில் என்றைக்கும்

ழுமித்தாய் மாற்றம் ஏற்படுத்தப்போவ தில்லை என்பது உறுதி. எந்த உறுதியாலும் எந்தவித பலனும் ஏற்பட்டதாக மனிதர்கள் உணரவில்லை.

அந்த மடைமை எதற்கோ?

“ உங்கள் காணிப் பங்குகளுக்கு எல்லையாக வேலி போட்டுக்கொள்ளுங்கள்.” இது தான் நீதிபதியின் தீர்ப்பு.

அப்பப்பா, எப்படி எப்படியெல்லாம் வீருப்புப் பேசிக்கொண்டார்கள். இந்த வீருப்பெல்லாம் அந்த நீதிமன்ற எல்லைக்குள் அடங்கி ஒடுங்கிவிட்டனவா? அகங்காரமாகாரங்களைக் கெல்லி எறிந்துவிட்டு அவர்கள் கண்முடி மௌனிகளாய் நெஞ்சிலே கனலாகிக் கொழுந்துவிடும் வெறுப்பு உணர்ச்சி களைப் பலவந்தமாக அடக்கி ஒடுக்கி வெளி வரவே முடிந்தது.

வாதி, பிரதிவாதிகளுக்காக வக்கீல்கள் எழுப்பிய வாதப் பிரதிவாதங்களில் எத்தனை எத்தனையோ சின்னத்தனமான உண்மைகள் கூட அலசப்பட்டனவே. அவையெல்லாம் இவர்களுக்கு எவ்வளவு இரசனையைக் கொடுத்தனவோ? அந்த இரசனை முடிவில் வெறும் சூன்யமாகிவிட, இருபகுதியினரதும் ஆக்ரோசமும் செயல்பட வலுவிழந்து சரிந்தபோது... இந்த வெறும் வேலிதான் இடையே எழுந்து நிற்கிறது.

“ என்ன முட்டாள்தனமிது! ”

வேலியை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கண்ணின் கடைக்கோடியில் வழிந்த நீர்முத்துக்களை விரலால் வழித்தெறிகிறார்கள் பூவதி.

“ எல்லை பிரித்துவிட்டார்கள். இந்த மண்ணை என்ன செய்யப் போகிறார்களோ? இரண்டு பக்கத்து நேசமும், உறவும் அப்படி அப்படியே தேங்கிநிற்கும். அல்லது பகை கனன்று புகைந்து எரியும்”.

இப்படி என்னுகிறது பூவதியின் மனம்.

“ சின்னப் புத்தி படைத்தவர்களுக்கு இந்த ஊரில் பெரிய மனிதர்கள் என்ற பட்டம். அவர்களைத் தட்டிக் கொடுத்துக் காசைக் கறக்க ஒரு டசின் பட்டினிப் பட்டாளங்கள் பின்தொடருகின்றன. இதுதான் இன்றைய உலகத்து நியதி.”

அந்தியின் கிழடு தட்டிய ஓளி தேய்ந்து மறையப் பூமியில் இருள்ள முக்குப் பரவுகிறது. அதனைக் கழுவித் துடைக்க முற்பட்டவன் போல் வானில் வெட்டிய வெள்ளரித் துண்டத் தோற்றத்தில் வளர்மதி கிளம்புகிறுன். அந்தக் குறைமதியின் ஓளியில் இருள் நிழ ஸாக மாறி வேலியின் ஒரு பக்கவில் குறைவு கொண்ட மனிதனைப்போல் ஒண்டிக்கொள் கிறது. அந்தச் சாயலின் கருந்திரை வெளுக்க வேண்டும். இதுதான் பூவதியின் இன்றைய அபிலாஸை.

நெஞ்சில் நெளியும் சிந்தனைகள் விடும் துன்பச் சுவாலைக் கொழுந்துகள் நெடுமூச்சாக வெளிவருவதைத் தொடர்ந்து—நெஞ்ச இரைப் பையில் ஜீரணிக்காத சம்பவங்கள் மீட்கப் படுகின்றன. அது காட்டிய நல்ல அனுபவங்கள் அனந்தம். மனித மனதின் அற்ப புத்தி யால் அதனை எப்படியும் மாற்றிவிடவே முடியாது. விரிந்து பரந்து—பரவிச் செறிந்து

கற்பனைக் கடலாக அது பரினைய வளர்ச்சி
பெற-அலைக்கூட்டம் உருளுகிறது. அந்த அலைக
ஞடன் அள்ளுண்டு பூவதி வழிநடக்கிறார்கள்.

*

*

*

கருநாகம்போல் முறுகித் திரண்ட பின்னற்
கற்றை மார்பின்மீது குறுக்காக விழுந்து
கிடக்கிறது. அதனை இலாவகமாகத் தட்டி
விடுகிறார்கள். முதுகில் பட்டும் படாததுமாக
அது விழுந்து கிடக்கையில்—அந்தக் கூந்தலை
யாரோ பற்றிப்பிடித்து இழுப்பது போன்ற
உணர்ச்சி. திரும்புகிறார்கள் அவள். அவள் முன்
சிவபாலன் நிற்கிறார்கள். அவனது கரத்தில்
பூவதி கூந்தலில் இணைத்துக் கட்டிய ‘ரிபன்’
இருக்கிறது. வெற்றிப் பெருமிதத்துடன்
சிரிக்கும் அவனது முக ஒளியில் பூவதியின்
தாமரை முகம் கூம்புகிறது. அவள் சினாங்கு
கிறார்கள்.

சிவபாலன் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடு
கிறார்கள்.

“என்னடை ‘ரிபனே’த் தாடா !”

தொடர்ந்தோடும் பூவதியின் கூப்பாட்டைச்
சிவபாலன் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஆசாபாசம் விளைக்கும் கல்மஷுப் போக்கற்ற
குஞ்சப்பருவத்தின் பிஞ்சச் சேட்டையிது !
அவனை அவள் துரத்துகிறார்கள். உலகை மறந்து
ஓட்டம்...

“தா ! தாடா !”

“போ ! போடி !”

“தாடா ! தடியா ?”

“தரமாட்டேன் போடி !”

“மாமி ! மாமி !”

உள்ளே இருந்துவரும் விசாலாட்சியின் முன்னே இருவரும் ஒடுகின்றனர். அந்த முதிர்ந்தவள் இளம்பிஞ்சுகளின் சண்டையை இரசிக்கின்றார்களா? வாய் பாளையோல் வெடித் துக்கொள்ள தென்னம் பூப்போன்ற பழுத்த பற்கள் வெளியே ஒளிர்கின்றன.

மாமியைக் கண்டதும் பூவதியின் மனதிற் தென்பு இழைகிறது.

“ மாமி! மாமி! என்னுடைய ‘ரிபனீ’ த் தாருனில்லை மாமி ! ”

எப்பவுமே மருமகளிடம் ஈடுபாடுதான் விசாலாட்சிக்கு.

“ சிவபாலா ! கொட்டா ! ‘ரிபனீ’...”

“ நான் மாட்டன்...”

“ ஊங் ஊங் ”. அழுகிறார்கள் பூவதி.

“ அந்த அழுகையைக் கண்டதும், விசாலாட்சிக்கு மகனை நெடுக விட்டுவைக்க மனமில்லைப்போலும். பலவந்தமாகப் பிடித்து ‘ரிபனீ’ப் பறித்துக்கொடுக்கிறார்கள்.

இப்போது பூவதிக்கு வெற்றி. அந்த வெற்றிப் பெருமித்ததில் அவளது முகம் மலர்கின்றது. சிவபாலனின் முகம் கூம்புகிறது. ஆனால் அந்தக் கோபமும், மலர்வும் நீடிப்ப தில்லை. சிலமணி நேரத்துக்குள் அவையைத் தும் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாகின்றன. அந்த இடைவேளைக்குப் பின் சண்டை பற்றிய சம்பவம் மறைய முகிலைக் கிழித்து வரும் சந்திரன் போல் இனக்கம் மீண்டும் குலவுகிறது.

இதுபோல ஒன்று இரண்டல்ல. பல பல அனுபவங்கள் மனப்பாறையை நெக்குருகச் செய்து பூவதியின் மனதில் வேரோடு கின்றன.

அந்தச் சிவபாலன்? இன்று வேலிக்கு அப்பாலுள்ள வீட்டைச் சார்ந்தவன். இன்று வீட்டில் இல்லை! எங்கோ கொழும்பிலிருக்கிறுன். அன்மையில் உருவாகிய இந்த வேலியை அவன் இன்னும் பார்க்கவில்லை. அவன் ஊருக்கு வந்து திரும்பும்போது வேலி பிரிக்கும் இடம் இரு வீட்டுக்கும் முற்ற மாகவே இருந்தது. இப்போது அந்த வீடு இந்த வீட்டுக்கும், இந்த வீடு அந்த வீட்டுக்கும் தெரியாததுபோல அவனும் அவனுக்குத் தெரியாத தொலைவில் இருக்கிறுன். சிவபாலன் இங்கிருந்தால் இது தோன்றி இப்படிக் கிரகணம்போல் இரு வீட்டு உறவையும் மறைத்துக் கொள்ளுமா?

இப்படி ஒரு எண்ணம் அவளது நெஞ்சில் எழுகிறபோது மொட்டுப்போன்ற உதடுகள் மலர்கின்றன. அந்த மலர்ச்சியில் அவளது அப்பிள் துண்டத்துக்கு உவமானமான நெற்றியும், இருண்டு சுருண்ட சிகையும், மாம்பழக் கன்னங்களும் பெருமிதத்தில் பூரிக்கவே செய்கின்றன. என்னதான் மனிதன் தன்னை மற்றவனிடம் மறைத்துக்கொண்டாலும் கடந்த காலத்தைய நல்லுறவுகளை நெஞ்சு மறப்பதில்லையே!

‘சனம் வாதம், சனம் பித்தம்’ என்பார்களே; இந்த வர்ண ஜாலக் குணப் பாகு பாடு மனிதனின் உடல் வளர்ச்சியுடன் எப்படியோ பல்கிப் பெருகி வளருகிறது. இளம்

இதயங்களில் எதை எதையோ கண்டு விட வேண்டும் என்ற புதுமைகள்தான் குமிழியிடும்! முதியவர்களின் போக்கினால் ஏற்பட்ட அந்த வேலி பூவதியின் இதயத்தைப் பிரிக்கவில்லை.

ஓன்றிலிருந்து—இன்னென்றுக்குத் தாவிக் கொள்ளும் குரங்கு மனம் அவளுக்கு இல்லை. பொறியாகிச் சுடரூற்றுத் தீயாகிச் சங்கடங்களை எரித்துத் தீர்த்துக்கட்டிவிடவேண்டுமென்ற ஆற்றல் அவளுள் பெருகுகிறது. இருந்தும் பயன்காணமுடியா மனம் அன்மைக்காலச் செயலிற் சலனமாகின்றது.

“அம்மா இந்த வீட்டிலும், அடுத்த வீட்டில் மாமியும் இருக்கிறார்கள். மாமியின் சகோதரன் அப்பா. அம்மாவின் அண்ணை மாமா. குண்டுமாத்துக் கல்யாணமாம். ஒருவனின் தங்கையை இன்னென்றாவர் மனம் முடித்துக் கொண்டனர். அவரின் தங்கை இவள். இவரின் தங்கை அவள். இப்படிஒன்றையொன்று நெருங்கி வாழவேண்டுமென்று பாட்டி செய்துவைத்த விவாகமிது; சாகும்வரைக்கும் இந்த உறவில் அனுவத்தனைகூட வெடிப்பேயில்லை. ஒருபானை சோறுதான். அந்தப் பாட்டி செத்து ஒரு ஆண்டுகூட ஆகவில்லை. அதற்குள் இப்படியொரு வெடிப்பு ஏன்? ”

‘விந்தையான இந்த உலகத்தில் எதனையும் சாசுவதம் என்று நிர்ணயிக்க முடிவதில்லை. இரத்த உறவும் அன்பும் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடிக் குழைந்த வீடுகளா இவை? இலக்ஷ்ணம் இலக்ஷன்! இழவு விழுந்த இலக்ஷன்! ஏன் வந்து தொலைந்ததோ? அப்பா ஒரு கட்சிக்காரர். மாமா மறுகட்சிப் பிரமுகர். ஒரு வீட்டில் இரண்டு கட்சி. இலக்ஷன் கேட்டவர்களில் ஒருவன் கதிரையில்

குந்திக்கொண்டுவிட்டான். வென்றவன் தோற் றவனுக்குக் கை கொடுத்துக் கொள்வானும். இந்த வெற்றி தோல்வியினால் வீட்டில் வெடிப்புண்டாகி விட்டது. தலைவாசல் என்ற பெயருடன் அமைந்த ஒரு வீடு இப்பால், குடிமளையாக அமைந்த வீடு அப்பால், இரண்டுக்கும் நடுவே வேலி. ’’

பூவதியின் சிந்தனை தடத்தில் ஒழுங் காகச் செல்லும் புகைவண்டியாய்—புகைக்கிக்கொண்டு ஒடும் வேளையில்..... வேலிக்கு அப்பாலுள்ள வீட்டில் குரல் கேட்கிறது. கூர்மையாகிவிட்டன அவளது காதுகள்.

‘‘அட சுப்பன் ! தம்பி நாளைக்குக் காலமை வருகிறானும் ; வெள்ளனத்தோடு ரெயிலடிக்குப் போய் அவனைக் கூட்டிக் கொண்டுவா ’’.

விசாலாட்சி தோட்டக்காரனை ஏவுகிறார்கள். அவளது மகன் சிவபாலன் ஒரு வருடத்தின் பின் கொழும்பிலிருந்து வரப்போகிறார்.

‘‘அப்போது நாளைக்காலை..... ’’

‘‘..... ’’

அத்தான் வருவார். அந்த வரவை நினைக்க இவள் மனம் ஏனிப்படி இனிக் கின்றது? கன்னத்தில் குழி, பூவிதழில் மலர்ச்சி, துடிதுடிப்பு எல்லாம் ஜக்கியப் படுகின்றபோது அவளை அறியாத நான் மும் ஆக்கிரமித்துக்கொள்கிறது. ‘சிவபாலன்’ என்ற பஞ்சாட்சரத்தைச் செபிக்க முற்பட்டாலே உலகத்தையே மறந்துவிடுகிறார். வேலியிருக்கிற திசையிலே விழிகள் செல்லுகின்றன.

நந்திபோல் குறுக்காக விழுந்திருக்கிறது வேலி. “நானை அத்தான் வந்துவிட்டால் அந்த முகதரிசனம் கிடைக்காதவாறு இந்த வேலி தடையாகவே இருக்கும்”.

“மாமி என்ன இலேசுப்பட்டவளா? ஒன்றுகப் புழங்குகையில் அவளிடத்திலிருந்த நல்ல பண்புகள் எங்கோ புதையுண்டுபோய் விட்டன. எதற்கும் நச்சரிப்பும் குரோதமும் அவளிடம் இன்று அளவுக்கு மீறியதாக ஆகிக்கொண்டிருக்கின்றதே தவிர, அதில் எள்ளத்தனையும் நல்லகுணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படியான அவளது மகனிடம் தாயின் குணம் இருந்து விட்டால்.....?”

சந்தேகமென்பது தானே பின்னிக்கொள் ஞம் சிலந்திவலை. தான் பின்னிய வலைக்குள் தன்னையே சிக்க வைத்துத் தினறுவதற்குச் செய்துவிடுகிறது.

“அப்பாவையும் மாமாவையும் இலக்ஷன் சண்டை பிரித்து விட்டதுபோல் இந்த வேலியின் பிரிவிலே அவரின் மனமும் பிரிந்து விட்டால்.....”

குண்டுச்சட்டிக்குள் ஓடும் நினைவுக் குதிரை, அது பாட்டுக்குப்போக முடியாதவாறு கீழே யிருந்து ஓலி கேட்கிறது.

“பின்னை! பின்னை!”

கோவிலுக்குச் சென்றிருந்த தாயார் திரும்பிய அறிகுறியான குரல் கேட்க அந்த இடத்தை விட்டெழுந்து உள்ளே செல்கிறார்கள் பூவதி.

வளர்நிலவு மடிந்தபின் கருந்திரையைப் படரவிட்ட கங்குல் கிழக்கு வானில் வெடித் துக் கிளர்ந்து வரும் பரிதியின் செவ்வண்ணத் துக்கு முன் செயலிழந்த நோயாளிபோல் மெதுமெதுவாக நகர்ந்து செல்கின்றது.

அடுத்த வீட்டுக்குச் சிவபாலன் வந்து விட்டான். ஒரு வருடத்துக்குப் பின் அடுத்த வீட்டில் கலகலப்பு. அந்தக் கலகலப் பில் கலந்துகொள்ளப் பூவதிக்கு முடியாது. ஆனால் எட்ட இருந்துகொண்டாகுதல் அதனை இரசித்துக் கொள்ளவேண்டு மென்ற துடிப்பு அவளுள்ளத்தில் கப்பிக் கவிந்துகொண்டதன் பேரூக ஓரிடத்தில் வெறுமனே குந்தியிருக்க முடியவில்லை. விடிந்தும் விடியாததுமாக மாத சுஞ்சிகை ஒன்றை முகத்துக்கு நேரே பிடித்துப் படிப்பதாகப் பாவனை செய்து கொண்டு சாய்வு நாற்காவியில் கிடக்கிறான். கட்டிலிலிருந்தால் அடுத்த வீட்டில் ஒலிக்கும் கலகலப்பு இவள் காதுகளிலும் இன்பத்தேனைக் கொட்டிக் கொடுக்கலாம்.

*

*

*

“அம்மா! உங்கட சங்கதி எனக்கொன்றும் பிடிக்கவில்லை.”

“எதையெடா சிவபால் சொல்கிறோய்?”

“ஏனம்மா இந்தக் காணி வழக்கு நடந்தது?”

“அது உன்ற கொப்பரைத்தான் கேட்க வேண்டும்.”

“அப்பரை என்னத்தைக் கேட்கிறது? உங்களுக்குத் தெரியாதா? ” “இவ்வளவு வயது போயும் சின்னப்பிள்ளைபோன்று சண்டை பிடிக்கிறியளே. எவ்வளவு காலமாக இனக்கமாக இருந்த குடும்பத்திலே...சே! உதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.”

“அட பிடிக்கிறதையும், பிடிக்காததையும் புறகு பார்ப்பம். இப்ப வா, வந்து சாப்பிடு”.

சிவபாலனின் குரலில் எல்லை வழக்குச் சம்பந்தமாக இழையும் வெறுப்பு பூவதியின் நொந்து உப்பிய மனத்துக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கிறதா? வேதனைப் புண்ணில் இதமாக—எரியாத மருந்தாக அவன் பூசுவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டபோது இன்பத்தின் சௌன்போல் கடைவழியில் நீர்முத்துக்கள் உருண்டு திரண்டு கண்ணக் குன்றில் வாய்க் கால் கீறுகின்றன.

அடுத்த வீட்டில் இராமநாதரின் காற் செருப்புக்களின் ஒலியுடன் சம்பாஷினை தொடர்கிறது.

“அப்பா, நீங்க செய்திருக்கிற வேலை சரியென்று உங்களுக்குப் படுகிறதாப்பா? ஏன்பா மாமாவுக்கு வழக்குப்போட்ட வீங்க...”

“அது என்ற விருப்பம். எனக்கு விருப்ப மில்லாதவங்கட உறவு வேண்டியதில்லை.”

“ஆர் ஆரோ இலக்ஷன் கேட்டுக் கொண்டு போய்விட்டாங்கள். நீங்கள் இன்னும் அதையே பிடியாய்ப் பிடிச்சுக்கொண்டிருக்கிறியள்.”

“அட நீயேன் உதுக்காக இப்படியெல்லாம் தலையைப் போட்டுடைக்கிறோம்.”

“நீங்க செய்யறதையும் செய்துபோட்டு இப்படிப் பேசிறியள். சண்டையும் சமாதானமும் வாறது சகசந்தானே அப்பா. அதுக்காக நீங்கள் இவ்வளவு தூரத்துக்குப் போயிருக்கக் கூடாது.”

“அட நான்தானே போனேன். அவன் தன்ற புறக்கராசியை வைச்சு என்ன என்ன வெல்லாம் கேட்டவன். உனக்குத் தெரியுமா? பேசவந்திட்டார் பேச...”

“எனக்கென்னமோ இப்பிடியே இருக்கிறதென்றால் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவுதான் சொல்லுவேன்.”

“ஓ! ஓ! உவ்வளவுக்கு வந்துட்டியோ?”

“நடக்கிறதைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்?”

“என்னடா! செய்யப்போகிறோம்?” இராமநாதரின் சொற்களில் கோபம் கொப்பளிக்கின்றது.

பதிலில்லை.

சிவபாலன் தடதட வென்று நடக்கும் ஒலி கேட்கிறது. சிவபாலன் எங்கே கிளம்புகிறான்?

பூவதியின் நெஞ்சில் கேள்வி அலை யெறிய வியப்புக் கவ்விக்கொள்கிறது. காற் பெருவிரலை ஊன்றி எம்பி அடுத்தவீட்டைப் பார்த்தபடி நிற்கிறான்.

வானவிட்டத்தில் இருபத்தைந்து பாகை வரை உயர்ந்துவிட்ட பரிதியின் ஒளிக் கற்றைகள் முற்றத்து மல்லிகைப் பந்தரில் விழுந்து தெறிக்கிறது. மாமரத்துக் கொம்பரி

விருந்துகொண்டு குயில் ‘கூ ! கூ !’ என எழுப்பும் இன்பகானம் குலவுகிறது. ‘கீக்கீ !’ என்ற ஒசை யெழுப்பும் அனிற் பிள்ளையொன்று கோடிப் பக்கத்து இலுப்பையில் ஏறிக்கொள்கிறது.

வளவின் வசற் கதவு திறக்கப்படுகிறது. பூவதி அங்கே பார்க்கிறார்கள்!...

‘‘மாமி ! மாமா !’’

கூப்பிட்டுக்கொண்டுவருபவன் சிவபாலன். பொன்னம்மாள் வெற்றிலையை மடித்துக் கொடுக்க அதை இலாவகமாக வாய்க்குள் வைத்து மென்றுகொண்டிருந்த முருகேசர் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்.

அவர்களை அழைப்பவன் சிவபாலன்.

இருவரும் பேசாத மௌனச் சிலைகளாகச் செயலற்றுக் குந்தியிருக்கின்றனர். என்ன செய்வதென்றே தோன்றுத நிலையது.

‘‘என்ன மாமா ! பேசாமலிருக்கிறியன்.’’

மாமனைக் கேட்ட கேள்விக்கு மாமியே பதில் தந்தாள்.

‘‘தம்பியை வந்து இருக்கச் சொல்லுங்களன்.’’

திண்ணையில் ஏவரும் சொல்வதற்கு முன்ன மேயே சென்று குந்திக்கொள்கிறார்கள் அவன். கட்டிலில் காலைக் கீழே தொங்கவிட்டபடி இருக்கிறார் முருகேசர். பொன்னம்மாள் அடக்க ஒடுக்கமாகக் கீழே குந்திகொண்டிருக்கிறார்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்து தன்னை மறைத் துக்கொள்ளப் பூவதி விரும்பினாலும், வெளியே நடக்கவிருப்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற தவிப்பு விடவில்லை. ஒரு பக்கவில் மற்றவர்களின் பார்வைக்குத் தப்பியபடி ஒதுங்கியிருக்கிறார்கள்.

சிலகண் மௌனம் தன்னிலே வெடித்துச் சாய்கிறது.

அந்த வேளை படலை திறபடுமோசையினால், எல்லோரது கண்களும் வெளியே பார்க்கின்றன. அங்கே?

இராமநாதரும், விசாலாட்சியும் ஒருவரையொருவர் தொடர்ந்து உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தனர்.

சில கணம் நிலவிய மௌனம் நீடித்து நின்றபின், அதை உடைத்துக்கொண்டு கிளம்பியது பொன்னம்மாளின் குரல்.

“இஞ்சேருங்க! அண்ணையும் மச்சாஞ்மல்லோ வந்திருக்கின்ம். கூப்பிடுங்களேன்.”

அவளின் வேண்டுதலைத் தொடர்ந்து முருகேசர் எழுந்துகொள்கிறார்.

“வாருங்கள் மச்சான் உள்ளே.”

இராமநாதரும் விசாலாட்சியும் உள்ளே செல்ல, சிவபாலன் திருதிருவென விழித்துக்கொள்கிறான். என்ன நடக்குமோ? என்ற அச்சம் அவனுக்கு. ஆனால் எதுவும் நடக்கவில்லை.

ஆழமான நீரூற்றுப்போன்று சுரந்த பாசத் தின் பிடிப்பு அவர்களது கல்மஷ எண்ணங்களைக் கழுவித் துடைத்ததோ என்னவோ! தெளிவு குலவும் நிறைவு அங்கே அமைகின்றது.

எங்கோ கட்டவிழ்த்துவிட்ட வெள்ளாட்டுக் குட்டியொன்று புதிதாக இடப்பட்ட வேலிக்கதியால்களைக் கிராந்திக்கொள்வது பூவதியின் கண்களில் படுகிறது.

கு! கு! என்று அவற்றைத் துரத்த முயலு கிறுள்.

“ வேண்டாம் பிளை, அது கடித்துத் தின்னட்டும். உந்தவேலி இனி என்னத் துக்கு...” இப்படிச் சொல்லும் இராமநாதரின் கண்கள் குளத்துள் நீந்துகின்றன.

அந்த ஆனந்தத்தில் குதிக்கிறது சிவபால னின் கண்கள். அவை தேடுவது பூவதியின் அழகார்ந்த உருவையா?

புள்ளிமான்போலத் துள்ளிக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் அவள் நுழைகிறுள்.

வெளியே சிரிப்பொலி கேட்கிறது.

அவளது நெஞ்சில் இன்பம் சுரந்துவரக் ‘கேட்டிலை’ அடுப்பில் தாக்கிவத்துக் கொள்கிறுள். புகையற்றுச் சுடரும் திபோன்று ஒளிருகிறது அவளது முகம்.

1963

பிரயத்தனம்

யாழ்ப்பாணம் பண்ணைத்துறையையும், அல்லைப்பிடிடப் பழையதுறையையும் இனைத் துக்கொண்ட கடல்வீதி, அப்போது மனித ஜீவன்களைத் தன்மீது நடந்து செல்லவிடாது கரும்பாம்பு போன்ற தார்ப்போர்வையில் பரிதியின் வெப்பைத் தேக்கிவைத்திருக்கிறது.

தெற்கின் இரு முனைகளிலும் எதேச்சையாக நெருங்கித் தாழை, ஈந்து, ஆவரசு ஆதிய செடிகள் கிளைத்து வளர்ந்துள்ளன. வடக்கே யாரோ பரோபகாரி எப்போது நாட்டிவைத்தானே, ஒரு சில பூவரச மரங்கள் உப்பங்காற்றைச் சுவாசித்துச் சுவாசித்து ‘ரி. பி.’ நோயாளிபோல் பண்ணை ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லும் நோயாளிகளுக்குப் போட்டியாகச், செழிப்பும் பசுமையும் அற்றுக் கரைகளில் நிற்கின்றன. உச்சியை நெருங்கும் கதிரவனின் அக்கினியைச் சுகிக்காது ஜீவராசிகள் நிழவின் அருமையில் இனிமைகாண முனைந்து நிற்கின்றன.

அந்த வேளையிலும் அவசரப்பட்ட பிரயாணிகளையும், மூட்டைமுடிச்சகளையும் தன்னுள் தினித்து ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றது கடகடத்துப்போன இ. போ. ச. வண்டி. அதன் இரைச்சலும், புழுதியும் அடங்கியிலின் அங்கு பேயமைதி குடிகொள்கின்றது.

சுமார் ஒன்றரைமைல் நீளத்துக்கு வடக்குத் தெற்காக நீண்டுகிடக்கும் வீதியின் இருமருங்கும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வள்ளங்கள் நங்கூரமிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் சொந்தக்காரர்கள் வேக்காட்டின் கொடுமையைக் கடலில் கூடச் சகிக்கமுடியாது எங்கோ அகன்றுவிட்டனர். ஆனால் பாதையின் மேற்கு விளிம்பில் உட்கார்ந்திருக்கிறுன் வல்லிக்குட்டி.

உருண்டு ஒடி, நெளிந்து வளைந்து சிடைந்து செல்லும் அலை, வீதி விளிம்பில் மோதித் தேர்ந்த இசைக்கலைஞன் சுருதி குன்றுமல் மெள்ள மெள்ள முனுமுனுக்கும் இசையை நினைவுட்டுகிறது. அதை இரசித்தானே என்னவோ ! மேற்கே முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அவனது எண்ணெய் கண்டறியாத சிகையில் படும் கதிரொளி அவன் நிழலை அவன்மீதே கவிழ்த்துவிட்டிருக்கிறது. வரண்டு குழிந்த கன்னங்களும், கருமையும் வெண்மையும் கைலாகு கொடுக்கும் உரோமங்களும் செறிந்த உடலது. உப்புநீரின் உவைச் சலும், புழுதியின் தேக்கமும் எப்போதோ உள்ள வெண்மையைப் போக்கடித்த வேட்டி ஒன்றை உடுத்திருக்கிறுன். நலமுண்டுத் துண்டை முண்டாசாகத் தலையில் சுற்றியபடி அவன் குந்தியிருக்கும் விதம் தாயின் கர்ப்பத் துள் குழந்தை இருப்பதை ஒத்ததாகும்.

ஆட்டம், அசைவு எதுவுமில்லாத அவனது சலனமற்ற தோற்றும் தூரத்தில் இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு ஒரு காவிக்கல் பாதையின் விளிம்பில் கிடப்பது போலவே தோற்றும்.

கூடாரநுணி போல் கடல் மட்டத்துக்கு மேலே நிமிர்ந்துள்ள கல்லில் பாரத காலத்துப் பார்த்தனின் தவநிலையை அறிவுறுத்தித் தன் ஒற்றை காலில் நிற்கும் கொக்கு ஒன்றின் சாதனையை வீழ்த்தி விடுபவன் போல் வல்லிக்குட்டியும் நீண்டநேரமாக அங்கே இருக்கிறான்.

கையில் நூலிழை. அருகில் நிற்பவர் களுக்குக்கூட இலகுவில் புலனுகாத மெல்லிய தங்குசியென்னும் அந்த நூலின் அந்தத்தில் கொளுவப்பட்டுள்ளது தூண்டில்முள் ஒன்று.

பரிதியின் உக்கிரம் அதிகமாகக் கடலில் இழைந்துவரும் காற்றின் வேகத்தில் விழுக் காடு. ஒடி நெளிந்த கடலின் அலைகள் துடுக் கடங்கிய சிறு குழந்தைபோல் ஆகிவிட்டன.

“இழவுபிடித்த காற்று ஒரேயடியாக நின்டுபோச்சே,” வாய் வார்த்தைகளைப் பொரிந்து தள்ள, நெற்றிப்பொட்டில் வந்து உறுத்தும் கிரணக்கற்றைகளைக் கைகளுள் ஒன்றிணங்க தட்டிவிடுபவன்போல் விரித்து நெற்றிக்குமுன் வளைத்துப் பிடித்துக்கொள் கிறான். கணகள் மீன்முச்சவிடும் அடையாளம் தெரிகிறதா என்று பார்த்தபோது, அணுப்பிரமாண இடத்தில் குழிழிகள் தோன்றுகின்றன.

வரண்ட முகத்தின் வாய்ப்பகுதி பிரிந்து வெடித்துக்கொள்ளப் பழுப்புப் பற்கள் வெளியே தெரிகின்றன. இடுப்பில் சொருகி

யிருந்த பனையோலைக் கொட்டப்பெட்டியை எடுத்து அதனுள் தினித்திருந்த புகையிலையில் சிறிது கிள்ளிக் கொடுப்புக்குள் வைத்து அதக் கிக் கொள்கிறேன்.

தூரத்தில் நீர்ப்பரப்பின்மீது முகிழ்ந்த நீர்க்குழியிகள் தெரிவிப்பது மீன்கள் அந்த இடத்தில் உலாவுகின்றன என்ற உண்மையைத்தான். பாய்விரித்துக்கொண்டு வடக்கிலிருந்து வருகின்றது சிறு படகோன்று.

“கோதாரி விழுவான்கள் இந்தப் பக்கத் துக்கா தோணியைச் செலுத்த வேண்டும்? கொஞ்சம் அகலவிட்டாலென்ன? ”

படகு வந்த வேகத்தில் ஏற்கெனவே தோன்றிய குழியிகள் அள்ளுண்டுபோய்விட்டன.

ஆத்திர உணர்ச்சியால் வார்த்தைகள் ‘ஜந் தாம் வேத’ மாகி வெடித்து வெளிவந்தபின், மீண்டும் மெளனம் அந்த இடத்தில் குவை கிறது. தெற்குத் திசையிலிருந்து குழை ஏற்றிய வண்டிகள் ‘டோக், டோக்’ என்று ஆமைநடை போடும் ஒலியைத் தொடர்ந்து வடக்குப் பக்கத்திலிருந்து இரண்டொரு ‘டாக்ஸி’கள் ரகளைப்படுத்தி ஓடுகின்றன.

இந்த அரவங்கள் ஏதாவது அவன் சௌவியில் விழுந்தனவோ என்னவோ, தூண்டில் முனையில் கண்ணைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். மிதப்புக்கட்டை ஏன் அசைகிறது? தூண்டிலை அசைத்திமுக்க, சிறிது கனம் கையில் தெரிகிறது. அப்படியே இழுத்து வலித்து வெளியே தூண்டிலை எடுத்தபோது ...சாதாளை கொள்ளுவிக்கொண்டு தொங்குகிறது!

வெறுப்பில் உதடுகளைக் கவ்வின பற்கள். காலடியில் கிடந்த தகரப்பேணிக்குள் கடவின் கரை மண்ணைக் கிண்டியெடுத்த நாக்கிளிப் பூச்சிகள். அவற்றுள் ஒன்றைத் தூண்டிலில் கொழுவியபின் தூண்டிலைச் சுழற்றித் திரும்பவும் வீசிவிடுகிறான்.

பொழுதில் சிறு சரிவு. உச்சியிலிருந்து கொண்டு உலகை ஆட்டிப்படைத்த ஆதவனின் கொட்டம் குறைந்துவிடுகிறது. ஆனால் இப்போது வல்லிக்குட்டியினால் சரியாகக் கடலைப் பார்க்கமுடியவில்லை. சுள்ளென்று தெறிக்கும் கிரணைக் கற்றைகள் அவன் கண்களையே உறுத்துகின்றன. சிறிது ஒருச்சாய்ந்து தன் முகத்தில் அவ்வொளி படாதவாறு தடுக்க முயன்று அதில் தோல்வி கண்டு—முடிவில் இருக்கையாக உபயோகித்த உமலை இடதுகையால் எடுத்துத் தலையில் பிடித்துக் கொள்கிறான். ஒருவாறு நிலைமை ஒழுங்குபடுகிறது.

மிதப்புக்கட்டையில் பாவுகின்றன கண்கள். வலுவிழந்து கிடக்கும் அந்தக் கட்டை சிறுகச் சிறுக எழுந்த சோழக்காற்றினால் அசைகிறது.

அந்த உண்மையை அவன் உணர்வான். ஏற்கனவே மீனின் வருகையைத் தடைப்படுத்திய படகொன்று பாய் விரித்தபடி தூரத்தில் ஓடுவது தெரிகின்றது. “நாசமத்துப் போவான்களால் தானே இவ்வளவு கரைச்சல். இல்லாட்டி இந்தமட்டும் ஏதாவது பூச்சிகவ்வியிருக்குமே.”

முனுமுனுப்போடு பெருமுச்சொன்று எழுகிறது. குந்தியிருந்த அவன் எழுந்து நேரே வைத்த பார்வையைச் சற்று இருபக்கங்களுக்கும் செலுத்துகிறான். முதிர்ந்துவிட்டாலும் அனுபவ ஞானத்தில் மீனின் வருகைக்குறியை இலகுவில் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவன் அவன்.

எட்டா - இருக்கின்ற இடத்துக்குத் தென் கிழக்கே மீன்முச்சுக் குமிழிகள் தென்படவே தூண்டிலை வலித்து இழுத்து அதனை அத்திசை நோக்கி வீசுகின்றான்.

குரியனின் சரிவு சற்றுத் துரிதமாகியதும், அதை எதிர்பார்த்திருந்த சோழக்க காற்றின் வேகம் அதிகரித்துக் கொள்ளவே, அரபுக் கதைகளில் வரும் மாயக்கம்பளம் போன்று உருண்டு உருண்டு சுருண்டுகொள்கின்றன கடல் அலைகள்.

தூக்கநிலை மாறியஎழுச்சி கடலைஆக்கிரமிக்கின்றபோது அதன் வேகத்தினால் தலையில் பிடித்துக்கொண்டிருந்த உமல் எட்டப்பறக்கின்றது.

“ நாசம்விழுந்தகடல் ஒரேமாதிரி இருந்து தொலைஞ்சாலென்ன? இந்த அலைக்குள்ளே எப்படிக் கண்ணைற் பார்க்கிறது? இன்றைக்கு எவன்ற கண்ணிலே முழிச்சனே? ஒரே மாச்சல்.”

முகத்தில் சரங்கட்டிய வியர்வைத் துளி களை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டபின் மீன்டும் வெற்றிலை பாக்குடன் சுருகான புகையிலையையும் வாய்க்குள் அதக்குகிறான். சுரந்த உமிழ்நீரை எதிரே துப்ப, அது மீன்டும் அவன் முகத்திலேயே வந்து விழ, தலையிற் கட்டிய நலமுண்டுத் துண்டால் அழுத்தித் துடைத்துக்கொள்கின்றான்.

ஆயாசம் தீராத நிலை. காலை ஒன்பதுமணிக் குத் தொடங்கிய தொழிலில் என்றைக்குமில் லாத மந்தநிலை நீரூகிறது. எழுந்து போய் விட்டால். என்ன? என்று நினைப்பதைச் செய்துவிட்டால் வயிறு கேட்குமா?

* * *

சோழகத்தின் வேகம் துரிதகதியில் இயங்க ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

யாழ்ப்பானப் பட்டினம் கடந்த நான்கு மணிவரையும் சோம்பி உறங்கி, இப்போது உறக்கம் கலைந்து உற்சாகம் பெற்றுவிட்டதை நினைவுறுத்தும் அரவம் எழுகிறது. பிரயாணி களைப் பிதுங்கி வழிய ஏற்றி இராட்சத ஒல மிடும் பஸ்வண்டிகள், வாங்கள், மோட்டார்கள் என்பன வரிசைக் கிரமமாகப் பண்ணைப் பாதையின் குழிவிழுந்த தெருவின் புழுதியை வாரியிறைத்துக்கொண்டு ஒடுகின்றன. அடங்கிக் கிடந்த பிரேதத்துக்கு உயிர் வந்துவிட்டதோ?

மேலே வானவிளிம்பினைச் சிறுகச் சிறுகத் தொடுகின்றுன் கதிரவன். அவனது நடையில் கிழட்டுமணிதனின் பலவீனம், ஆனால் அந்த விழுங்கிழவனின் ஓளியில் மட்டும் எத்தனை கவர்ச்சி! வானம் தேர்ந்த இரசவாதியின் கையிற்பட்ட தகடாகி, பலவர்ன உலோக வர்னங்களைக் காட்டுகின்றது. மனி தன் இளமையிலும், நடுத்தரப் பருவத்திலுந்தான் கவர்ச்சியுடன் விளங்குகின்றன. ஆனால் இயற்கையோ அந்தியின் விருத்தாப்பிய தசையிலும் வளப்பில் புரஞ்ஜிரது.

எண்ணத்தைக் கிறங்கவைக்கும் மேகத் திலோ, அந்த வனப்பைத் தனதாக்கிப் புரஞ்சு கடல் அலையிலோ வல்லிக்குட்டியின் புலன் செல்லவில்லை. அவன் கண்கள் மிதப்புக்கட்டையிற் சுழலுகின்றன.

பகல் முழுவதும் நகர நாற்றத்தைச் சுகித்து வாழ்வுச் சக்கரத்தை உருட்டியவர்கள் நல்ல காற்றைப் பெறுவதற்கு ஆங்காங்கு வருகிறார்கள். அன்னரின் அணிபணி களிற்றுன் எத்தனை ரகம்! ஒரு சிலரின் உடையைச் சுதந்திர வெறியோடு வீசும் காற்றுத் தட்டிப் புரளிசெய்கையில் அந்தக் காற்றைக் கடிந்து மானத்தைக் காக்க முனைகின்ற வரை, வேறுசிலர் பார்த்து நகைக்கின்றனர். வடக்குத் தெற்கு ஆகிய இருதிசையும் அது வரை காணுத கூட்டம்.

காலையில் தெய்வி கொடுத்த பழைய சோறும், சுட்ட கருவாடும், ஓணன்போன்ற வயிற்றின் சுருக்கங்களை நிமிர்த்திப் பேத்தையாக்கியிருந்தது. இப்போது மீண்டும் ஓணன் நிலை. நீண்ட நேரத்து வெயில் உடலை வரட்டி விட்டதன்பேருக முகம் வறுத்தோடாக, அதனகத்தே யமைந்த உதடுகள் காய்ந்து நீரின் இனிமையை நுகர முனைகின்றன.

எழுந்து எப்படிப் போவது? இரண்டு பண்ணைக்கும் மையமான இடத்தில் கடைகளுமில்லை.

அந்த எண்ணத்தையும். உனர்வையும் அப்போதைக்கு நிறுத்திய அவன் கண்கள் மிதப்புக்கட்டையில் பாவுகின்றன. அது அசைவதாகவில்லை.

மெதுவாகத் திரும்புகிறான். அவனுக்கு நூறுயார் தொலைவில் முழுக் காற்சட்டை போட்ட இளவல் ஒருவன்; அவனைச் சுற்றி நிற்கிறார் மூவர். கையிலுள்ள சக்கரம் போன்ற கருவியை ஒருக்கப்பிடிக்க, மறுகையால் சுழற்றுகிறான். நூலிழை நீண்டு நீண்டு அப்பால் அகலப் போகின்றது. அடுத்த ஓரத்தில் கரையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற ஒருத்து அந்த இடத்துக்கு வந்து சக்கரம் வைத்திருப்ப வன் தோளிற் கையைப் போட்டுக்கொண்டு கடலைப் பார்க்கிறான்.

“இதென்ன இது! ஞேட்டிலே இப்படி ஆண்பிள்ளையின் தோளில் கையைப் போடு வதா?” இவ்வாறு வினவிக்கொள்கிறது வல்லிக்குட்டியின் மனம்.

மனத்தின் இசைவுகளுக்கு அள்ளுண்டு செல்வதில்லையே பசிஉணர்வு! புறக் காட்சி களில் இலயித்து அதன் தன்மைகளை எடை போட முடியாத தடையாக அது அமையுமானால், வல்லிக்குட்டி அதில் எப்படித் தோய முடியும்?

மிதப்புக்கட்டை இப்போதும் அசைகிறது.

ஓங்கித் திரும்பிக் கையை அசைத்துத் தூண்டிலை வலித்து இழுக்கிறான். இரைக்காகக் கொழுவப்பட்ட நாக்கிளிப்புழுவின் ஒருபகுதி மீன் ஒன்றினால் பட்சிக்கப்பட்டிருக்கும் உண்மை அங்கு தெரிகிறது.

“அட! இந்த வெட்டைக்கூடத் தட்டிப்போட்டுது! சனியன். சரி, பார்ப்போம்; அது எங்க போகப்போகுது?” தகரப் பேணிக்குள்ளிருந்து இன்னெரு புழுவை எடுத்து, தூண்டிலே தெரியாதபடி கொள்வி நூலைக் கடலுள்ள இறக்குகிறான்.

ஏற்கனவே இரை பறிபோன இடத் தினையே தூண்டல் அடைகிறது. வெளியுலகத்தின் சிந்தனையைக் கெல்லியெறிந்துவிட்டு மிதப்பிலேயே கண்ணைப் புதைத்திருக்கிறுன்.

காரியயோகம் செய்துகொண்டிருந்த கொக்கொன்று சிறகடித்துப் பறக்கின்றது. அதன் நீண்ட அலகுகளில் துடித்துத் துவளுகிறது உறுமீன் ஒன்று.

இலேசாகத் தெரிந்த காட்சியை நீடித் துப் பார்க்காது கண்களைத் தூண்டல் இழையோடு பொருத்திக்கொண்டிருக்கிறுன்.

மிதப்புக்கட்டை அங்கும் இங்கும் அசைகிறது. அந்த அசைவுக்கு அனுசரணையாக ஆட்டிக்கொண்டு அதனை வெட்டி, சுள்ளுவாக அசைத்து இழுக்கிறுன்.....

தூண்டிலுடன் இழுபட்டு வருவது பெரிய மீன் ஒன்று.....

அதனை இழுத்துக் கரையில் போடுகிறுன். அதுவரை அவனது செயலைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்த சிறுவன் தாயின் கைகளைத் தட்டிக்கொண்டு “அம்மா, அங்கேயம்மா பெரிய மீன் ஒன்று”, என்று வைத்த கூப்பாட்டுக்குள், அவன் மீனை இழுக்கின்றதை—நுணுக்கமாக, மாலைக்காட்சிகளை நன்றாகப் பட மெடுத்துத் தனது ‘அல்பத்’ துக்குள் ஓட்டமுனைந்த ஒருவர் ‘கிளிக் கிளிக்’ என்று கமருவைத் தட்டிக்கொண்ட ஒலி ஜக்கியமாகிறது.

கணவனின் தோள்மீது கைபோட்டுக் கொண்டு கடந்த இரண்டுமணி நேரமாக நின்றும் கணவன் தன் பிரயத்தனத்தில் தோல்லிகண்டதனால்—அம்மாளின் கண்கள்

வல்லிக்குட்டியின் திசையிலேயே அதுவரை கவிந்திருந்தன; வல்லிக்குட்டியின் தூண்டலில் பெரிய மீனோன்று பட்டதனால் அதைப் பார்ப்பதற்குப் பாய்ந்து வருகிறார்கள்.....

சோழக்காற்றுத் தட்டிவிட்ட உமலை மெதுவாக எடுத்து வந்த வல்லிக்குட்டி மீனை அதற்குள் திணித்துக்கொள்கிறார்கள்.

“அப்பா! இன்றைக்கு இவ்வளவாச்சும் கிடைச்சுதே! நல்ல முழுவிசௌம்.”

“அம்மா, அம்மா மிச்சும் பெரிய மீன். இல்லையாம்மா?” இது சிறுவனின் அபிப்பிராயம்.

“அருமையான காட்சி! அவன் தூண் டிலை வெட்டி இழுக்கிறபோதே ‘டக்’ கென்று பிடிச்சுட்டேன். படம் நல்லா அமையும்.” இது புகைப்படக்காரர் நண்பனுக்குச் சொல்லும் வார்த்தை.

அவையெல்லாம் அவனுக்குக் கேட்டிருக்க நியாயமில்லை.

பகல் முழுவதும் வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடந்து, மரங்களற்ற பட்டனத்து வீடுகளாகிய போறணைக்குள் அவதிப்பட்ட வேறு சிலரும் காற்று வாங்க அங்கு வருகின்றனர். உக்கிரமடைந்து வீசும் காற்று வருவோரின் ஆடைகளைச் சீரழித்து வேடிக்கை காட்ட முனைகிறது.....

வேடிக்கை பார்த்த மனிதர்களைப் பின் னால் விட்டுக் காத்திருக்கும் தெய்விக்கும் தனக்கும் வாழ்வுதந்த மீனைச் சந்தையில் விலையாக்கத் தூரிதமாக நடக்கிறார்கள் வல்லிக்குட்டி.

இப்போது மேற்குவான அந்தத்தில் ஒளிக் கதிர்களில்லை. உலகை எதிர்பார்த்து மறைந்து நின்ற இருள் சூழ முனைகிறது. பண்ணை விதியில் அமைக்கப்பட்ட கம்பங்களில் பொருத்தப் பட்ட மின்சார வெளிச்சங்கள் பல்லைக்காட்டும் போலித்தனம் சூழும் வேளை.....

பிடித்தமீனை விற்றுற்றுன் ஒரு போத்தல் கள்ளைக் குடிக்கவும், வயிற்றுக்கு எதையாவது போட்டு நிமிர்த்தவும் முடியும் என்பது வல்லிக்குட்டிக்கு மட்டும் தெரிந்த உண்மை.

மீனின் பருமனைக் கண்டு வியக்கும் சிறுவனே, புகைப்படப் பிடிப்பாளனே, நாகரிக நங்கையோ அவன் கண்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை. மீனுக்காகப் பகல் முழுதும் வெயிலில் பொறுமையோடு காய்ந்து தவஞ் செய்த அவனது அங்கங்கள் இப்போது துரித கதியில் இயங்குகின்றன.

“முனியப்பா ! சந்தை குலையாமலிருக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு எட்டி எட்டி விரைந்து நடைபோடுகிறுன் வல்லிக்குட்டி.

1963

திரை

மடியிற் கிடந்து அழும் குழந்தையின் வாளிப்பான முதுகை வருடுகிறது வலக்கரம். மார்பின் குறுக்கே தாவி முதுகுப்புறத்தில் விழுந்துகிடக்கும் முந்தானைத் தலைப்பைப் பற்றிக்கொண்டு ஐந்து வயதுடைய குழந்தை அணைந்து கொள்ள பூமணி சாய்வு நாற்காலி யில் ஒருச்சாய்ந்து இருக்கிறார்கள்.

இத்தனை செயல்களுக்கும் அவளது அங்கங்கள் இடங்கொடுக்கச் சிந்தனைக்குருவி தன் னிச்சையோடு எங்கெங்கோ அலைகிறது.

அதுவரை மேற்கு வானத் திரையில் தேர்ந்த இரசவாத விந்தைசெய்து அழுகுச் சித்திரம் திட்டிய கதிரவன் கடமைச் சோர்வால், கிழட்டு நடை நடந்து உலகைச் சுற்றிவளைந்த இருட்குழிக்குள் தானாகவே சரிந்துவிட்டான். அவன் பிரிவுக்காக ஒப்பாரிவைத்த புட்கள் கூடுகளை அடைந்துவிட்டன.

கூடத்து முருகன் படத்துக்குமுன் ஏற்றி வைத்த நெய்விளக்கின் அருகில், எரிந்து கொண்டிருந்த கற்பூரமும், அறையெல்லாம்

‘ மஸ்லின் ’ துணிபோல் புகையெழுப்பிய சாம் பிரானித் தூபமும் முற்றத்தில் அந்திப்பொழுது தில் மலர்ந்த மஸ்லிகையும் கலந்து முக்கூட்டுச் சேர்க்கையான சுகந்தம் குழந்துகொண்டு, மனித மனதின் மாசையகற்றித் தார்மிக எண் ணத்துக்குள் தள்ளிவிடும் வெள்ளிக்கிழமையின் மாலைவேளை.

“ டாண் ! டாண் ! ”

ஊரின் நடுவேயமைந்த பிள்ளையார் கோவில் மணி நாதம் நாற்றிசையும் சுற்றி வியாபிக்கிறது.

கந்தவனம் உபாத்தியாயர் பிள்ளையார் கோவிலில் மெய்அரும்பி, விதிரவிதிரத்து, பண்ணேதிப் பக்திப் பிரவாகத்தில் திளைத்துக் கொண்டிருப்பார். திளைத்த பக்தியின் கட்டுக்கோப்பைத் தளர்த்த முடியாத மனநிலை கொண்டவர் அவர்.

முத்த பையன் தாமோதரன் ஏற்கனவே பலமுறை படித்துப் படித்துத் தண்ணிப்பட்ட பாடாக நெட்டுருவான பாடத்தை உரத்துப் படித்துப் படிப்பதாக நடிக்கிறுன் உள்ளே. பூமணியின் நெஞ்சில் கிடத்திய குழந்தை மெதுவாகக் கண்வளர்கிறது. ஆனாலும் குழந்தையின் முதுகைச் சிறுகச் சிறுகத் தட்டுவதை அவள் இன்னும் விட்டுவிடவில்லை. காலைத் தொட்டுத் தடவியபடி யிருக்கும் இரண்டாவது பெண் பிரேமா சிறுங்குகிறார்.

“ கொஞ்சம் பொறு பிள்ளை, தங்கச்சிநித்திரை கொள்ளட்டும். ”

“ பசிக்குது. ”

..இந்த வீட்டில் மனுஷர் கொஞ்சநேரங்கூடச் சம்மா இருக்க முடியாது.” இப்படிச் சொல்லியபடி சினுங்கும் பிரேமாவை இடக் கையால் அண்த்துக்கொள்கிறார். இந்த வேளையில்.....

“கமலா! கமலா!”

அடுத்த வீட்டுக்காரியின் கணவன் தன் மனைவியை அழைக்கிறார்.

மொத்தமாக முப்பத்திகூட இடைவெளியில் லாத இருவீட்டு முற்றத்தையும் தென்னம் கிடுகுகளாற் கட்டிய வேலி பிரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கு நடப்பது இங்கும், இங்கு நடப்பது அங்கும் தெளிவாகத் தெரியாவிட்டாலும் செவிப்புலனுலேயே ஆங்காங்கு நடப்பதைத் தெளிவாகவே புரிந்துகொள்ளலாம்.

“கொஞ்சம் பொறுங்களன், உங்களுக்கு நெடுக அவசரந்தான்.”

“எத்தனை நேரமா நிற்கிறேன் கமலா.”

“இரண்டே நிமிஷம்.....”

“சரி சரி, கெதியாய் உடுத்து.”

இளமையின் துடிப்பும், ஒருவரை ஒருவர் குதாகலப்படுத்தும் ஆர்வமும், கேளிக்கையும் கூடிய சம்பாஷணையிலை. தம்பதிகள் பொங்கும் அன்பினால் பிகுபண்ணும் இன்பம் இவள் காதிலா விழுவேண்டும்?

*

*

*

அடுத்த வீட்டுக் கமலாவும் பூமணியும் ஒரே பருவத்தினர். கமலாவின் கணவன்...காற் சட்டையும் ‘நெலோன்’ சேட்டும் அணிந்து வெள்ளைச் சுருட்டோடுலவும் நவயுகத்து வாலி பன். கமலாவுக்குப் பூமணி எவ்வகையிற்

குறைவு? சிகிரியாச் சித்திரங்களை நினைவுட்டும் முகம்; கருந்திராட்டை விழிகள்; சண்டுவிரலால் சுண்டவே குருதி நரம்புகள் புடைத்து நிற்கும் பட்டுடல். உருண்டு திரண்ட அங்கங்களைச் சேலை, சட்டை என்ற கட்டுகளைப் போட்டு அடக்க முயன்றும், விம்மிப் புடைத்து அவை சுதந்திரம்பெற எட்டிப்பார்க்க முனைகின்றன.

எல்லாவகையிலும் பூமணி அவளைவிட உயர்ந்தவள்; ஆனால் மூன்று குழந்தைகளைக் கட்டிக்காக்கும் பொறுப்புச் சுமையுடன், இந்தவீட்டின் கடமைகளுக்கு நடுவே நெளி கிறார்கள்.

மொத்தமாகப் பதினேழு வயதைக்கூடத் தாண்டாத சிறுவயதில் பெரிய சுமை. எவ்வளதான் கட்டுப்பாட்டுக்குள் மனதைத் தள்ளி மேலே மெழுகித் தீற்றிய போதிலும் இளமையின் உச்சாணிக் கொப்பில் மலரும் உள்ளத்து ஆசைப்பூக்களை வாரிக்கொட்டிவிட முடியுமா?

“சின்னம்மா! சின்னம்மா!”

உள்ளே படித்துக்கொண்டிருந்த தாமோதரன் அழைக்கிறார்கள்.

காலடியில் இடதுகை யைணத்துக்கொண்டிருக்கும் இரண்டாவது பெண்ணின் சிறுஞ்சல், உள்ளேயிருந்து வரும் மூத்தவனின் கூப்பாடு, மடியிலே ஒருவயதான சிறு குழந்தை, எந்தப் பக்கத்தைச் சாருவதென்ற பிரச்சினை அவளுக்கு.

*

*

*

வீதியை இரண்களப்படுத்திக்கொண்டு இரைந்துவந்த மோட்டரின் உறுமல்லைசை எதிர்வீட்டு வாசலுடன் நின்றுவிடுகிறது.

“கமலா ! இன்னும் உடுப்பு உடுத்தி முடியவில்லையா...?”

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்; இதோ வந்துட்டன்; ஒரு நிமிஷம் பொறுங்கள்.”

“ஒரு நிமிஷம் இரண்டு நிமிஷம் என்று இப்ப அரைமணித்தியாலமாகுதே ?”

கண்டிப்பு இல்லை; கரைச்சலில்லை. கமலா வின் சுணக்கத்தைக் கணவன் இரசிக்கின்றானு?

தொடர்ந்து கமலா அரைமணித்தியால மாகத் தன் வீட்டுக்குள்ளிருந்து அலங்காரஞ் செய்கிறான்.

கணவனின் சிரிப்பு...காற்றில் அலை எழுப்பு கிறது.

அவளின் அலங்காரத்தை இரசித்துக் கொண்டு காலதாமதத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாது காத்துநிற்கிறான் அவன்.

நினைக்கவும் முடியாத பொறுமை. இந்த இருவருமே உலகத்துக்கு ஆதர்ச தம்பதிகள். ஒருவரையாருவர் விட்டுப்பிரியாது ஒருவர் தவறை மற்றவர் பொருட்படுத்தாத நிலையே இதற்கெல்லாம் காரணம்.

எதையுமே கண்டுபிடிக்க முடியாத அசக்த நிலையில் மனதைப் பறக்கவிடும் பூமணியின் நெஞ்சம் விம்மித் தனிகிறது. தன்னிடம் காணுத ஒன்றைப் பிறரிடம் கண்டு வேதனையைப் பலபடப் பெருக்கும் பலவீனம் இந்த மனிதஜாதிக்கே உரிய தனிச் சொத்துத் தானே. அதை யாரால் தடுக்கமுடியுமோ?

“சின்னம்மா ! சின்னம்மா !”

முத்த பையனின் கூப்பாடு தொடர்கிறது. அதைத் தட்டிக்கழிக்க முடியவில்லை. பற்கள் இதழைக் கவ்வப், பொங்கிப் பிரவாகித்துவரும் சின்தைப் பக்குவமாக அடக்கிவிடும் ஞானியாக ஆகிவிடுகிறார்கள் பூமணி.

“என்ன அது.”

“எனக்குப் பசிக்குது.”

“இரு தம்பி; தங்கச்சியை வளர்த்தி விட்டு வாறன்.”

“ஊ, ஊ, முடியாது.”

பையன் சற்றுப் பிடிவாதம் கொண்ட வன். அவன் இடுகிற சப்தத்தில் கைக்குழந்தையின் உறக்கம் கலைந்துவிடும்போ விருக்கிறது.

“சத்தம் போடாதேயடா, கன்னத்தில் அறைந்து விடுவேன்” என்று வெளிவர முயன்ற வார்த்தைகள் உதட்டுக்குள்ளே தாமே விலங்கிட்டுப் புதைந்துவிடுகின்றன.

பாயும் மனப்புவியைப் பிடித்துக் கூட்டி விடுவதுதான் மதி. இப்படியான தொல்லையில் மாட்டிக்கொள்ளப்படாது. ஒரு மாதத்துக்குமுன்.....

“அப்பா! இன்றைக்குச் சின்னம்மாநல்லா முதுகில அடிச்சா அப்பா!” பையனின் முறைப்பாடிது. அதுவே தகப்பனுக்கு வேதவாக்கு.

அன்றைக்குக் கந்தவனத்தின் கண்கள் உருத்திர மூர்த்தியின் நெற்றிவிழித் தன்மையடைந்தன. அனவின் பொறியை அது கொள்ளாவிட்டாலும் அதன் வண்ணம் அப்படியே அங்கே பிரதிபலித்தது.

அடி மேனியிற் படவில்லை. ஆனால் ஆத் திரமும், குத்தலும் மிகுந்த வார்த்தைகள் எழுப்பிய தாக்குதலினால், கண்கள் குளமாகப் படுக்கைத் தலையணை பிசுபிசுத்தது.

பூமணியின் ஓங்கிய கை ஒடுங்குகிறது.

“ நில்வு, ராசா கொஞ்சம் .”

கைக்குழந்தையைத் தொட்டிலிற் கிடத்தி
விட்டு, முத்தவனுக்கு ஒரு தட்டிற் சோற்றை
இட்டுக் கொடுத்தபின், இன்னெரு தட்டில்
கொண்டுவந்த சோற்றைப் பிசைந்து ஏற்
கனவே சின்னுங்கிய இரண்டாவது பெண்
னுக்கு ஊட்டுகிறான்...

* * *

அடுத்தவீட்டு வாசலில் நின்ற வண்டி வீதி யில் ஒடும் ஒசை கேட்கிறது. மனக்குரங்குக்கு ஒரு கொம்பரிற் குந்தியிருப்பதே பிடித்தமில் வாத ஒன்று. ஒன்றுமாறி இன்னென்றில் தாவிப் பாய்ந்து எங்காவது சுற்றிவருவது தான் அதற்கமெந்த இயல்பு.

கமலாவும் பூமணியும் ஏறக்குறைய ஒரே
காலத்தில் மணம்முடித்தவர்கள்தாம். இரு
வருக்கும் விவாகம் நடந்து நாலு மாதங்கூட
ஆகவில்லை. இந்தக் குறுகிய காலத்துக்குள்
கமலா என்னென்னவோ வெல்லாம் அனு
பவிக்கிறீர்கள்....

“கொடுத்து வைத்தவள் கமலா. கை
நிறைந்த பொன்னும் கண்ணிறைந்த...”

“ ‘ சே ! இது என்ன என்னம் . ஒரு நல்ல
பெண்ணுக்கு இந்த நினைப்பா ? ’ ”

நெஞ்சிற கிளர்ந்து சுடர்போல் ஒளிதரும் பண்பாட்டின் நெறிகள் அந்த உணர்வுக்குக் குறுக்காகப் பாய்கின்றன.

“ சின்னம்மா ! சின்னம்மா ! தண்ணி . ”

தண்ணீர் குடித்த குழந்தைகள் கண்சோரச் சோரக் கொட்டாவி விடுகின்ற நிலையைக் கவனித்த பூமணி எழுகிறார்கள்.

படுக்கைகளைச் சரிசெய்து இரண்டு குழந்தைகளையும் கிடத்திய பின் தானும் இரு வருக்கும் நடுவே கிடந்தபடி, இருவர் முதுகு களையும் இரண்டு கையாலும் வருடுகிறார்கள். உள்ளம் நிலை பெயருகிறது ; தடுக்கமுடியவில்லை.

“ கடமை கடமை, விடிந்து கட்டையைச் சரிக்கும்வரை கடமை.” சங்கிலிக் கொளுக்கி போல் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து அடுக்கி உழலுவதுதான் இவருக்கிட்ட நியதி.

மனமுடித்த ஐந்தாவது நாளிலிருந்து தொடங்கிய இந்த வேலைப் பஞ்சவை இறக்க முடியவில்லை. ஒன்று மாறி இன்னென்று..... ஆசை அருமையாகக் கூட வெளியே போக முடியாத நிலை.

“ என் வயசுப் பெண்கள் எங்கெல்லாமோ சுற்றித் திரிந்துவர எனக்குமட்டும் இந்த விதியா?... ”

“ இந்த விதி, ஜயா இருந்தால் ஏற்பட டிருக்குமா ? அக்கா, சின்னக்கா இருவருமே ஊரில் மனம் முடித்துக் கரைச்சல் நெரிசல் இன்றி இருக்க எனக்குமட்டுமா ? இவ்விதி ; இதெல்லாம் அம்மாவின் வேலை.... ”

“ அம்மா என்ன செய்வாள் பாவம் ! கை ம் பெண் அவள். கணவனில்லாமல் என்னத்தைச் சாதிக்க முடியும் ? பெட்டைக்

கோழி கூவிப் பொழுது விடிந்துவிடுமா? எங்கு பார்த்தாலும் முத்தவர்களைவிட இளையவர் களுக்குத்தான் நிம்மதியான வாழ்வு கிடைக்கிறது....

“ உத்தியோகம், நல்ல குடும்பம் என்ற போவிப் பித்தளையைக் காட்டி இங்கேளன்னைத் தள்ளிவிட்டார்களே. உத்தியோகமுள்ள இடத்தில் இந்தச் சிறுவயதில் மூன்று பிள்ளைகளுக்கு நடுவில்.....கிடப்பதுதான் நிம்மதியோ? ”

“ டாண்! டாண்! ”

ஊரிலேயுள்ள பிள்ளையார் கோவிலின் அர்த்தசாமப் பூசைக்குரிய மணியோசையிது.

“ இனி அவர் வந்துவிடுவார். குழந்தைகள் உறங்கிவிட்டன. ”

தொடர்ந்து கந்தவனத்துக்குரிய பணி விடைகளில் இறங்கவேண்டும்.

* * *

காலம் என்ற ஆமை நகர்ந்தே மனிதயத்தனங்களை வெற்றிகொண்டு செல்ல, முப்பதாவது நாள்மலர் உதிர்ந்து சிதறும் வேளை.....

ஆதர்ச தம்பதிகளாக; பூமணியின் இதயத்திற் சஞ்சல அலைகளை எழுப்பும் நினைவுகளை ஊட்டிய அவர்களின் சந்துஷ்டி நிலைத்துவமானதா? பூமணியின் கவனம் தன்னைப் பற்றிய துன்பத்தில், இன்பத்தை அடுத்தவீட்டு நிகழ்ச்சிகளிற் காது கொடுப்பதிலேயே காண முயல்கிறது.

“ அடி கமலா? ”

அடுத்தவீட்டுப் புருஷனின் குரலில் ‘அடி’ யென்ற சொல் புதிதாகச் சேர்ந்துகொள்கிறது.

இது ஏன்? முந்திய கணிவு, குழைவு, கேளிக்கை இவைகளின் கலகலப்பு, சில தினங்களாக வெருவாகக் குறைந்தநிலை ஊடுருவி வந்திருப்பதை இப்போதுதான் பூமணி உணருகிறார்கள்.

“ என்ன, சும்மா இரன். காலை முழுவதும் எங்கேயோ சுற்றிவிட்டு வந்திட்டார் அதி காரம்பண்ண . ”

புருஷனே அலட்சியப்படுத்தும் வார்த்தைகளிலை !

கமலாவின் குரலில் பொருந்தும் வெறுப்புக்கும் கடுகடுப்புக்குமுரிய காரணங்கள் எவை? விந்தையான மாற்றம்; கடந்த மாதம் முழுவதும் கைகோத்துக்கொண்டு, உலகமே தம் மிருவர் கைக்குள்ளேதான் நெருங்கியிருக்கிறது என்று நினைத்தவர்கள் கமலாவும், புருஷனும். இன்றைய புதுமைக்குரிய காரணத்தைச் சிந்திக்கப் பூமணி விழைகிறார்கள். அனுபவசாத்தியமில்லாத உண்மைகளைச் சிந்தனை காட்டிக்கொடுப்பதில்லையே.

இன்றுமட்டுமா இப்படி? கடந்த தினத்துக்கு முந்திய இரவும் கமலாவின் புருஷன் இப்படிப் பேசியதை இப்போது உணருகிறார்கள்.

நெஞ்சிலே படர்ந்த வெறுப்பின் கருமை சிறுகச் சிறுகச் செறிந்து ஒரே இருளாகி விடுமோ?

“ பாவம், கமலா. ”

கமலாவைப் பார்த்துத் தன்னைப் பாவியாகக் கற்பனைசெய்த பூமணியின் வாய் இப்போது பாவம் கமலா என்று பச்சாத்தாபப்படுகிறது.

இன்னெருமுறை ‘அடி கமலா’ என்ற வார்த்தை ஒலிக்கிறது.

‘அடங்காப் பிடாரி, ஊர் சுத்துகிறது தான் உன்னொழிலாடி. சதா உன்னேடுசேர்ந்து என்னையும் சுற்றாச் சொல்கிறாயோ? உலகத் திலே பெண்கள் எப்படியெப்படியோ இருக்கிறார்கள். உன்னைப்போல ஒருத்தியுமில்லை.’’

‘நான் நினைச்சபடிதான் நடப்பேன். நீ மாத்திரம் காலைதொடங்கி எங்கெங்கேயோ சுத்துகிறாயோ. அது மட்டும் நியாயமா?’’

‘அதுக்காக நீயும் ஊரை வலம்வரப் போறியோ?’’

தொடர்ந்து வந்த “டப், டப்” என்று அடிக்கும்ஒசை எட்டுவீட்டுக்குக் கேட்டிருக்கும்.

கமலாவின் தொண்டையிலிருந்து கண்ணீருக்கும் விக்கலுக்குமிடைய வரும் வார்த்தைகள் பெண்களாற் சொல்லக்கூடியனவல்ல. அந்த வார்த்தைகளின் பிரதிபலங்கள் மீண்டும் கணவன் அவளை அடிக்கும் ஒலி...கேட்கிறது.

‘அப்பப்பா, இவன் என்ன இராட்சதனு?’’

இப்படியோடிய சிந்தனைக்குதிரை அயல் வீட்டைத் தாண்டித் தன் வீட்டுப் படிக்குள் புகுந்து கொள்கிறது.

‘என்னுடைய அவர்தான்?’’

புகைமூட்டம் போன்ற பனிப் புகாருக்கிடையே கிளம்பி வருகின்ற பரிதியின் எழிற் காட்சியா அது? தாமோதரனின் குற்றாச்சாட்டைக் கேட்டுக் கண்களை உருட்டிப் பார்த்துத்

திட்டினார் கந்தவனம். மறுநாள் அவர் சொன்ன வார்த்தைகள், அதில் இழைந்து வரும் உண்மைகள் அவரின் இதயத்தையே தெளிவாகக் காட்டிற்றே !

“பூமணி, நேற்றைக்குத் தாமோதரனுக்கு முன்னாற் திட்டியதை மனதில் எடுத்துக்கொள்ளாதே. அவன் தாயில்லாப்பிள்ளை. உலகத்தில் எந்தச் சிறியதாயும் மூத்தாள் பிள்ளையின் அனுதாபத்தைத் பெற்றுக்கொண்டதில்லை. நீ எதைச் சரியாகச் செய்தாலும் தாயில்லாப் பிள்ளையின் உள்ளம் நிறைவுகொள்ளாது. உனது சிறிய வெறுப்புகளும் பெரிதாகவே படும். அவனுக்குமுன் உன்னைக் கண்டிப்பது தான் முறை. இல்லாவிடில் அவனது ஒரே நம் பிக்கையான என்னையும் இழைந்துவிட்டதாகக் கற்பனை செய்துவிடுவான்.”

கணீரன்று காதில் இன்னும் ஒலிக்கின்ற தான் வார்த்தைகளிற் புதையுண்டு கிடக்கும் உண்மைகளை முடிய திரை அடுத்தவீட்டு நிகழ்ச்சிகளிற் கிழிக்கப்பட்டபின்பு தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

“உள்ளத்தால் எவ்வளவு நல்லவர். மூன்று குழந்தைகளுக்கு மட்டும் தந்தை. முப்பதைக்கூடத் தாண்டாத பருவம். குழந்தைகளைப் பெற்றுவிட்டால் முதிர்ந்துவிட்டார் என்பதா? எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது உண்மையான மனம். இவருக்கு நிகர் இவரே! நிறைந்த மனசின் புனிதத்தைப் புரியமுடியாதவளாகிவிட்டேனே ”

குறைவை மிகைப்படுத்தும்போது உண்டாகும் சூனியம் குணத்தின் சிறு அம்சத் திற் கிடைக்கும் நிறைவுக்குமுன் அழிபட்டு விடுகிறது.

அடுத்தவீட்டுக் கலவரம் நீண்டிரது.

படபடவென்று பாத்திரம் பண்டங்கள் உருளுகின்றன. அதைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொருவரும் பேசிக்கொள்ளும் அகங்காரவார்த்தைகள் கேட்பதற்கே அருவருப்பை ஊட்டுவன.

அதன்பின் அவ்விருவரும் விடுவிடென வீட்டை விட்டு நடக்கின்றனர்.

பிள்ளைகள் இருவரும் பள்ளிக்கூடம் சென்று விட்டார்கள். சிறு குழந்தை தொட்டிலிற் தூங்குகின்றது. பூமணி தெருவாசலுக்கு அவசரமாக வருகின்றனர்.

வெவ்வேறு பாதையில் வேறுபட்ட இதய முள்ள கமலாவும் அவள் கணவனும் செல்லுகிறார்கள். இப்போது இருவரும் ஒருவரையொருவர் நெருங்காத இரு துருவங்கள்.

கிராமத்துப் பாடசாலை மணியோசை அப்போதைய அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு உலகில் பரவுகிறது.

அதோ இரு குழந்தைகள். பிரேமாவும் தாமோதரனுந்தான். அவர்களுக்குப் பின்னே கந்தவனம் உபாத்தியாயர் வருகிறார்.

சுருண்ட சிகையை அலைத்து வீசுகிறது காற்று. நுங்கு விழிகள் கனிவையே பாய்ச்சுகின்றன. விழுதிப் பட்டையின் நடுவே காலையில் நெற்றியில் இட்ட சந்தனப்பொட்டு, துல்வியமான வெள்ளை வேட்டி, சட்டை, தோளில் குறியில்லாத ‘பரமாஸ்’ சால்வை

என்பன மிக எடுப்பாகத் தோற்றுகின்றன. அவர் வேறுபாதையில் செல்லவில்லை. இவளிருக்கும் திசைநோக்கி வருகிறார். குறுநகை மலர் வரும் கந்தவனம் உபாத்தியாயரின் காலடிகள் ஒவ்வொன்றும் பூமணி நிற்கும் திசை நோக்கிமுன்னேற்றுகின்றன.

அவள் வீட்டு முற்றத்திலுள்ள வேலிக்கு அப்பால் மனித அரவம் அஸ்தமித்துவிட்ட வெறும் வீடுதான் இப்போதுளது. ஆனால் இந்தவீடு இன்னும் சற்று நேரத்தில் கலகலக்கப்போகின்றது. குழந்தைகளின் ஆடல்பாடல், கணவனின் அன்பின் கட்டளைகள் பல்கிப் பெருகும்.

பூமணியின் நெஞ்சில் சலன அலைகள் இப்போது இல்லை. சலனமற்ற உள்ளத்திலே அன்பின் பூரண உருவமாகப்படுகிறார் கந்தவனம். புதுமணப் பெண்ணின் கணிவோடு நோக்கும் அவளது கண்களின் பொலிவைக் கண்டு. கந்தவனத்தின் வாயில் மலர்கிறது புன்னகை.

1960

கண்கள்

விரைவுடன் ஓடிவந்த மோட்டார் வண்டி ‘கிறீச்’ சென்ற ‘பிரேக்’ சப்தத்துடன் திடீரென நிறுத்தப்பட, வீதியிற் செல்லுபவர்களின் கண்களைல்லாம் அங்கே பாய்கின்றன.

‘இது என்ன, உன் அப்பன்றை ஞேட்டா? எங்காவது பார்த்துக்கொண்டுவந்து முட்டிக் கொண்டால் நாங்களைல்லவா மாட்டுப்படுவது.’

நெஞ்சில் ஆத்திரமும் படபடப்பும் முட்டி மோதி வெறுப்பாக வெடிக்கக் கீழுத்தை மேற்பற்களாற் கடித்தபடி வசைமாரி பொழிகிறுன் ‘டிரைவர்.’

எதையும் பொருட்படுத்தாது உணர்ச் சியை எங்கோ பறிகொடுத்துவிட்ட ஜடமாக நடந்துவந்த வள்ளி, ‘பேந்தப் பேந்த’ விழித்தபடி ஓரமாக ஒதுங்குகிறுள்.

மீண்டும் இரைந்துகொண்டு வண்டி ஒடுகிறது.

மயிரிழையில் அவளின் உயிர் தப்பியது என்ற உண்மையைக்கூட இன்னும் அவள் மனதில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. எதற்காக அவள் இந்த உலக நினைப்பை மறந்து வந்தாரோ, அந்த நினைவிலேயே மறுபடியும் தன்னை, ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு தொடர்கிறார்.

அவளது அகத்துக்குள் பின்னிப் பினைந்து வலுவான இடத்தைப் பிடித்துத் தன்னுள் முளைத்துத் தானாக மேலோங்கி நிற்கின்றது எது?

அந்த ஒன்றின் தாக்கத்தினாற் பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்கிறார். வீதியில் அந்த மோட்டார் வண்டி அவளை வந்த வேகத்தில் அடித்து வளர்த்தியிருந்தால் இதுவரை அவள் செத்துத் தொலைந்திருக்கலாம்.

சாவதா? அவளா? அவள் சாவது சாத்தியமா? அந்தச் சாவினால் ஏற்படும் நட்டம் இவளுடன் நின்றுவிடாது.

இந்தச் சாவைப் பற்றிய எண்ணத்துக்கு வழி வகுக்கும் உழைப்பு இல்லாவிட்டால் எப்படி வாழமுடியும்? உழைப்புக்காக அவள் பட்ட அவஸ்தைகள் கொஞ்சமல்ல.

இத்தனையும் ஒன்றுகி அவள் மனம் என்னும் வட்டத்துக்குள் விழுகின்றபோது.....

அவள் சிந்தனையைக் கட்டுப்படுத்தி வீதியில் அதன் கவனத்துக்கமைய நடந்து வந்திருக்க முடியாதுதான்!

மாலை ஜிந்து மணிக்கு அவள் தனது கட்டமை களை முடித்துக்கொண்டபோது...இப்படியெல்லாம் பல பட விரிந்து நிற்கும் சிந்தனை வட்டத்துக்குள் தன்னை உட்படுத்தவேண்டி வருமென நினைத்தது கிடையாது. வேலையை முடித்துக்கொண்டு அவள் படியிறங்கியபோது நடந்தவை இவை :

“ வள்ளி ! ”

“ அம்மா ! ”

“ இன்றைக்கு மட்டுந்தான் நீ வீட்டுக்குப் போய்வரலாம். நாளை தொடக்கம் வெளியிற் போகப்படாது. ”

“ ஏனம்மா ! ”

“ நீ நேற்று வீட்டுக்குப் போய்விட்டாய். இரா முழுக்கக் குழந்தைக்குக் கடுமையான காய்ச்சல். அந்தக் குழந்தைக்குத் தண்ணி சுடவைக்கக்கூட ஆளில்லை. உப்பிடி வீட்டில் உறங்கும் வேலைக்காரியை வைத்துக்கொள்ள முடியாது. விருப்பமானால் வீட்டோடு நில். அப்படி உன்னால் முடியாவிட்டால் வெறிடம் பார்த்துக்கொள்! நான் குழந்தையைப் பார்ப்பதானால் ஒரு ஆள் இங்கு நிற்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். ”

எசமானி அம்மாளின் இந்த வார்த்தை களில் அழுத்தம் விரவிக் கிடக்கிறது. அதிகாரமிடுக்கு என்று அதைச் சொல்லமுடியாது.

தவறுடைய சொற்களுமல்ல. மாதம் மாதம் காசைத்தந்து வரும் எசமானி தன்னுடைய ஒத்தாசைக்காகவே வேலைக்காரியை வைத்துக்கொள்கிறான் ? ”

நேற்று முழுதும் குழந்தைக்குக் காய்ச்சல்; அதனுடன் மினக்கேட்டால் வீட்டுவேலைகளை எப்படி அவள் முடித்துக்கொள்வது?

அவள் சொல்வதும் நியாயந்தான். தன் னுடைய குழந்தையைப் பேணுவதுதான் அவளின் இலட்சியம். அந்த இலட்சியம் நிறைவேருதவ்ரை வேலைக்காரி எதற்கு?

“தன் குழந்தையைச் சீராட்டிப் பாராட்டிக் கொள்வதற்கு வீட்டு வேலைகள் இடைநிற்கின்றனவென்றுதான் என்னை அவள் வேலைக்கமர்த்திக்கொண்டாள். அவளின் எண்ணம் நிறைவேருத நிலையில் என்னை வைத்துக்கொண்டு அவள் எதைக் கண்டுவிடுவாள்?...

“அப்படியானால் நான்?.....

“இன்று அவள்வீட்டிற் பணிசெய்துகிடப்பது என் ஒரு சாண் வயிற்றுக்கு மட்டுமா? ”

வள்ளியின் சிந்தனையை வெட்டிக்கொள்ளவோ என்னவோ இன்னென்று காரின் ஓலம் எழுகிறது. நல்ல காலம், அந்த ஒசையைக் கேட்டவுடனேயே சற்று ஓரத்துக்கு ஒதுங்கி விடுகிறார்கள்.

கடவுட் குணம் மனிதனிடம் சேருவதனால் தன் பாச்சா பலிக்காதென்று மனம் மறுகிச் சாம்பி ஒதுங்கிய சாத்தான், அந்தக் கடவுட் குணத்தின் பிரிவைக் கண்டு கும்மாளம் அடிப்பதுபோல் உலகைத் துரத்திவருகிறது இருள்.

உலகில் அழுக்குத் திரையை விரித்துவிட்டதுபோல் படர்ந்த கருகற்பொழுதிலே மேனு மினுக்கியின் சிரிப்பை உமிழ்ந்துகொள்ளும் வீதி விளக்குள் பட்டாம்பூச்சி வேஷம் போடு பவரைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.....

குருட்டு மனிதனின் நிரந்தரப் பார்வை போலப் பட்டினத்துப் பிரதான வீதியைத் தொட்டபடி, இருட்பூச்சள்ள குச்சொழுங்கை ஒன்று குறுக்கிட, அவள் நடை தடைப் படுகிறது. குண்டும் குழியுமாகக் கிடக்கும் அந்த ஒழுங்கையில் வசிப்பவர் ‘முனிசிப்பாலிற்றி’க் குச் சோலைவரி கட்டாமலிருக்க முடியாது. ஆனால் வீதியில் மினுமினுக்கும் மின்சார விளக் குகள்மட்டும் அவர்களது இல்லாமையான நிலையைக் கண்டு உள்ளேசெல்ல மறுத்துவிட்டன போலும்.

தென்னைகள் சோலையாக வளர்ந்துவிட தும், நாகரிகப் பட்டினத்தின் சாக்கடைக் கானுடன் இணைந்துகிடக்கும் பழைய காலத்துக் குளம் ஒன்றை மேற்கு எல்லையாக உடையது மான் ‘நந்தாவனம்’ என்ற பெயர்கொண்ட வளவுடன் ஒழுங்கை முடிவடைகிறது.

வள்ளி அந்த ஒழுங்கையின் உள்ளே செல்கிறார்கள்.

உலகைத் துரத்திவந்த இருள் தனது பல மான் பிடிக்குள் அதை அழுக்கி வதைக்கும் நேரம்.

‘நந்தாவனம்’ என்ற அந்த இருண்ட வளவினுள்ளே தெத்துப் பல்லுகள் போன்று ஒழுங்கின்றிக் கட்டப்பட்ட கூரை வீடுகள் பலவுள். குடிசைகளின் திண்ணைகளில் அங்கொன்று மிங்கொன்றுமாகத் தகர விளக்குகள் சினுங்கிச் சினுங்கிக் குளத்துக் காற்றேடு மல்லாடி ஒனித் துகளைக் கொட்டி நிழலுருவங்களையே அதிகம் சமர்ப்பிக்கின்றன.

காலையில் வேலைக்குச் சென்று உழைத்த கூவியின் ஒரு பகுதியைத் தாக்காந்தி செய்து கொண்ட தொழிலாளர்களின் உளறல், ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்துக் கரைந்த பாடமான பாடத்தைக் கல்விவாசனையற்ற பெற்றிருக்கு நன்றாகப் படிப்பதாகக் காட்டி நடிக்கும் குழந்தைகளின் குரல் என்பன அங்கு ஒலிக்கின்றன.

வெளியுலகம் தனது அரவத்தைச் சிறுகச் சிறுக அடக்கும் அந்த வேளையில் சாண் வயிற் றுப் பசியைப் போக்கச் சாம்பல்பூத்த அடுப்பு கள் புகைகின்றன. அந்த ‘நந்தாவனம்’ என்று அழக்குச் சிந்தி நெடி குழும் குழலுக்குள் வள்ளியும் நுழைகிறார்கள்.

ஏனைய குடிசைகளைப் போலன்றி உள்ளே யும் வெளியேயும் இருள் ஆதிக்கம் செய்து கொண்டிருக்கும் அந்தக் கொட்டிலுக்குள் காலை வைத்த வள்ளி “பொன்னி” என்று குரல் கொடுக்கிறார்கள்.....

“அம்மா வந்துவிட்டியா ?” பாசமும், பரபரப்பும் கூடிக் குமைந்த மெல்லிய ஒலி யலைகள் இழைந்து வருகிறது அந்த மழைக் குரலில். அதில் அத்துமீறிய தவிப்பு. நீண்ட நேர இடைவெளிக்குப் பின் சந்திக்கும் பர பரப்பு. வள்ளி அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கி அணைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

தாய்க்கோழியின் செட்டைக்குள் புகுந்து கொள்ளும் குஞ்சுபோல் தாயுடன் இணைந்து கொள்கிறது குழந்தை.

“எனம்மா, இந்த நேரம்? இனிமேல் இப்படி வராதையம்மா.”

‘இனிமேல் இப்படி வராதே !’

நெஞ்சில் கிடந்து நெளியும் வேதனைக்குக் குழந்தை அடுத்தடுத்துச் சொன்னசொல்ல் உரமுட்டுகிறதா? அந்தச் சொற்களின் தாக்கம் சகிக்கக்கூடாதது.

வள்ளி விளக்கைப் பொருத்தி இருள்மண்டிய குடிசைக்குள் ஒளியை உண்டாக்குகிறார்கள்.

கையுடன் கொண்டு சென்ற உணவு உருண்டைகள் குழந்தையின் வயிற்றை நிரப்பியதும், ஆயாசத்தோடு அது சோர்ந்து துவண்டு தாயின் மடியில் அப்படியே அயருகிறது.

காலத்தின் கடுகதி ஓட்டம் அளவுள்ள இருமணித்தியால் மைற்கட்டைகளைத் தாண்டிமுன்னேறிச் செல்கிறது.

அந்தக் குடிசைகளிலெல்லாம் அமைதி. உறக்கமும், புழுக்கமும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டி போட்டுக்கொள்ள, முற்றமும் திண்ணீயமாக, உயிரிழந்த கட்டைகளாகக் கிடக்கின்றனர் அங்குள்ளார்.

பொலிவிழந்த விதவைப் பெண்போன்று வான வீதியில் நத்தை நடைபயிலும் தேய்நிலவு அங்கமைந்த வேயாத வீட்டுச் சந்துகளினுடே தேய்ந்த வெள்ளிக் காசுகளாகவும், அரித்துக் கொட்டிய மாப்போலவும் தொட்டந் தொட்டமாக ஒளித் துகளைப் பரப்புகின்றது. நிலவின் வரவை அகற்றமுடியாத பலவீன நிலையிற் பழுப்புச்சுடரைக் காட்டி மூலையில் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருக்கிறது கைவிளக்கொன்று.

வள்ளியின் மடியில் குழந்தை பொன்னி. இரவின் அந்த அமானுஷ்ய நிலையில் பட்ட துன் பங்களை அவள் நினைவு முன்னே கொண்டுவந்து தள்ளுகிறது. என்றைக்கும் தன் பொலிவும் இளமையும் கொண்டு நிற்கும் நினைவை அவள் இழந்திருக்கக் கூடாதா?

சோகக்கடவிற் கண்டெடுத்த முத்துக்கள் போன்று கண்ணில் நீர்த்திவலைகள் உருண்டு கொள்கின்றன. இடம் பொருள் அனைத்தையும் கடந்து செல்லும் காலத்தில் எட்டு ஆண்டு களுக்கு முன்தான்..... * * *

பிரசவ ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் வள்ளி கிடக்கிறார்கள்.

மாரிமுத்து அருகில் நிற்கிறார்கள். குழந்தைக்காக ஏங்கிய வள்ளி இந்தக் குழந்தையைக் கண்டு பூரித்துப் போவதற்குப் பதில் இப்படியேன் அழுது வடிய வேண்டும்?

“ஆண் பிள்ளை பிறக்கும்?” “நிச்சயம் பிறக்கும்.”

என்று சதா கணவுகண்ட அவளது வயிற்றில் உதித்தது பெண் குழந்தை என்பதற்காகவல்ல.

குழந்தையைத் திரும்பிப் பார்த்த வள்ளியின் கண்களில் கரையை மீறக் குடிக்கும் ஆற்றின் பிரவாகம். கரைகட்டாதவரை அது கடக்கவேசெய்யும். குழந்தையும் அழுகிறது; தாயும் அழுகிறார்கள். இப்படி எல்லாருமாக அழுவதற்குத்தான் அந்தக் குழந்தை பிறந்ததோ?

மாரிமுத்து சற்று எதுவும் பேசாத சிலையாகி நிற்கிறார்கள்.

வள்ளி அவனையே பார்க்கிறார்கள்.....

“வள்ளி அழாதே; இந்தக் குழந்தையின் கண்கள் முடியிருக்கின்றது. அது எங்கள் கண்மணியென்பதை மறக்கலாமா? எனது கையில் பெலனிருக்கு! அது இருக்குமட்டும் உழைத்துக் காப்பாற்றுவேன்.....”

பொன்னியென்ற கண்மணியைக் காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்த மாரிமுத்து அந்த வாக்கை நிறைவேற்றத் தவறவில்லை. ஆனால்...

கடந்த ஆறு மாதங்களுக்கு முன்.....

பஸ் ஒன்றில் ‘கண்டக்டர்’ வேலைபார்த்து வந்த அவனை இரத்தம் தோய்ந்த பின்மாகக் கொண்டுவந்தார்கள்.

புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து பதின்மூன்று வது மைவில் பஸ்ஸை நிறுத்தி எதிர்க்கடைக்குச்சென்று திரும்பிய அவனை எதிரே வந்த இன்னேர் வண்டி மோதிவிட்டது.

அப்பப்பா, அனுதாபம் எத்தனை! என்ன என்னவோ வெல்லாம் சொல்லிப் பேசிக் கொண்டார்.

வெறும் அனுதாபவார்த்தைகளால் மட்டும் வயிறு நிரம்பிவிட முடியுமா? தொழிலாளர் சங்கம் கொடுத்த முட்டிக் காசும், கொம்பனி யார் கொடுத்த ஒரு சில ரூபாய்களும் கரைந்து விட்டபோது; வள்ளி தன் குழந்தையைத் தானே காப்பாற்ற வேண்டிய நிர்க்கதிக்குள் எானால். குழந்தையும் தானும் வாழுவே அந்த எசமானி வீட்டிற் சமைத்துப்போடும் பணியை மேற்கொண்டாள். ஆனால் எசமானி தனது குழந்தையைக் காப்பாற்றுவதற்கு வள்ளியைத் தன்வீட்டோடு வைத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்கிறாள்.

இவள் அங்கு நிற்பதானால், இவள் குழந்தையை என் செய்வது?

குழந்தைக்கும் சேர்த்து இல்லிடம் தந்து அதனைச் சீராட்டவும் பாராட்டவும் விட்டு வைக்கக்கூடிய எசமாட்டியா அவள்? அதை எதிர்பார்க்க முடியுமா?

குழந்தையை தன் வீட்டில் தனியே விட்டு வந்தால் உண்ணுட்டுவது யார்? சகல தேவைகளுக்கும் அன்னையை எதிர்பார்த்து ஏங்கி நிற்கும் குருட்டுக் குழந்தையல்லவா அது. பாவம்!

* * *

தேய் நிலவு திண்ணையில் விழுத்திய ஒளி யில் குடிசையின் வாயிலில் சிலைபோல் இருக்கிறார்கள் வள்ளி.

எப்படி இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பது?

விடிந்துவிட்டால் பிரச்சினை. இரவின் மோனத்தில் நித்திரையில் ஆழந்து மறந்து விடக்கூடிய பிரச்சினையல்ல. சம்பவத் தீனியை அத்துமீறி உண்டதனால் ஏற்பட்ட அஜீரண நிலையில் அவள் தவிக்கிறார்கள்.

அந்த எசமானியின் கண்டிப்பு அவள்வரை தண்ணீர் பட்டபாடு. அவள் ஒரு பிடிவாதக் காரி; கையைப் பிடித்துக் காலைப் பிடித்துச் சாதிக்க முடியாது. அப்படியானால் அங்கு நின்றும் விலகுவதுதான் புத்தியாகும்.

“வேறெங்காவது வேலைக்குச் சேர்ந்துவிட்டால்.....! அந்த மகாத்துமாக்கள் வீட்டில் என்ன அன்னக் கொடியா கட்டிப் பறக்கின்றன. எல்லாம் இதுதான்! ”

அப்படியானால்.....

நீண்ட நேரமாகத் தனது நெஞ்சக்குளத்துக்குள் கேள்விக் கற்களை எறிந்து கலக்குகிறார்கள். அந்தக் கற்கள் ஒவ்வோர் சலன வட்டத்தை உண்டாக்கி அமைதிப்பட்டுக்கொள்ள, முடிபுமயற்கொம்பாகிறது.

என்ன செய்வது ?

நினைவு வீட்டுக்கும் வேலைசெய்யும் இடத்துக்கும் சென்று திரும்பும் பாதையில் செல்கிறது. தினமும் கண்கள் காணும் காட்சிகள் பலவற்றுள் ஒன்று இது :

பட்டினத்து வீதியோரம் அகன்றுவளர்ந்த ஆலமரமொன்று. அங்கேதான் சந்தை கூடுவது. அந்தச் சந்தைக்கு அவள் சென்ற சமயம் கண்ட காட்சிகள் துலாம்பரமாக நெஞ்சிற் பிரதிபலிக்கின்றன.

இரு விழிகளுமற்ற கிழவன் ஒருவனது கையில் ஒரு கோலைக் கொடுத்து ஒரு சிறுவன் வழிநடத்திச் செல்கின்றார். அவனது கைகளி விருக்கும் பேணிக்குள் தர்ம சிந்தனையுள்ளவர்கள் பணத்தைப் போட்டுச் செல்கின்றனர் ?

தன்னைத்தான் அழித்துக் கொள்ளும் மானங்கெட்ட வாழ்வு ! இந்தவாழ்வு.....!

அப்படியானால் தனிமையிற் குழந்தையை விட்டு விட்டு, ஓரிடத்தில் வேலைக்கமர்ந்து விடுதல் தகுந்ததா ?

இரவின் மோனத்தினாடே வள்ளியின் பெருமூச்சு மட்டுமே பிரிந்துநின்று ஒளிக்கிறது. தட்டிஓரம் எச்சில் உணவுண்ட சோர்வில் படுத்துத் தூங்கிய நாய் ஒன்று பிலாக்கணம் வைத்துவிட்டு அவளது காலடியில் மீண்டும் வந்து குந்திக்கொள்கிறது.

என்னெய்க் குறையிலேல் குடிசையின் மூலையில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்குத் திரி தன்னைத் தான் அழித்துக்கொண்டு, புகை கக்கிச் சாம்பலான சோகம் உள்ளே. விருந்தையில் மூளிச் சந்திரனின் ஒளிப்பிளம்பு கொட்டும் ஒளித்துகள் தீயவில்லை.

இன்னும் உறக்க வலைக்குள் சிக்காது தன்னுள் ஊதிப் புடைத்து நிற்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண முனைந்த அவள் முடிவுக்கு வருகிறார். உலகம் பழிக்கவும் தூற்றவும் முன்வரும் அளவுக்குப் பரோபகாரம் காட்டுவதில் ஏனோ சற்றுத் தயங்குகிறது. இந்த உலகத்துக்காக வாழ்ந்துவிட முடியுமா? ஆண்டவறை படைக்கப்பட்ட அத்தனை ஜீவன்களும் ஒரே தடத்தில் இயங்குவதில்லை. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ரகம்..... இப்படிச் சிந்தித்த அவள் கண்ட முடிவு விபரீதமானதுதான்.

நாளை.....

இந்தக் குழந்தையைப் பிடித்துக்கொண்டு, வீதியில் இறங்குவதுதான் முடிபு! எந்த மான மும், அவமானமும் ஒன்றுசெய்து விடாத நிலையில் அவளாக அவள் பிரச்சினைக்கு முடிவு கண்டாள்.

இரவு விடிந்து விட்டால் அவள் குருட்டுக் குழந்தையின் வாழ்வுக்காகத் தன் மானத்தைக் கொல்லவே வேண்டும்.....

என்ன செய்ய? குழந்தையைத் தன்னுடன் வைத்திருக்க வேண்டுமானால், அந்தக் குழந்தையைக் கொண்டே அதனை வாழவைக்க வேண்டும். அந்த நிழலில் அவள் தன்னை ஒப்பேற்றிக்கொள்ள வேண்டும்,

எவர் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லித் தொலைக்கட்டும் ! மானம் அவமானம் என்றவை கடந்துவிட்ட நிலையில் அந்தக் குருட்டு விழிகளுக்காகக் கிடைக்கும் சில்லறையைக் கொண்டு அவள் வாழப்போகிறார்கள்.

அந்தக் குருட்டு விழிகள்தான் வள்ளியின் கண்ணின் மணிகள். அதை இழந்துவிட அவள் தயாரில்லை ! இழந்தால் இவளும் ஒரு குருடி. எனவே குழந்தைக்குக் கண்களாகித் தன் கண் களுக்கு ஒளி தேடுகிறார்கள். நாளை நிச்சயம் அவள் கரங்கள் தகரக் குவளையை நீட்டிக் கொள்ள முனையும் ; யாரும் அதைத் தடுக்க முடியாது.

1961

கடன்

விஸ்வநாதன் அப்படி யொரு பொல் லாதவனல்ல ; பரமசாது . அவனது களங்க மற்ற முகமே , அவன் அகத்துக்குப் பூரண சாட்சி ! குழந்தை உள்ளமும் , சரளமான சுபாவமும் கொண்ட அந்த விஸ்வநாதனுக்குச் சிவபாலன் ஏன் இப்படிப் பயப்படவேண்டும் ?

இன்றைக்கு எட்டாந் திகதி.....

கடந்த ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து , ஒவ்வொரு இரவையும் யுகமாகக் கழித்துக் கூட்டிக்கொண்ட அந்தத் தினம் இன்று வந்துவிட்டது . முற்பணமாகப் பெற்றுக் கொண்ட தொகையை நீக்கி , எழுபதுருபா கொடுத்தார்கள் . அதையும் பங்கிட்டபின் இறுதியாய் எஞ்சியுள்ள பத்துருபாவைச் சட்டைப் பையுள் வைத்துள்ளான் . இதனை நிம்மதி பெறுத அவனது உடலுக்கு ஒடிச் செல்லும் காலம் நடுக்கத்தையுமல்லவா கொடுத்துச் செல்கிறது .

இது எப்படியாகப் போகின்றதோ.....

காரியாலயத்தின் மணிக்குண்டினுள் நிற கின்ற பெரிய மூள் பன்னிரண்டையும், சிறிய மூள் மூன்றூம் இலக்கத்தையுந் தொட்டுக் கொண்டு சரியாகத் தொண்ணாறு பாகையாக விரிந்துகாட்டி, நேரமும் மூன்றென்று துலாம்பரமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

அந்த நேரத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்ட சிவபாலன் நெஞ்சில் கடிகாரமுள் குத்திக் குதறுவது போன்ற பீதி மேவுகிறது. இன்னும் ஒருமணி நேரத்தில் வெளியேறிவிட்டால் நிச்சயமாக விஸ்வநாதனின் கண்களில் இவன் பட்டுவிடவே வேண்டும்.

அப்புறம்.....

நெஞ்சிற் கொழுந்துவிடும் பய உணர்ச்சி யினாற் கூம்புகிறது முகம்.

இத்தனைக்கும் இருவரும் ஒருவரையொரு வர் பகைத்துக்கொண்டவர்கள் அல்லர். ஒருவருடன் ஒருவர் சிநேக பூர்வமாக ஒன்றிக் கலந்துகொண்டவர்கள் தான் ! ஆனால்,

அவனை நினைத்துக்கொள்ளும்போது சிவபாலன் தன்னுடைய வாழ்க்கையிற் பின்னிப் பினைந்து வரும் இல்லாமையையும் ஒரு கணம் அனைத்துக்கொள்ள வேண்டியே இருக்கிறது. எவ்வளவு தரித்திரம் ! மேலுக்குப் பார்த்தால் பெரிய மனிதனுக்கத் தெரியும். அவனிடத்தில் எத்தனை, எத்தனை சிறுமைகளை வைத்துவிட்டான் அந்த ஈசன் !

கடந்த இரு மாதங்களுக்கு முன்பு நெருக் கடி அப்படி இப்படி என்று சொல்லிமுடியாது. கழுத்தைப் பிடித்துத் தானே நெரித்துக் கொள்ளவேண்டிய ஒரு பெரிய பிரச்சினை.....

“இஞ்சேருங்க !”

“என்னடி ஆத்தை !”

“காலையில் தொடங்கிச் சின்னக் குழந்தை ஒரேயடியாகக் கத்துகிறான். மாவில்லாமஸ் அவனுடன் காலந்தள்ள முடியாது. எப்படியென்றாலும் மாக் கொண்டுவரவேண்டும்.”

அந்த மாப் பேணியின் விலை, ஆணவிலை குதிரை விலையாக மாட்டாது. மூன்று ரூபா பத்துச்சதம் போதும்.

அந்த மூன்று ரூபா பத்துச்சதம் இப்போதைக்கு எத்தனையோ பெறுமதி கொண்டது என்பதை அவனது நிலையில் நெருக்குப்படு பவர்களன்றி, ஏனையவர்கள் உணர்ந்துகொள்வது தூர்லபம்.

மாதம் முடிந்து பத்துநாட்கள்கூட நகர வில்லை. வீட்டு வாடகை, தட்டிக்கடைக்காரனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய விறகுப் பாக்கி, கூப்பன்கடைக்காரனுக்குள்ள சில்லறைக் கடன், எப்பவோ எடுத்துப் புதுவருஷத்துக்குப் புடைவை வாங்கியதாலும், சினிமா பார்த்த தாலும் தங்கிவிட்ட சீட்டுக்காச. இத்தியாதி தொல்லைகளுக்கு அழுது தொலைத்துவிட்டபின் சம்பளமென்று கிடைத்த நூற்றுபாயை இனி எங்கே காணுவது? மாதம் என்ற பெயரில் முப்பது நாள் கால சமுத்திரத்துள் அமிழ்ந்தது. அவனுக்கு நண்பர்கள் என்றால் அநேகர்தான். ஆனால் எல்லோரும் அனுதாப வார்த்தை சொல்லக்கூடியவர்களே தவிர, ஏதாவது கொடுத்துதவ வேண்டுமென்றால் நழுவிக்கொள்வார்கள்; அல்லது ‘உறவுக்குப்பகைகடன்’ என்ற பொன்மொழியை உரைத்து அதற்கு வியாக்கியானம் செய்துகொள்ளக்

குடியவர்கள். அந்த அன்பர்களின் சிநேகிதம் நிரந்தரமானதாக வேண்டுமானால் இந்தப் பொருளாதாரப் பிரச்சினையைக் கொஞ்சங்கு கூடாவர்களிடம் மனம்விட்டுப் பேசக்கூடாது. அப்படிப் பேசினால், அனுதாப வார்த்தைகளைப் பெற்றுகொள்ள வேண்டியதுதான்.

பிள்ளைக்குப் பாவில்லை. ‘நெஸ்பிறே டின்’ ஒன்று அவசியம் எடுக்க வேண்டும.....

“அது எடுத்தல் அவசியமே ! என்னப்பா உன் குழந்தை, ஆக மெலிஞ்சு நோஞ்சானைக்குக் கிடக்கிறது. நல்ல போஷாக்குள்ள உணவு கொடுக்க வேண்டும்” என்று கூறியவர்களுக்கு அவன் காசில்லையென்று எப்படிப் பதில் சொல்வது? உள்ளத்தில் உறைந்து நெஞ்சோடு கிளர்ந்து கொள்ளும் மானம் என்ற ஒன்று இருக்கிறதே; அதை விற்றுவிட்டால் வாழ்வு எதற்கு வேண்டும்?

சரியாக மூன்று ரூபா பத்துச் சதம.....

“அப்பா அப்பா ! போன்மாதம் வாத்தியாரிடத்தில் வாங்கிய புத்தகக் காசை எப்படியானாலும் சம்பளம் போட்டவுடன் கொண்டு வந்து தரச்சொல்லியிருக்கிறோர். அதையெப்படியென்றாலும் தந்திடுங்க.”

முத்த புத்திர பாக்கியம் இரைந்து கத்திக்குளறி அடம்பிடித்துக் கொண்டது.

அதுக்கு எப்படித் தெரியும் தகப்பனிடம் காசில்லையென்று.

“சரியடா, பார்ப்பம்.”

பார்ப்பம் என்று அப்போதைக்குத் தப்பிக்கெண்டாயிற்று. ஆனால் விடிந்து பள்ளிக்கூடம் போகும்போதல்லவா நிலைமைதெரியும்

“ பள்ளிக்குப் போகாமல் மறித்துவிட டால்...என்ன? ”

“ எப்படி மறிப்பது? ”

அப்பன் ஏதோ படிச்சு வெட்டிவிழுத்தி நூறு ரூபாய்க்கு அழுது தொலைக்கிறுன். அந்த அறிவில் கொஞ்சமென்றாலும் பிளைக்கு இருக்க வேண்டாமா?

சே! மனிதனைப்போட்டு வதைக்கும் இந்தப் பிரச்சினைக்கு விடிவு எப்போதோ?

நெந்துபோன சட்டையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு வெளியே கிளம்புகிறுன்.

* * *

உலகத்துக்கு ஒளியுடன் வெப்பத்தையும் கொடுத்து, தன் சக்தி குறைந்து, நோயாளி போன்று முன்கி நடந்துகொண்டிருந்த ஆதவன் மேற்கு வான் அந்தத்திற் சரிந்து கொண்டிருக்கிறுன்.

பட்டினத்தில் அடங்கிக் கிடந்த நாகரீகம் தலைநீட்டியதுபோல், உதட்டுச் சாயங்களும், ‘நெலோன்’ சாறிகளும், புதிய ‘மொடல்’ கார்களும் வீதியில் ரகளைசெய்து கொள்கின்றன.

அந்த நாகரீகத்தை இல்லாமையென்கிற பலவீனத்தால் நகைசெய்துகொண்டு நடக்கின்றன சிவபாலன். அவனுக்குத் தேவையானது பிளைக்கு வேண்டிய புட்டிப் பாலுக்கு மூன்று ரூபா பத்துச் சதத்துடன், விடிந்ததும் மூத்த புத்திர பாக்கியத்துக்குக் கொடுக்க ஐந்துரூபா வுமே. அதுமட்டும் கிடைத்து விட்டால்.....

மறுநாளைய வயிற்றுப்பாடு? அதற்கும்சேர்த்து வழிபண்ணினாற்றுனே இப்போதைக்குச் சற்று நிம்மதியாகத் தூங்கலாம். எப்படி நிம்மதியாக இருப்பது!

கடந்த இரண்டு மாதத்துக்குமுன்..... எடுத்த சீட்டுக்காசைக் கட்ட வேண்டுமே. அதற்கு ...?

“என்ன சிவபாலன், சீட்டைக் கேளாத கேள்வி கேட்டு அள்ளிப் போட்டாய்! அதைக் கட்டுவதற்கு மாத்திரம் உங்களுக்குத் தெரியாது.”

புதிய நச்சரிப்பு இது. அந்தச் சீட்டுக்கார னுக்கு எத்தனையோ நாள் தவணை சொல்லி யாச்சு. முதற் சீட்டுக்குரிய தவணை முடிந்து அடுத்த சீட்டுக்கும் நாள் நெருங்கிலிட்டது. அவன் எப்படிப் பொறுப்பது?

“ஒன்று இரண்டா, பத்துத் தரம் தாறன் தாறன்” என்று சொல்லித் தட்டிக் கழித் துக்கொண்டபோதும் கொடுக்காதவரை பிரச்சினை தீரப்போவதில்லை.

ஒன்றன்பின் இன்னேன்றுகக் கொள்விக் கொள்ளும் சங்கிலிப் பினைச்சல் போன்ற இந்தக் கடன் பிரச்சினையை அவ்வளவோடு நிறுத் திக்கொண்ட அவன்...இப்போதைக்கு ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

“ஒரு இருபது ரூபாய் கையிற் கிடைத் தால் குழந்தைக்குப் பால்வாங்கலாம். மூத்தவனுடைய புத்தகக் கடனையும், சீட்டுக்கடனையும் ஒழிக்கலாம்.”

இதனை எப்படித் தீர்த்துக் கொள்வது?

நேரத்தின் விரைவுடன் போட்டி போடுக்கொண்டு, கங்குல் உலகைச் சுற்றிவளைந்து கொள்ள, மனிதமூளையிற் பரிணமித்து வளர்ந்த விஞ்ஞானம்கண்ட யின்சார ‘பஸ்புகள்’ இருளை விரட்டப் போராடி, ஒளியுமிழ்ந்ததுடன், கம்பத்தின் காலடியில் நிழலைச் சமைக்கும் போவித்தனம் உலகில் மருவுகிறது.

போலிகள், பொலிவுள்ளவர்களாக எப்படி எப்படியெல்லாமோ வாழுகிறார்கள்.

அடுத்தவீட்டுக் கந்தையாவை நினைத்துக் கொண்டாலே விஸ்வநாதனுக்குப் புரியாத புதிர். நேரத்துக்கு ஒரு வேட்டியும், சட்டையும், ‘நில்லட்டும்’ கட்டுகிறோன். பெண்டாட்டிக்கு டாம்பீகமான என்னவெல்லாமோ வாங்கிவந்து கொடுத்துத் திருப்திப் படுத்துகிறோன்.

‘அவனுக்கு எப்படி இப்படிச் செலவழிக்கக் காச கிடைக்கிறது? என்ன மாதிரி இப்படியெல்லாம் செலவழிக்க முடிகிறது?’

ஹராரை ஒருமுறை இழுத்துத் தன்னுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்காவிடில் இந்த உலகத்துக்கு இருக்கமுடியாது போலும்! தான் தாழ் கின்றபோது மற்றவனும் தாழ் ந்து விட வேண்டுமென்று நினைக்கும் என்னத்தை யல்லவா சமுகம் இன்று கொண்டிருக்கிறது.

மேலே வாழ்பவனைப் பார்த்துப் பொருமையும் அசுசையும் பட்டு, சீழே உள்ளவனை மிதித்துக்கொண்டு செல்வதுதான் சமுகத்துக்கு இயல்பாக இருந்துவிட்டாலும், சிவபாலனுக்கும் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இருந்த தாகக் கூறமுடியாது.

தன்னுடைய நிலையை எண்ணும்போது ஊரையும் உலகத்தையும் ஒருமுறை இழுத்து வளைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று உலகம் இயங்குகிற பாதையில் அவனும் இழுபட்டுச் சென்று விடுகிறுன். அவ்வளவுதான் !

குப்பையைக் கூட்டாமல் கிளறும் எண்ணத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் புகுந்து அனுப்பிரமாண காலத்தில் நினைவுகளை மறந்து விட்ட அவன் நடந்துகொண்டே பஸ்வண்டிச் சாலையை அடைகிறுன்.

இன்று உருவெடுத்து நிற்கும் இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணுவதற்கு வேண்டியது மொத்தமாக இருபது ரூபா. இந்த இருபது ரூபாவுக்கு யாரைப் பிடித்துக்கொள்வது? பிள்ளைக்குப் பால், முத்த பையனுக்குப் பள்ளிக் கூடக்காசு என்றே எடுத்து ஒருமுறை மினுக்கிக்கொண்ட டாம்பீகச்செலவுக்குப் பயன் படுத்திய சீட்டுப்பணம் இவ்வளவும் உடனடியாகத் தேவை.

‘பூம் பூம்’ என்று ஓலமிட்டுக் ‘குறுக்கும் மறுக்கும்’ மாக வண்டிகள் ஓடி ரகளை செய்யும் வண்டிச்சாலையின் ஒருபுறம் வளர்ந்து நிற்கும் மரத்தின்கீழ் நிற்கின்றுன்.

பெரியகடைச் சந்தையிலிருந்து வருபவரும் போவோருமான ஆட்கள் கண்ணிற் படுகிறூர்கள். பைகளில் எதையாவது கொண்டும் சும்மாவும் நடந்து செல்லுகையில், உலகில் தன்னைத்தவிர அளைவரும் வசதி உள்ளவர்கள் என்றும் மனத்திரையில் பொய்ச்சித்திரம் தீட்டுகிறுன்.

விரக்தியின் எல்லைக்குச் சென்றுவிட்ட மனதின் பொருமல் அந்தரநிலையில் எதையெதையோ பற்ற முனைகிறது இயல்பு.

காரியாலயத்தில் அவனுடன் பணியாற்றும் கருணைகரன், தம்பிராசா ஆகிய நண்பர்களிடம் எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. அவர்களுடைய வீட்டில்மட்டும் காசு மரம் காய்க்கிறதா? வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படிதான்.

யாரிடம் போவது?

விஸ்வநாதனின் பெயர் நினைவு இருளில் சுடராகிறது. இந்த இரண்டுங் கெட்டானை தினத்தில் மற்றவர்கள் நிச்சயம் கையையே விரித்துவிடுவார்கள்.

விஸ்வநாதன் வரும் வேளையிது; அவனை அறியாமலே கண்கள் எதிர்த்திசையை நாடுகின்றன.

கையில் சாமான் வரங்கிய கோணியுடன் வரும் விஸ்வநாதனைக் கண்டதும் கூம்பிய முகத்தில் மலர்வு தோன்றுகிறது.

விஸ்வநாதன் அவனுடன் இரண்டற இதயம் விட்டுக் கலந்துபேசும் நண்பன். இருவரும் ஒன்றுகத் தோளிற் கைபோட்டுப் பழகுபவர்கள். இப்போதும் என்ன யாசகத்துக்குப் போகவில்லையே... கைமாற்றுக்கக் கடன் கேட்பது தான்.

கௌரவம் மிகுந்த அரசாங்கங்களே பற்றிக் குறையைத் தீர்ப்பதற்கு இன்னொரு நாட்டிடம் கடன்பட்டுக்கொள்ளும்போது இவன் சாதாரண மனித சமுத்திரத்தின் மச்சம். இதற்கேன் இவ்வளவு லஜ்ஜை? அவசரத்தில் செல்லும் விஸ்வநாதனை நடக்கவிட்டுப் பின்னே செல்கிறேன். எதேச்சையாகத் திரும்பிய விஸ்வநாதன் கண்களில் சிவபாலன் தென்படுகிறேன்.

“ சிவா ! என்னடா, இந்த நேரத்தில் யாரைத் தேடி வந்தாய் ! யாராவது பஸ்ஸில் வருகினமா ? ”

“ இல்லை ! ... ”

“ அப்ப இந்த நேரத்தில்... ”

“ இதால்தான் நீ வருவாய் என்று தெரியும்... ”

“ அப்படியென்றால், என்னையா தேடிக் கொண்டு வந்தாய் ! ”

“ உன்னை எண்டில்லை. இப்படிச் சும்மா வந்தன். ஆனால்... ”

“ என்ன இழுக்கிறோய்... ”

“ ஒரு இருபது ரூபாய் வேணும். ”

“ ஊ, இவ்வளவுதானு ? ”

இந்தா வண்டிக்கு நேரமாகுது பிடி�.....

“ மாதம் முடிந்து எட்டாந் திகதி கண்டிப்பாய்த் தாறன்... ”

எதுவித பதிலும் விஸ்வநாதனிடமிருந்து வரவில்லை. வண்டியேறிப் போய்விட்டான்....

*

*

*

தொண்ணூறு பாகையாக விரிந்துநின்ற கடிகார முட்கள் எல்லைவிலகி ஓடி, அகன்று ஒன்றேடொன்று கட்டிப் புரண்ட பின் நூற்றிருபது பாகை கொண்ட உருத் தாங்குகையில் நேரம் நான்காகிறது.

அங்குள்ள காரியாலயச் சிப்பந்திகள் அனைவரும் கலைந்து செல்ல எத்தனிக்கின்றனர். வழக்கத்துக்கு விரோதமாகச் சிவபாலன் தன் நடையைப் பின்னுக்குப் போட்டுக்கொண்டான். எப்படித் தொடர்ந்து செல்வது?

காரியாலயத்திலிருந்து வீடு செல்ல வேண்டுமானால் அந்தச் சந்தியைக் கடந்து தான் போகவேண்டும். அதனருகில்தான் விஸ்வநாதனின் வீடு. அந்தவேளையில் கண்டிப்பகுதியில் கடன்காரரை எதிர்பார்த்து நிற்கும் ஆபுகானில்தானியர்களைப்போல விஸ்வநாதனும் சந்தியில் தன்னை எதிர்பார்த்து நிற்பானே என்ற பீதியுடன் சிவபாலன் வருகிறான்.

கடந்தமாதத்தில் முற்பணம் வாங்கியது போக கிடைத்தது ஆக நாற்பது ரூபா. அதி லும் ஐந்தும் பத்துமாகக் கைமாற்றுக வாங்கியவர்களுக்குக் கொடுத்ததுபோக மிகுந்து கிடப்பது பத்து ரூபா.

விஸ்வநாதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதோ இருபது ரூபா... கடன் என்றால் ஒருசது மும் கடன்தான்; ஆயிரமும் கடன்தான். கம்பன், இராமனின் வாளி இராவணனின் மேனி யிற் பட்டபோது உள்ள நிலையைச் சித்திரிக்கு மிடத்தே, இராவணனின் இதயத்துக்குப் பல உவமைகளைக் கொடுத்து இறுதியாகக் ‘கடன்பட்டார் நெஞ்சம்போலக் கலங்கினேன்’ என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார். கம்பரும் இப்படி அவதிப்பட்டாரோ என்னவோ !

அதோ சந்தி. சந்தியை நெருங்கிவிடுகிறான் சிவபாலன். சந்தியில் இவனுக்காகக் காத்திருப்பானே.....?

எட்டாந் திகதி இன்று ; கொடுக்கவேண்டிய தவணை இன்று. என்ன செய்வது ?

கண்ணை மறுபக்கம் இழுத்துக்கொள்ள முனைந்தபோது சந்தியை இவனுற் பார்க்காதிருக்கவும் முடியவில்லை.

அங்கே.....?

யார் யாரோ வருகிறார்கள். ஆனால், விஸ்வநாதன் அங்கு இல்லை.

ஏன்?

நீண்ட பெருமுச்சடன், சற்றுத் தைரிய மாகவே நிமிர்ந்து பார்க்கிறோன். நிச்சயமாக அவன் இல்லை. அந்த விஸ்வநாதனைப் பற்றி யெல்லாம் நல்ல நினைவுகள் எழுகின்றன.

பாவம், கேட்டவுடன் மறுப்பின்றித் தந்து விட்டான். எவ்வளவு நல்ல இதயம். கண்டிப் பாக மறுமாதம் கொடுப்போமென்று அப் போதைக்குத் திடப்படுத்திக்கொண்டான். ஆனால், அது சாத்தியமா என்பது கேள்விக்குறி யாகும். குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரைவிடும் முயற்சிதானே இது. ஆகக்கூடிய நாறுரூபாவுக்குள் சுற்றிச் சுழலவேண்டிய அவன் அடுத்த மாதத்தில் புதிதாகத்தோன்றும் எத்தனை எத் தனை பிரச்சினைகளுக்குத் தன்னை ஈடுபடுத்த வேண்டுமோ?

நிம்மதியை இப்போது சற்று விலைக்கு வாங்கிவிட்ட நிலையில் நடக்கிறோன் சிவபாலன்.

1961

மாஜி மனிதர்கள்

‘நான்’ என்ற அகங்காரமும், ‘எனது’ என்னும் மமகாரமும் பின்னிப் பிலை ந் து கூட்டாகிநிற்க உலகம் கேவலம் என்று ஒதுக் கித் தள்ளும் பாவ கிருத்தியங்களைச் சுதா செய்கின்ற பரமாத்துமாவைச் சேவிக்காத ஜீவாத்துமாக்கள் சங்கமிக்கும் இடம் அது.

அந்த இடத்தை மனிதன் அதீதபிரயத்தனப் பட்டாலும் தன் ஊனவிழிகளாற் பார்த்துவிட முடியாது. உலகத்து இச்சைகளில் ஊறித் திளைத்தவர்கள் இன்றுவரை அந்த இடத்தைக் கண்டுபிடித்துவிடவில்லை.

“அங்கும் அரசன் ஆட்சிசெய்கிறான். இளையாத செங்கோல் அங்குதான் யுகாயுகமாக நடைபெற்று வருகிறது.” இவ்வாறு புராண பெளராணிகர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். இதை நம்புபவர்கள் யாரோ? நம்பிக்கையென்பதே இல்லாதவர்களுக்குத்தான் அந்த இடத்தில் வரவேற்பு அதிகம்.

பெளராணிகர்கள் அதனை உருவகப் படுத்தியிருக்கும் தன்மையோ பயங்கர மானது. உலகத்தில் பயந்து நடுங்கும் சுபாப

முடையோர் அந்த இடத்தைப் பார்க்காம் விருப்பதே மிக நன்று. அப்படி யாருக்காவது பார்ப்பதற்குத் தென்பிருந்தால் இதோ வடி வாகப் பாருங்கள் :

* * *

பிரமாண்டமான மண்டபத்தின் நடுவே நடுநாயகமாக உட்கார்ந்திருக்கிறுன் அதிபதி. இருண்டு கறுத்த அமாவாசை ஆகிறுதி. கோரப் பற்களும் பயங்கரத் தொனியுமுடையவனவன். உலகத்து மனிதர்களின் பின்னே எப்போதும் தொடர்ந்து சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். அவர்கள் அறியாதவகையில் என்றைக்காவது ஒரு நாள் தடம்வைத்துப் பிடித்துவந்து விடுவான். இவன்தான் எமதர்மன். ‘காலன்’, ‘கூற்றுவன்’ இத்தியாதி நாமங்களும் இவனுக்கே உரியன்.

அரச தர்பார் நடக்கிறது. அவனைப் பரி வாரங்கள் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. பயங்கரக் கொம்பமைந்த தலையும், கோரப் பற்களும், இருளையே இருளாக்கிய உடலும், செந்நிறக் கண்களுமூலான தூதுவர்கள் சூலம், பழு, பாசக்கயிறு என்பவற்றேரு நிற்கிறார்கள். அவர்கள் தம் தலைவரின் ஆக்ஞங்குக்குக் கட்டுப் பட்டுக் காரியத்தைச் சாதித்துவரும் உண்மை ஊழியர்களாவர்.

மண்டபச் சுவர் எதிரொலிக்கக் கம்பீர மாக யமனின் குரல் ஓலிக்கின்றது.

“ சித்திரகுப்தா ! ” இக்குரலைக் கேட்டதும் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவன்போல் ஏடும் எழுத்தாணியும் கையிற் கொண்டிலங்கும் ஒரு இலட்சணம் மிகுந்தவன் எழுந்து.....

“ தர்மராஜா ! ” எனப் பதிலளிக்கிறான்.

“இன்று தர்பாருக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டியவன் யார் ?”

“பூலோகத்தில் அநியாயபுரத்தில் வாழும் அயோக்கியன் ஒருவன் ?”

“அவனது பெயர் என்ன ?”

“கந்தன்.”

“கிங்கரா !”

“அரசே !”

“இன்றைக்குக் கணக்குத்தீர்ந்த அந்தப் பிரகிருதியைக் கொண்டுவந்துவிட்டாயா ?”

“ஆம் ! அவனைத் தங்களுடைய கட்டளையை எதிர்நோக்கி வெளியே காக்கவைத் திருக்கின்றோம்.”

“உடனே கொண்டுவாருங்கள் அவனே .” ஒருவனை இரு தூதுவர்கள் கொண்டுவருகிறார்கள்.

“அடே !”

கொண்டுவந்த பிரகிருதி அங்குமிங்கும் பார்க்கிறான்.....அது மிகவும் அச்சத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய இடமல்லவா? தனது உயிருடல் நடுங்கித் தாளம்போட மிரண்டு நிற்கிறான்.

அரசன் யாரைக் கூப்பிட்டான் என்பது அவனுக்கே இன்னும் தெரியவில்லை.

“உன்னைத்தான்.” எமனின் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறக்கின்றன. அதைக்கண்ட தூதனுன் கிங்கரன் ஒருவன், தான் கூட்டி வந்தவனை அரசனின் கேள்வியைக் கவனிக்கச் செய்கிறான்,

“ உன்னுடைய காலக் கணக்கு ஒழிந்து விட்டது. நீ பூலோகத்தில் செய்துவந்தவை எவையென்று உனக்குத் தெரியுமா ? ”

“ என்ன, பூலோகத்தில் செய்தவையா ? இது எந்தலோகம் ! இப்போது நானெங்கிருக்கிறேன் ? ”

“ இதுவா, இதுதான் எமலோகம் . ”

“ என்ன எமலோகமா ? ஐயோ விட்டு விடுங்க... நான் ஓடிப்போய் விடுகிறேன் . ”

“ அடே நில்..... ”

“ நிற்கிறேன்... ”

“ எங்கே ஓடுகிறேய்? ”

“ என் வீட்டுக்குத்தான்? ”

“ உன் வீட்டுக்குப் போய்விட முடியுமா? ”

“ எப்படிப் போய்விடுவாய் ? பார் உன் போன்ற இவர்களை . ”

கந்தன் கவனமாகப் பார்க்கிறான். அவனைப்போல் பலர் அங்குள்ளனர்.

“ இவர்களெல்லாம் யார்? ”

“ இவர்களெல்லாம் கணக்கு முடிந்து இங்கே கொண்டுவரப்பட்ட பாவிகள், தெரியுமா ? நீயும் இவர்களைப்போன்றவன். இப்போது நீ கொண்டிருப்பது குக்கும உடல். உலகத்தில் உனக்குள்ள ஸ்தால உடலை இது வரை சுட்டுப் பொசுக்கியிருப்பார்கள். அங்கு நீ போயும் பலன் கிடையாது ; போகவும் முடியாது ; தெரிந்ததா? ”

கந்தன் நிலைதடுமாறி நிற்கிறான்.

“ சித்திரகுப்தா ! ”

“எசமான் !”

“இவனது வர்த்தமானத்தை உரத்து வாசி.”

“இவன் ஓர் புரட்டன், குடியன், பஞ்சமா பாதகங்களில் ஒன்றுன மது அருந்துவதைப் பழக்கத்திற் கொண்டவன்.

“சரி, இவனுக்குக் கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்தி, கழுதையில் ஏற்றி நரகஉலகை வலம் வரச் செய்யுங்கள் !”

தனக்குரிய பூலோக ஸ்தால உடலை இழந்து சூக்கும உடலை வாங்கிக்கொண்டிருக்கும் கந் தன் அதை மறுத்துவிடவில்லை. இது என்ன பூலோகமா, அந்தத் தீர்ப்பை எதிர்த்து வழக் காடுவதற்கு? அடேயப்பா, பூலோகமென்றால் இந்தப் பயல்களை இவ்வளவு நீளத்துக்குப் பேசவிட்டிருப்பானா? எமனுடைய நீதியை எதிர்த்திருப்பான். இப்படிச் சித்திரகுப்பதன் அவனுக்கு நேருக்குநேர் நின்று தவறுகளை வாய்க்கொழுப்புடன் சொல்லத்தான் முடியுமா?

அவன் தன்னை நிரபராதியாக்குவதற்கு எத்தனை எத்தனையோ பொய்ச்சாட்சியங்களைத் தயாரிக்க முடியும். வாதத் திறமையும் சாதுரியமும் மிகுந்த வழக்கறிஞர்களைவத்து ‘அந்தப் பஞ்சமாபாதகம் என்ற செயல் சர்வ சாதாரணமானது, வாழ்க்கைக்கு அத்தியா வசியமானது’ என்றெல்வாம் வெளுத்துக் கட்டியிருக்கலாம். அதற்கு அங்கு தேவையானது ‘பணம்’ என்ற மூன்றெழுத்து. அதைக் கொண்டு பாதாளம் மட்டும் சென்றுவிடக் கூடியதாக இருக்கும். இங்கு என்ன செய்ய முடியும்? சிலையாய், உயர்நீதிமன்றதுக்கு விண்

னப்பிக்க முடியாத பலவீனத்துடன் மரக் கட்டையாய் அவன் இன்று நிலம் கவிந்த தலை யோடு மௌனமாக நிற்கிறான். அவன் மட்டு மல்ல, அவனைப்போல் தீர் ப்பு வழங்கப் பட்ட அனைவருமே இந்த நிலையையே பின் பற்றவேண்டியுள்ளது.

*

*

*

எமனின் தீர்ப்பைச் செயற்படுத்துவதற் காகக் கந்தனைக் கொண்டுவந்த கிங்கரர்களில் ஒருவன் இன்னெருவனிடம் அவனை ஒப்படைத்துவிட்டுக் கழுதை கொண்டுவருவதற்குச் சென்றுவிட்டான்.

கந்தன் நின்றுகொண்டிருக்கும் இடந்தான் நரகலோகம்.

அடேயப்பா ! இப்படியொரு உலகமும் இருக்கவேண்டுமா ? என்ன பயங்கரம் ! இதைக்காணுமலே இதற்கு நரகமென்றபெயர் வைத்தவன் தேர்ந்த கற்பனைவாதிதான்.

கொழுந்துவிட்டெரியும் தீக் கொப்பரைகள்; தீச்சுவாலைகள். கொப்பரைக்குள் என்னைய் கொதிக்கிறது; அதற்குள் யார்யாரையெல்லாமோ தள்ளுகிறார்கள். பெரிய பெரிய கிடங்குகள்; அவற்றினுள்ளே பாம்புகள், தேள்கள்; அப்பப்பா எத்தனை எத்தனை கொடிய விட ஜெந்துக்கள்! கூரிய ஈட்டிகள், முளைமழுங்காத வாள்கள், மழுக்கள், கூரிய கோடரிகள், விடம் தடவிய அம்புகள்.

கந்தன் அதைப் பார்த்ததும் நடுங்கிவிட்டான். தப்பித்துக்கொள்ள என்னி இருபுறமும் ஓட முளைகிறான்; முடியவில்லை, மீண்டும் பார்க்கிறான்.

நீண்ட வாளைக்கொண்டு ஒரு உடலை இரண்டு கிங்கரர்கள் அரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பாம்புகள் நெளியும் இடத்திலே இரண்டு மூன்று உடல்கள் துடிக்கின்றன. என்ன கொடுமை! அந்த உடல்கள் நெளிய நெளிய அவை கடித்துக் குதறுகின்றன. ஒரு சக்கரமற்ற வண்டியை இழுத்துச் செல்கிறார்கள் இருவர். அந்த இருவரும் அயர்வுண்டாகிச் சோரும்போது அவர்களைச் சவுக்குக் கொண்டு ‘மளார் மளார்’ என்று அடிக்கிறார்கள்.

கந்தன் கண்களில் அவை துலாம்பரமாகப் படுகின்றன.

இன்னும் என்னென்ன கிருத்தியங்கள் நடைபெறுகின்றன வெனப் பார்த்தறிய வேண்டுமென்ற மனத் துடிப்பும் மேலிடுகிறது. இது பூர்வநிலைப் பண்பு.

‘‘இந்த இடத்தையெல்லாம் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வரலாமா?’’

இவ்வாறு யம கிங்கரனைப் பார்த்துக் கேட்கிறுன் கந்தன். அந்தக் கொடுரமான கிங்கரன் முகத்தில் எந்த அசைவுமில்லை. சதாபாவிகளைச் சிட்சித்துப் பழகிய முரடனவன்.

சந்துஷ்டியென்பதை என்றைக்கும் காண முடியாத தீயந்த முகந்தானே அது. கந்தனின் கேள்வியையிட்டு அவன் இரங்கவில்லை. சற்றுச் சிந்திக்கின்றான். பயங்கரக் காட்சிகளை இன்னும் காட்டிக் கந்தனுக்கு அதிக பீதியுண்டாக்கவேண்டுமென்ற குறும்புத்தனம் மேலிடுகிறது. அதன் விளைவாகக் ‘‘கழுதை வரும் வரை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வா’’ என்று பணிக்கிறுன்.

பாம்புக் கிடங்கு, தேட் கிடங்கு, அட்டைக் கிடங்கு, நட்டுவக்காலி, பூரான் ஆகி யவை ஒன்றுக்க் குமைந்த கிடங்கு, தீச் சுவாலைக் கிடங்கு என்பனவற்றைப் பார்க் கிறுன். அப்போது கந்தன் காதிலே ஒரு தீனக்குரல் கேட்கிறது.

ஓசைவந்த திசைக்குக் காதை விடுகிறுன். அந்தக் குரல் பரிச்சியமானதாகப் படுகிறது. அந்தக்குரலை எழுப்பும் உருவம் புலனுகவில்லை...

அங்கே அவன் கேட்கும் குரல் தெளிவாக வளாது.....?

வியப்பும் திகைப்பும் அவனது உடலை ஒரே அலக்காக எங்கோ கொண்டுபோவதுபோன்ற உணர்வு.....

அந்த நரக உலகத்தைவிட்டு, எமனின் கொடுரமான தண்டனையை மறந்து சிலகணம் நினைவைப் பூலோகத்துக்குக் கொண்டு செல்லு வதைத் தடுக்க அந்த நரகசக்திகளினால் முடிய வில்லை.

* * *

இயற்கை எழில்குழந்த சோலை. எங்கும் நறுமணம் கமழும் எழில் மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. தும்பிகள் ரீங்காரம் செய்யக் குயில்கள் பாடுகின்றன. தூரத்தில் எழுந்து நின்று தெய்வ உலகைப் பூமாதேவிக்குச் சுட்டிக் காட்டுவதுபோல் நிமிர்ந்து நிற்கும் மலை ஒன்று. அதினின்றும் இனிய பண் மீட்டிச் செல்லும் அருவி ஒன்று. அந்த அருவியின் ஓரம் தூய்மையும், எளிமையும், அமைதியும் கொண்ட ஆஸ்ரமம் ஒன்று. அந்த ஆஸ்ரமத் துக்கு முன்னால் அடியார்கள் திரண்டுகொண்டிருந்தனர். ஆஸ்ரமத் தலைவரான சுவாமி

பரமாத்மர் கண்முடி மெளனியாகப் பிரார்த்தி துக்கொண்டிருந்தார். அவரைச் சேவிப் பதற்குத்தான் அங்கு பக்தர் கூட்டம் குழுமியிருந்தது. அவரது அருள் பெற்றுவிட்டால் இஷ்டசித்திகள் கிடைக்குமென்பது பக்தர்களின் நம்பிக்கை.

பரமாத்மர் அன்று பேசப்போவதில்லை. அவர் அன்று மெளன விரதம் அனுஷ்டிக்கும் நாள். வாரத்தில் ஒருநாள் இப்படி அவர் மெளனவிரதம் அனுஷ்டிப்பது வழக்கம்.

பரமாத்மரின் பிரதம சீடரான ஞானசூரியர் சமய விளக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த விளக்கத்தைச் செவிமடுத்துக் கொண்டு, பக்தகோடிகள் பெட்டிப் பாம்புபோல் கட்டுப்பட்டவர்களாக; எந்தவித ஒசையும் எழுப்பாது சித்திரப்பாவைபோவிருந்தனர். அவ்விடத்தை நோக்கிக் கந்தன் வந்தான்.

கந்தன் அன்று பகல்முழுவதும் அலைந்துலைந்ததோடு, மட்டற்ற மதுபானம் பருகிப் போதைகொண்டிருந்தான். ஞானசூரியரின் ஆத்மீகப் பிரசங்கத்தை முற்றுக இரசிக்கவோ அதன் உள்ளர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளவோ புரியாத மயக்கநிலையி லிருந்தான். அவனுக்கு எல்லாம் ஒன்றே.

“அடே, இதென்ன கூட்டம்; சாமியும் குரக்கனும்.”

அமைதியும் தூய்மையும் கூடிக்குலவும் அந்த இடத்தின் பண்புக்குப் பங்கம் விளைவித்ததோடு, ஆத்மீக சக்தி மிகுந்த தனக்கு எதிரிடையான குரல் எழுப்புவதை ஞானசூரியரால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவரது, தேஜஸ் மிகுந்த முகத்தில் ஆணவுனர்ச்சி அப்படியே பொங்கித் ததும்புகின்றதா? அடேயப்பா அதிலேதான் எவ்வளவுதுடிப்பு.....

“அறிவுகெட்ட மிலேச்சனே! இந்தப்புனிதமான இடத்தில் உன்னை அனுமதித்தவர்யார்? இங்குள்ள அனைவரும் ஆத்மீகவிளக்கம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் குறுக்கே பேசிவிட்டாய்! தொலைந்துபோ பாவி!”

அவரது பேச்சைச் செயல்படுத்தப் பக்தகோடிகள் குழுமிவிட்டனர். கந்தன் உடல் பக்குவமாகப் பதம்பார்க்கப்பட்டது. ஆஸ்ரமத்துக்கு வெளியே அயர்ந்து சோர்ந்துபோன அவனது உடலைத் தள்ளி விட்டார்கள். நீண்டநேரம் அவ்விடத்தில் சோர்ந்து துவண்டுகிடந்தான். தன்னிலையை அவனது சிந்தனை சிறிது சிறிதாகத் தெளிந்து உணர்ந்தபோது, உலகை இருள் மூடிக்கிடந்தது. தான்செய்த தவறு மனக்கண்ணில் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

மெதுவாக நடந்து அவன் வீட்டையடைந்தான். காலப்போக்கில் அதை மறந்துவிட்டான்.

*

*

*

“பூலோக வாசிகள் இவர்களது சிலையைவைத்துப் பூஜிக்கின்றார்களே. இவர் சுவர்க்க உலகத்துக்கு இரண்டாண்டுக்குமுன் குருவான பரமாத்மரைத் தொடர்ந்து வந்துவிட்டதாகவல்லவோ அங்கே தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். செத்த அன்று, அப்பப்பா என்ன அநுதாபம்.....”

“பரிசுத்தவான் இந்த நரக உலகத்திற்கு எப்படி வந்தார்? இதற்குக் காரணம்? இது

அவரில்லையோ ! வேறு யாராவது இங்கு..... இல்லை. நிச்சயமாக அவர்தான்; ஏன் வந்தார் இங்கு?.....

“சற்றுமுன் எமன் சபையில் நடந்த தர்பாரில் என்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகள் போல் இவர்களுக்கும் குற்றச் சாட்டுச் சுமத்தப்பட்டிருக்குமா? சே! அப்படி யிருக்காதே! ”

கந்தாலேடு ஒன்றிய மனிதப்பண்பு விட்டுப் போகவில்லை. அந்த ஞானகுரியரிடம் சென்று ஒருமுறை பேசி அனுதாபங்காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அவனது என்னம்.

அந்தக் கிடங்கை நெருங்குகிறுன். அங்கே தீச்சவாலை வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. ஞானகுரியர் துடித்துத் துவண்டுகொண்டிருக்கிறார். கந்தன் அவரை நெருங்குகிறுன்...

“சுவாமி! ”

“ஆ! ஆ! ”

“சுவாமி கொஞ்சம் இங்கே பாருங்கள்! ”

“யாரது? பூலோகத்தில் பழகிய குரலாக விருக்கின்றதே! ”

“வடிவாகக் கேளுங்கள்! நான்தான் கந்தன..... என்னைத் தெரியவில்லையா உங்களுக்கு? ”

“யார் கந்தன? ”

ஞானகுரியருக்குப் பூலோகத்து நினைவுகள் தொட்டுக்கொள்கின்றன. கந்தனை அவர் திட்டிய வசவு வார்த்தைகள் அப்படியே நினைவிற் கவிந்துகொள்ள, ஒன்றும் பேசாத சிலையாக, தீச்சவாலையைச் சற்றுச் சகித்தபடி இருக்கிறார்.

கந்தன் விடவில்லை ; தொடர்கிறுன்.

“ சவாமி ! உங்களுக்கும் இந்தக் கதியா? நான்தான் மாபாவி ! இங்கு பாவிகளுக்குத் தான் இடமென்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்.....”

“ நீங்கள் ஏன் இங்கு வந்தீர்கள் ? நீங்கள் சுவர்க்க உலகத்தில் இருப்பீர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டார்களே. இப்படியா நிலைமை ஆகிவிட்டது? சவாமி தெரியாமலா உங்களை இங்கு கொண்டுவந்து விட்டார்கள். உங்களுக்கு இந்தக்கதி வரலாமா ? ”

“ மகனே மெதுவாகப்போசு! எனது மெளன் குரு பரமாத்மர் பக்கத்துப் பாம்புக் கிடங்கில் கிடக்கிறார்; அவருக்குக் கேட்டுவிடப் போகிறது ? ”

“ என்ன பரமாத்மரும் இங்குதானு ? ஐயோ இது என்ன இது ! என்னால் நம்பமுடிய வில்லையே. அவருக்கும் இக்கதிதான் வந்ததா? ”

“ அதற்குமேல் ஞானசூரியர் பேசவில்லை. ” அவருக்கு உலகில் ஒட்டிக்கொள்ளும் மனச் சாட்சி மெளனத்தைக் கொடுத்துவிட்டது போலும்.

கந்தன் பக்கத்துக் கிடங்குக்குச் செல்கிறுன். அங்கே...என்ன கோரம் ! சூக்கும் கிடங்கிலுள்ள உடலைப் பாம்புகள் கொத்திக் கொத்திக் குதறுகின்றன. பரமாத்மரின் சில அங்கங்கள் பிடிந்கப்பட்டுவிட்டன. அவர் துடித்துத் துவண்டுகொண்டு கிடக்கிறார்.

கந்தன் திரும்புகிறுன்.

அவனைக் கழுதையில் ஏற்றுவதற்குக் கிங்கரன் வரும்படி சைகை காட்டுகிறான்.

கந்தனது, பழைய மனித மனதில் ஒரு நிம்மதி !

இந்த நரக உலகத்தில் ஒரு சுவர்க்கமிருந்தால் அதுதான் கழுதைப் பயணம். அவன் பூலோகத்திலில்லாத மதிப்பையல்லவா இன்று பெற்றிருக்கிறோன். அந்த மதிப்பை, அங்கு அவன் பெறமுடியவில்லை. இங்கு, அங்கு மதிக்கப்பட்டவர்களைவிட ஒருபடி உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறோன்ஸ்வல்லவா !

அந்தத் தீயிலும் அவன் வாட்டப்படவில்லை. பாம்புகள் கடிக்கவில்லை. சும்மா கழுதையிற் பயணம் செய்வது அவ்வளவு தானே.

பரமாத்மரோ ; ஞானசூரியரோ இந்த நிலைக்கு வரமுடியாது. காரணம் ? கந்தன் அவர்களைவிடச் சிறந்தவன். அவன் பாவியான லும் உலகினை ஏமாற்றவில்லை.

அதுதான் அவனுக்குக் கழுதைப் பயணம் தண்டனையாகக் கிடைத்தது என்று கிங்கரன் ஒருவன் அவனுக்குச் சொல்லுகிறபோது, கிங்கரன் தண்டிப்பானே என்பதையும் மறந்து சிரிக்கிறேன் கந்தன்.

1961

நம்பிக்கை

மாரி கோடையாக நீண்டுவிட்ட இவ்
வருடத்தின் இறுதிப் பகுதியில் ஒருநாள்.....

மதியப்பொழுது கடந்துவிட்டபோதிலும்,
கொடிய வெயிலின் வேகந் தனியவில்லை.
வேக்காட்டினால் முகத்தில் முத்துச்சரங் கட்டிய
வியர்வையைத் தோளிற் கிடக்கும் துண்டி
ஞல் அழுத்தித் துடைத்துவிட்டபோதும்,
அகமது வாப்பாவின் முகத்தில் கவிந்த
ஆயாச நிலையில் எள்ளத்தனையும் மாற்றம்
ஏற்படவில்லை.

ஆயாசத்தின் பேரூக மெதுவாக நடக்
கும் அவரது கால்கள், இதுவரை சில குச்
சொழுங்கைகள், பகிரங்க வேலைப்பகுதியாரின்
கடாட்சத்துக் குள்ளாகாமையால் தாரைக்
கண்டறியாத சில கிறவல் வீதிகள் என்பன
வற்றைப் பின்தள்ளி இப்போது பிரதானவீதி
யில் ஏறுகின்றன.

இத்தியாதி இடங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி
வந்தபோதிலும், அன்றைய காலச்சக்கரத்
துக்குத் தேவையானவை கிடைத்துவிட்ட

பார்டாகவில்லை. தார்வீதியின் வெப்பம் கால் களை மட்டுமல்ல மனதையுஞ் சுடுகின்றதாகவே படுகின்றது. என்ன செய்வது? எப்படியும் அந்த வீதியில் நடந்துதானே ஆகவேண்டியிருக்கிறது.

பிரதானவீதியை இரகளைசெய்து, புகை கக்கிப் புழுதி வாரிக்கொட்டி, வரும் வாகனங்களுக்கு விலகி நடக்குமவர் அசையும் கொடிச் சீலையை நினைவுட்டுகிறார். உடலுக்கு ஆதாரமானவை எவையெவையோ அவையெல்லாம் குறுகிவிட்ட நிலையிலும் நடந்துசெல்லும் அவர், இன்று உள்ளவர்களுக்கு ஓர் அதிசயப் பொருள்தான்.

மழுங்கச் சிரைத்த மொட்டைத்தலை; அதில் பழைய துருக்கித் தொப்பி ஒன்று. காலம் வடித்துக்கொண்ட சதைபோக, கங்காளக் கூட்டை வெறுஞ் சுருக்கம் நிறைந்த தோல் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அவரது இடுப்பில் புலியின் உடலைப் பிரதிபலிக்கும் வரியமைந்த கயிலி ஒன்று சுற்றப்பட்டுள்ளது. தோளிலும் கக்கத்திலும் சிறு சிறு மூட்டைகளுள்.

இந்த அங்கலட்சனத்திலும் அகமது வாப்பா வாழ்கிறார் என்றபோது நாம் வாயைப் பிளக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“ பூவுதிரப் பிஞ்சதிரக் காயுதிர.....”

என்று யுகா யுகங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த வளர்ணவன் ஒருவன் சிறு குழந்தைகள் செய்த குறும்புத் தனத்தால் சினங்கொண்டு சபித்தானும். உலகத்தில் வாழ்கின்ற மனிதர் களுக்கு மரணம் இன்ன வயதென்ற நிர்ணய

மில்லாமல், பல பருவங்களிலும் ஏற்படுவதற்கு இந்தப் பயங்கரச் சாபமே காரணமென்று நாடோடிக் கதையொன்று கூறுகிறது.

இந்தச் சாபக் கேடுகளையெல்லாம் வெற்றி கண்டு பிஞ்சோ, காயோ இன்றி முற்றிப் பழுத்துக் கரையும் முதிர்கனியாகவுள்ள இவர் இப்பொழுதும் வாழ்கிறார். அவருக்கு எந்த அஷ்டமா சித்திகள் கைவந்தவரும் காயகல்பம் கொடுத்தது கிடையாது. நூரூவது ஆண்டு விழாவைக் கொண்டாட வேண்டிய தினம் அவரைக் கடந்து, இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னே அவரைப் பின்னேதள்ளி ஒழித் தப் பித்துவிட்டது. இப்போது அதனைப் பின்னே தள்ளி அவர் முன்னே செல்கிறார்.

இடதுபக்கத் தோளில் வியர்வையும் உடல் அழுக்கும் பட்டுத் திட்டாகி இறுகிய கோணிப்பைக்குள்ளிருந்து நெளிந்துபோன பித்தளைப் பேணிகள் இரண்டு தலை நீட்டுகின்றன. இன்றைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினையைக் கபளீகரஞ் செய்ய அவை கொஞ்சமும் போது மானவையல்ல.

*

*

*

திண்ணையிற் போடப்பட்டிருக்கும் சாக்குக் கட்டிலிற் படுத்திருந்தவர், பூமியின் மேனியில் ஓளிக்காலைச் சூரியன் ஊன்ற வரும்போது விழித்துவிட்டார். இப்போது நேரம் இரண்டைத் தாண்டி அப்பால் சென்றுகொள்கிறது. எட்டு மணித்தியாலங்களுக்கு முன்; பேத்தி ஆயிசா கொடுத்த கோதுமை ரூட்டியும் முன்னைய நாளின் கிழங்குக் கறியும் இவ்வளவு நேரத்தை எப்படித் தாக்கிப்பிடிக்கும்? முதிய உடலில் ஜீரண சக்தி குறைந்துவிட்ட

போதிலும் எட்டு மணித்தியாலங்களுக்கு இரண்டு ரெட்டிகள் நின்றுவிடக் கூடியன வல்ல. அடிவயிற்றேடு ஒட்டி உள்ளே விழுந்து விட்ட குடலில் ஏதோ கிண்டுவதான உனர்வு, ... இரண்டு மணித்தியாலங்கட்குமுன் தட்டிக் கடை யொன்றிற் குடித்த ‘பிளேன் ஹ’ சற்றுமுன் கழித்த சிறு நீருடன்.....

வயிற்றில் எந்தவிதமான ஆதாரமுமில்லை. நடந்து நடந்து அலுத்ததால் கால்கள் உள்ளின்றன; அதைப் பார்த்தால் முடியுமா? ஊரைச் சுற்றியதால் கொள்முதல் கொண்ட பித்தளைப் பேணிகளிரண்டையும், பழைய சாமான்கள் வாங்குபவனிடங் கொடுத்தால் ஜம்பது சத்துக்குமேல் ஆதாயம் கிடைக்கப் போவதில்லை.

கக்கத்துக்குள்ளிருக்கும் சாக்குக் கோணிக் குள்ளிருப்பவை பழைய குடைத்தடிகள் இரண்டு, ஒடிந்த கம்பிகள், கந்தல் துணிகள் என்பவை.

“யாரேனும் கொடை கிடை கட்ட வந்தால் எப்படியாச்சும் பொழுதைக் கழிச்சுக் கலாம். இந்த வெயிலடிக்கேக்க, பழைய கொடையைக் கொண்டுகிட்டு எவன் வருவான் ? ”

நப்பாசையின் மேலீட்டில் வாய்பிதற்றும் அவர்முன் எவருமில்லை. காலையிற் படுக்கைவிட்டெழும்போதிருந்த நிலையில் ழுமி இப்போது இல்லை. காலையில் வானம் மப்பும் மந்தாரமும் சூழ்ந்துகொண்டு தெளிவில்லாமலிருந்தது. அதைப் பார்த்தபோது பெருமகிழ்ச்சி அவருக்கு. அந்த மகிழ்வு சிறுகச்சிறுக ஒழிந்து விட்டதோடு நம்பிக்கையே அஸ்தமனமாகி விடுகிறது இப்போது. வானத்தை நம்பிக்

கொண்டு கிளம்பிய குடைகட்டும் சாமான் கள் அடங்கிய மூடையும் பளுவாகி அவரை உறுத்தும்போது, முண்டியிலே பவுத்திரப் படுத்தியிருந்த ஒரு ரூபா நினைவுக்கு வந்தது. குச்சொழுங்கையில் உள்ள குடிசையொன்றில் ஓடிந்து நெளிந்துபோன பித்தளைப்பேணி இரண்டையும் எழுபத்தைத்தந்து சதத்துக்குக் கொள்முதல் செய்தார். எஞ்சிய இருபத்தைந்து சதத்தில் ஒரு ‘பிளேன் ஹ’க்கு ஐந்து சதம் போக இப்போது இருபது சதந்தான் மிகுந்துளது.

‘‘பித்தளைப் பேணிகளைக்கூட இன்றைக்கு விற்றுக் காசாக்கிவிட முடியாது. திரும்பும் போது பழைய சாமான்வாங்கும் கடை பூட்டப்பட்டிருக்கும். மடியிலுள்ள இருபது சதம் எந்த மூலைக்குப் போதுமானது? தொடர்ந்து வேறு காசிருந்தால் பழைய காகிதங்கள், தகர டப்பாக்கள் ஏதேனும் கொள்வனவு செய்தால் எங்காவது கடையிற் கொடுத்தே காசாக்கி விடலாம்....’’

‘‘நல்ல கொள்வனவு இப்போதையச் சனங்களோடு படுகிறபாடு போதும், கஞ்ச வென்று குப்பையிலே இடும் பொருளுக்கும் ஆனைவிலை குதிரைவிலை சொல்லுகிறார்கள்....’’

ஆசுவாசத்துடன் இந்த நினைவை வெட்டி விட்டுப் பெருமுச்ச விடுகிறார். இரைந்து வரும் இரு கார்கள் அவரைக் கடந்து செல்கின்றன. மத்திய கல்லூரியின் முற்றவெளியின் வடக் கெல்லையோரம் நிற்கும் பூவரச மரங்கள் கண் களிற் குறுக்கிடுகின்றன.

நினைவு பலபட விரிந்து, அந்தரத்தில் கொழுகொம்பற்ற கொடிகளாகித் தாவு இட மின்றி அலைகிறது. உடல் சோர்ந்து, சிந்தனையை மழுங்கடிக்கும் பயங்கர அசதி மேற் கொள்கையிலும் ஆயிசாவைப் பற்றியதான் என்னம் நினைவைவிட்டுப் போகவில்லை.

“ஆயிசா, பாவம் புருஷனில்லாதவள்; என்ன செய்வாள்? கொழுந்தைகளின் கரைச் சல். அதுகள் தான் என்ன செய்யும், ஆண்டவன் வவுத்தைப் படைத்தான். நான் ஏதாவது கொண்டுகிட்டுப் போனாற்றுனே அவைகள் சாப்பிட முடியும். இப்படி வெட்டியாக இருந்தால்...”.

தன்னையும் தனது ஆற்றுமையையும் என்னித் தவித்த அந்த முதிர்ந்த உள்ளம் உடலோடு சேர்ந்து இழுபடுகிறது. தலையிற் கிடந்த தொப்பியை எடுத்துவிட்டுத் தலையைத் தடவிக்கொள்கிறார். முற்றவெளிப் பூவரச மரத்திலிருந்து வீசும் காற்று, தென்பளிப்பது போன்ற இதந் தருகிறது. இதுபோன்ற இதமான நிலை எப்படியும் வரத்தானே செய்யும்? அதற்கு வேண்டுவது நம்பிக்கை; நம்பிக்கை தான் ஆண்டுகள் நூற்றை உருட்டிப் பகடைக் காயாக வெட்டி வீழ்த்திய அவருக்கு உறுதுணை செய்தது. அந்தப் பெரிய கால சமுத்திர அலைகளுள் எற்றுண்டு வரும் அவர் அக்கடலினுள் அமிழவில்லை; இன்றைய நிலை அதனுடன் ஒப்பிடின் வெகு அற்பமாகும். ஏனெனில், நடந்துவந்த வாழ்க்கைப்பாதை உண்மையிலேயே கரடுமுரடானதுதான்.

“இப்படி இருப்பம். யாராவது கொடையைக் கிடையைக் கொண்டு வந்தாங்க ளன்றுல் பாப்பம்.

ஆசையும், நம்பிக்கையும், கடமையுணர்ச் சியும் குலவிநிற்கும் வார்த்தைகள் இவை. நிதானமாகக் குந்தியிருந்துகொண்டு மூட்டையை எடுத்துப் பரப்பினார்.

கடற்கரை மரம்போன்ற வாழ்க்கையிது. உப்பங்காற்றில் அடிபட்டுக் கிளைகள் அவ்வப்போது குளிர்மையற்றுப் போன்போதும் ஜீவனின் பிடிப்பு விடுவதில்லை. அப்படியானால் அந்த அகமது வாப்பாவுக்கு ஏதாவது.....?

எதிரிலிருக்கும் சாக்கடை வாய்க்காலில் ஏற்கனவே ஓடாது கட்டுப்பட்டுத் தேங்கிநிற்கும் நீரின் மணமும், அடுத்துள்ள பள்ளிக் கூடத்துக் கழிவுப் பொருள்களும் கூடுவதால் உண்டாகிற தூர்நாற்றமும் ஒன்றிக்கலந்து காற்றில் மிதந்து வருகிறது. அவர் மூக்கைப் பொத்திக் கொள்ளவில்லை. ஒருவேளை அது அவருக்குப் பயிற்சியானதோ?

குழ்நிலையைப்பற்றிய சிந்தனையின் தடத்துக்குள் அகப்படாது, நாற்றம் மிகுந்த வாழ்க்கையை அனுபவித்து, கண்டு கேட்டு உணர்ந்து கொண்டவர் அவர். அவருக்கு எல்லாமே ஒரேயொரு பரம்பொருள்தான். ஒன்றே பல; பலவே ஒன்று. சர்வமும் ஒன்றே!

வெயிலுக்கு டிமிக்கி கொடுக்கும் பூவரச, கூனி முன் வளைந்து நிற்கின்ற விதம் திரைவிரித்துக்கட்டிய கூடாரம்போன்ற அமைப்பிலுள்ளது. இடுப்பிற் சொருகியிருக்கும் வல்லுவத்தை யெடுத்து அதனுள் ஆயிசா இடித்துத்

துவைத் துவைத்த வெற்றிலையை அள்ளி வாயிற் போடுகிறார். அந்தச் சுவையிற் சிலகணங்கள் விடைபெறுகின்றன. அதில் ஓரளவு இதம் குழைகிறது.

எதிரே மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் ஒன்று. யாழ்ப்பாணத்தின் சரித்திரச் சின்னமான அதன் நான்கு முகத்தில் ஒரு முகம் அவரைப் பார்க்கிறது. அங்கே சலனமற்று ஒன்றே டொன்று பின்னிப் பினைந்து படுத்திருக்கின்றன நேரத்தைக்காட்டும் கம்பிகள்.

“அட, இப்ப மூன்று மணியாச்சு. உந்த மணி இன்னும் பன்னிரண்டில் நிற்குதே..... இப்படித்தான் நம்மடை ஆக்களின்வேலீ”.....

யாழ்ப்பாணக் கோட்டடி வீதிவழியால் வந்து திரும்பிப் பெரியகடைக்குச் செல்லும் பாதசாரி ஒருவன் தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கண்டுபிடித்துச் சொன்ன குறை அவர் காதுகளிலும் கேட்கத்தான் செய்கிறது.

“நேரம் மூன்றானை ! சரி, இன்னும் நேர மிருக்கு, பார்த்துக்குவம்.”

அகமது வாப்பாவுக்கு முன்னே உள்ள வீதியில் அடிக்கடி ஐன நடமாட்டத்துக்குக் குறைவேயில்லை. அவர் அவ்வப்போது வீதி யைப் பார்க்கத் தவறுவதில்லை. அவரது விழிகள் ‘பழைய குடைகளைக் கொண்டுவந்து றிப்பயர் செய்யமாட்டார்களா?’ என்று தேடுகின்றன.

‘படைத்தவன் படியளப்பான்’ என்ற அந்தப்பாட்டுமுதுமொழியாய் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே. நாளைக்கென்ற நம்பிக்கைக்கு ஆதாரம் இல்லாத சீவனம் செய்பவருக்கு ஆறுதல் தரும் இந்த வாழ்க்கையை மறந்து விடலாமா?

காலத்தின் பந்தய ஓட்டம் ஒரு மணித்தி
யாலம் என்ற எல்லையை வெற்றி கொண்டு
தொடர்கிற வேளையில்.....

இருந்தாற் போவிருந்து வானில்
கறுப்புக் கோடுகள் பரவுகின்றன. அதைத்
தொடர்ந்து சுழல்காற்று வீசுகிறது. சருகுகள்
சக்கரமாக உருஞ்சின்றன. வேடிக்கையான
பொழுதுபோக்குடன் தூறல் விழுத் தொடங்
கியபோது நிலத்திற்கு முந்திக் குளிர்மை
பெற்றுவிட்டது அகமது வாப்பாவின் மனம்.
பொக்குவாயில் மின்னல் ஒன்று வெட்டிக்
கொண்டு வந்து மறைந்தபோது மழையின்
கொட்டமும் சிறிது அதிகரிக்கவே செய்கிறது.

முற்றவெளியில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த
மாடுகளும் மேய்ப்போனும் ஒதுங்க இடங்
கொடுக்கின்றன அங்குள்ள பூவரச மரங்கள்.
வீதியில் நடந்துகொண்டிருந்தவர்கள் மணிக்
கூண்டுக் கோபுரத்தின் அடிவாரத்தைச் சர
ணடைகின்றனர்.

அகமது வாப்பாவுக்கு முடமாகி வளைந்து
நிற்கும் பூவரச கைகொடுத்துக் கொள்கிறது.
பெய்யும் மழை தங்கள் தங்கள் சோலிகளுக்கு
இடையூறு செய்கின்றதே என்ற தவிப்பு மற்ற
வர்களுக்கு. ஆனால் அந்தத் தவிப்பு அவருக்
கில்லை. பூமி குளிருமுன் அந்த மழை அகமது
வாப்பாவின் நெஞ்சைக் குளிரச் செய்து
விட்டது. சிறு மழையைக் கண்டால் மூலைக்
குள் பதுங்கியிருக்கும் ஓடிந்த குடைகள்
அம்பலத்துக்கு வரும். அதைத் திருத்த அவரை
யல்லவா அண்டுவார்கள். அப்படி யாராவது
வந்தால்.....இன்றைய பொழுது நல்லதாகும்!

சந்தியிலிருந்து ஒருவன் அவரிருக்கும் திசை நாடித் திரும்புகிறான். அவன் ஒரு குடை பிடித் திருக்கிறான். அது எந்தவிதமான திருத்தங்களுக்கும் உள்ளாகவேண்டியதில்லை ; அண்மையில் வாங்கிய புதுக்குடை அது. ஆசை குடிகொள்ள முடியாத ஏக்கம் அகமது வாப்பாவின் மனதை உறுத்துக்கையில் இன்னெருவனும் வருகிறான்... அவன் இவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்பதில்லை. காரணம்? அவனது கையிற் குடையேயில்லை. பழைய சாக்கைத் தலையில் போட்டுக்கொண்டு மழையில் நிர்ப்பயமாகச் செல்கிறான்.

ஓன்றில்லாவிட்டால் இன்னென்று. அதுவுமில்லாவிட்டால் மற்றொன்று. ஓன்றேடொன்று பின்னிச் செல்வதுதான் வாழ்க்கை.....அவர்கற்றுக்கொண்ட பாடமும் அதுதான்.

ஏமாற்றமும் அதை அடித்தளமாகக் கொண்டு வரும் நம்பிக்கையும் சலனப்படும் வேளையில்...இன்னெருவன் அதோ வருகிறான். முற்றவெளிக்காற்று மழையுடன் சுழலுக்கையில் அவனது குடை சற்று உயருகிறது. அவனது கை தளருக்கையில் காற்றுடன் அள்ளுண்டு போன குடை, குடைசாய்ந்து உருண்டு புரண்டு முடிவில் ஒடிந்தபோது அகமது வாப்பாவின் நெஞ்சில் ஏன் அந்த மகிழ்ச்சி.....? அவனுக்குத் தொல்லைதரும் அந்த நிகழ்ச்சி அகமது வாப்பாவுக்கு மகிழ்ச்சியா?

எவ்வளவு ஆடம்பரமாக அந்தப் பையன் வந்தான். அவனது உடைகளை மழை நனைத்த துன்பம் குடிகொள்ளப், பொலிவிழந்து ஒடிந்து போன குடையுடன் அவன் தொடர்ந்து செல்லவும் முடியவில்லை. ஒடிந்த குடையை மடித்துத் தலையின் மேல் பிடித்தபடி அவன் நடக்கையில் அகமது வாப்பாவின் குரல் ஒலிக்கிறது.

“தம்பி, கொடையைக் கட்டியிற்றுப் போங்களன்?” அதுவரை அவர் இருப்பதையே கவனிக்காத பையன் குரல் கேட்டுத் திரும்புகிறான். பையனின் கண்களில் குடை திருத்தும் அகமது வாப்பா தென்படுகிறார்.

“அட நல்லகாலமாகப் போச்சு. ஓம், ஓம். திருத்தத்தான் வேண்டும். புதுக்குடையாகத் திருத்த வேண்டும். கெதியாகச் செய்து கொடுப்பீங்களா? ”

“அதுக்குத்தானே தம்பி நானிருக்கிறேன்; கடையில் வாங்கினமாதிரிக் கட்டுவன்.”

“சரி, உது கட்ட எவ்வளவு வேணும்?” குடையை அவரிடம் நீட்டுகிறான்.

“நல்லாய்ச் செய்துதாரன். ஞாயமாய்ப் பார்த்துக் கொடும். வட்டுத் தெறிச்சுப் போச்சு; இரண்டு கம்பி முறிந்து போயிருக்கு; புதுக்கம்பி போட்டுப் புதுச் மாதிரிக் கட்டித் தாறன்.”

“ஓரே ரேட்டாச் சொன்னத்தானே...”

“போனால் போகுது இரண்டு ரூபாய் கொடுங்க.”

“கூடிப்போச்சு; ஒன்றரை ரூபா தாறன்.”

“சரி சரி, கொடுத்துட்டுப் போங்க. நிற்கப்போறீர்களா? அல்லது போயிட்டு வாறீங்களா? ”

“உதுலதான் பள்ளிக்கூடம். போயிட்டு வாறன். உது என்றை குடையில்லை. ஒரு சிநேகிதன்றை. கொஞ்சம் நல்லாய்ச் செய்யுங்க.” பையன் நகருகிறான். அகமது வாப்பாவின் கரங்கள் இலாவகமாக இயங்கக்

தொடங்குகின்றன. கோணிக்குள்ளிருந்த சுத்தி யல், ஊசி, குறடு என்பன வெளியேறுகின்ற போது அவரது சிந்தனையில் அதுவரை கவிழ்ந்த வேதனை இல்லை.

பிரச்சினையற்ற வகையில் ஒன்றரை ரூபா இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் கிடைத்து விடும். காத்திருந்ததன் பயனும் பேத்தி ஆயிசா, குழந்தைகள் அனைவரும் பட்டினி இன்றிப் பொழுதைக் கழிக்கலாம்.

சிறு மழையும், காற்றும் பூமியை விட்டு அகல, முற்றவெளியில் தொட்டந் தொட்ட மான நீர் தேங்கியுள்ளது. குண்டும் குழியும் விழுந்த தெருக்களில் ஆங்காங்கு தண்ணீர் தென்படுகின்றது. புழுதியின் சக்தி குறைந்து விட்ட வீதிகளில் தெளிவு. அவரது கண்ணுக்கு முன்னே நிமிர் ந்து நின்றுகொண்டிருக்கும் மணிக்கூட்டின் நாலு முகங்களிலும் நேரக் கம்பிகள் பன்னிரண்டாம் இலக்கத்தைக் கட்டி அனைத்தபடிதான் இன்னுமிருக்கின்றன.

சற்றுமுன் சுழன்றிடத்த காற்றால் எழுந்து வீழ்ந்து ஓடிந்த குடை சிறுகச் சிறுக திருத்தப் பெற்று அகமது வாப்பாவின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக அமையப் போகின்றது. அந்த ஆதாரத்தில் வீட்டிலுள்ளவர்களின் வயிறும் குளிர்ந்துவிடும். அந்த நினைவு அவரது நெஞ்சில் நிறைவைக் கொடுத்துவிடுமா?

அதுதான் அவரது இயல்பு. புராண பெளராணிகர்கள் கண்ட காயகல்பமோ விஞ்ஞானத்தின் பரிணமிப்பினால் உண்டான சஞ்சிலி மாத்திரையோ எதுவும் அவரை நிலை

நிறுத்தவில்லை. வாடிக்கொண்டிருக்கும் ஆயிசா வுக்கு ஆதாரமாக அமைந்து, அவளை வாழ வைக்கவேண்டும் என்ற தியாக புத்தியின் மேலெழுந்த நம்பிக்கையில்தான் அவர் இன்னும் வாழ்கிறார்.

குடை கட்டி முடிகிறது. அதனை விரித்துச் சரிசெய்து பார்க்கும் விழிகள், குடைக்காரப் பையன் வருகிறானு என்பதையும் தேடுகின்றன.

மழையின் தாக்கமே சிறிதுமில்லை. ஆனால் அது பெய்ததன் அடையாளம் விடுபட்டு விடுமா? முற்றவெளியில் ஒப்பனை பெருத சூண்டுகளில் தேங்கிய நீரில் சில காக்கைகள் குளித்து விளையாடுகின்றன.....

“கட்டிட்டிங்களா?”

“ஆமா, தம்பி.”

“எங்கோ பார்ப்பாம்.”

பையன் குடையை விரித்துச் சரிபார்க்கிறான்..... திருப்தி அவனது முகத்தில் குலவு கிறது.

“இந்தாங்க காசு”.....

ஒன்றரை ஞபாவை வாங்கி மடியிற் செருகிய அகமது வாப்பா எழுகிறார்.....

பழையபடி முட்டைகள் கக்கத்திலும் தோளிலும் இடம்பெறுகின்றன.....

இப்போது வீதியில் உங்ணமில்லை. மழையின் குளிர்மையினால் இதமாகவிருக்கிறது. ஒரே தடத்திற் செல்லும் புகைவண்டிபோல நிதானமாக நடந்து முன்னேறுகிறார்.

அவர் வாழ்கின்ற போதுதான் வீட்டில் நிறைவுகொள்ள முடியும். ஆண்டவனை அவர் வேண்டுதல் செய்யும் போதெல்லாம் அவர் பிரார்த்தனையில் இழைந்து செல்லும் வேண்டு கோள் ஒன்றே ஒன்று; அது, ஆயிசாவைக் காப் பாற்றவேண்டு மென்பதே. பிரார்த்தனையின் பலனைப்பற்றிய சர்ச்சை எதற்கு? இன்னும் அவர் வாழ்கிறார் என்பதுமட்டும் உண்மை.

1960

வர்ணாலம்

“நிதானமற்ற பேச்சு; சொல்லுவதுபோல் என்றும் செய்வதில்லை; சொல்வது ஒன்று யிருக்கச் செயலை இன்னேன்றும் மாற்றி விடு கிறார்.....”

“இந்தக் குணம் ஏன்...?”

“ஆண்கள் குணம் இப்படித்தானு? சமயத்துக்கு ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டுத் தப்பித் துக் கொள்கிறார்கள். என்னத்தனையும் அதில் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை.

“எதையும் நிதார்த்தமாகச் சொன்ன வென்ன ?”

சரஸ்வதியின் நெஞ்சக்கடலிற் கேள்வி அலைகள் பாய்கின்றபோது, மலர்ந்து கிடக்கும் அவளது பங்கஜ வதனம் கூம்புகின்றது.

கூம்பியது மட்டுமல்ல, அதில் இயற்கை யாழுள்ள மென்மைத்தன்மை அப்படியே விடு பட்டுச் சென்றுவிட்டதான் கடுகடுப்பும் இழை வதை, அவள்முன் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட நிலைக் கண்ணுடி அவளுக்குத் தெளிவுறக் காட்டுகிறது.

“தன் அலுவல்தான் அவருக்குப் பெரிது. ஆனாலுக்கு ஒரு நீதி, பெண்ணாலுக்கு இன்னு மொன்று என்று எப்படித்தான் வகுத்துக் கொள்கிறார்கள். நாங்களும் மனிதவர்க்கந் தானே? சொந்தமான இஷ்ட இலட்சியங்களைப் பூர்த்திபண்ண முடியாத பலவீனத்துக் குள் பெண்களைத் தள்ளிவிட்டுத் தப்பித்துக் கொள்கிறார்கள் அவர்கள். இது எந்தச் சாஸ்திரத்து நீதியோ.....?”

“கண்களே பெண்களை நம்பாதே !”

அவளது எண்ணத்துக்கு எதிரிடையான கருத்தை வெளிக்காட்டும் பாடல் ஓன்றை இனிமையான பின்னணிக்கிடையே வானைவிதருகிறது.

பொங்கிப் பிரவாகிக்கும் ஆத்திரத்துடன் அதன் விசையை நிறுத்திக்கொண்டவள் முகத் திலே, பரிதியின் ஒலியுண்ட செவ்வண்ணப் பட்டுப்போன்ற இதழ்கள் மூல்லைப்பற்களுக்கிடையில் கிடந்து துவஞ்சின்றன. அதே வேளையில் நெஞ்சிற் கட்டுமீறிய ஆத்திர உணர்ச்சிகள் புகையாக எழுந்து வதன் விட்டத்திற் படர்ந்து இயற்கையான மிருதுத் தன்மையை மூடி மறைத்து, புதிய உருவைச் சமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றன.

நிலைக்கண்ணுடியின் முன்னே நின்று அலங்காரப் பொருள்களைக் கொண்டு தன்னைத்தான் அழுகுபடுத்திக் கொண்டவளைத் திட்டங்களைப் புதிய எண்ணம் பற்றுகிறது.

“சரியாக நாலு மனிக்கே வந்துவிடுவேன் சரசு. நீ ரெடியாய் இரு!” என்று சொல்லிக்கொண்டு சென்ற ரங்கநாதன் இதுவரை திரும்பவில்லை. சுவர்க் கடிகாரத்தின் முட்கள்

ஜந்து என்னும் நேர மைல் கட்டையைக் கடந்துவிட்டதாகச் சுட்டிக்காட்டியபோது அவளது இதயத்திற் சகிக்கமுடியாத வேதனை சூழ்ந்துகொண்டதில் வியப்பில்லை.

சாளரத்தின் கம்பி இடுக்கு வழியே நின்று மெல்ல வெளியே பார்க்கிறோன். அவருக்குப் பின்னே அழகுபடுத்திக் கொள்வதற்கு அலு மாரியிலிருந்து எடுத்த பட்டுப்புடைவைகள் சில மடிப்புக்குலைந்து அலங்கோல நிலையிற் கிடக்கின்றன. அதை எடுத்து உடலை அழகு படுத்தவோ, அன்றி மடித்துப் பெட்டிக்குள் வைத்துக்கொள்ளவோ அவள் எண்ணவில்லை.

சாளரத்தினாடாகப் பாய்ந்துவரும் மென்காற்று கட்டுக்கடங்காது அவளது நெற்றியில் ஊரும் சூருள் மயிர்களை அலைத்து கண்களில் விழுத்துகிறது. வலது ஆள்காட்டி விரலால் அதனை ஒதுக்கிப் பின்னே தள்ளி விடுகிறோன். நாள் முழுதும் ஓடிக் களைத்ததனால், இளம் குழவிபோல் மேலை வானப் படுதா வென்னும் ஏணையில் துயிலச் செல்கிறோன் சூரியன்.

ஓன்று இரண்டல்ல, எண்ணற்ற வர்ண ஜாலங்கள் கைவந்த ஒவியனின் இலாவண்யத்துடன் தாமே ஆகிச் சூரியனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொள்கின்றன.

அலங்காரப் பொருள்கள் அப்படி அப்படியே போட்டவை போட்டபடி கிடக்க, வெளியேறி வீட்டோடு மருவியிருக்கும் வளவுக்குள் நுழைகிறோன்.

சவுக்கு மரங்கள் அளவாக வெட்டி விடப் பட்ட வேலி. ஆங்காங்கு நந்தியாவர்த்தை, குரோட்டன் முதலிய செடிகள் அந்தியின் பொன் பூச்சில் மயங்கித் தியங்குகின்றன.

மாலையைக்கண்டு மலரும் மலர்கள் பல குழந்தைகளின் இளநகையைச் சிந்திப் பூரிப்புக்காட்டும் இன்பமும் குலவுகின்றது.

என்னத்தில் இனிமையைத் தேங்கவைக்கும் அந்தச் சூழலை இரசித்துத், தன்னுள்கிளர்ந்தெழும் ஆத்திர உணர்ச்சியை வரைகட்ட முயலுகிறார். அது முடியவில்லை.

வளவுக்கு அப்பால் புகை கக்கிக்கொண்டிருந்த 'றைஸ் மில்' லின் ஓவியடங்கிவிட்ட அமைதியினூடே, அங்கு வேலை செய்ததனால் உடலிற் படிந்த தூசியுடனும், என்னென்முவழுவழுப்புடனும் தொழிலாளிகளான ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலாரும் வீடுகளுக்குக் கிளம்புகின்றனர்.

சீமெந்தினாற் கட்டிய பெஞ்சில் அமர்ந்து கொள்கிறார். அவள் முன் இயங்கும் உலகத்து ஜீவன்களைத்தும் இன்பம் என்ற போதையில் தம்மை மறந்து கூத்தாடிக்கொள்ள, தான் மட்டும் அந்த இன்பத்துக்கே எட்டாத ஒரு பாழ்வெளியிற் கிடந்து குளிர்மையின் இத்துக்கே தவிப்பதுபோன்ற, மயக்கம் அவளுள் நிலைக்கிறது. அதனால் உதடுகள் மீண்டும் கேட்கின்றன : “அவர் ஏன் இன்னும் வரவில்லை ? ”

கேள்வி உளி நெஞ்சைக் குடைகிறது ; அதன் அடி ஆழத்தில் ஊறிச் சுரந்து விழிக்கோணத்தில் வழியும் நீர், வரைகட்டப்படாத காரணத்தாற், கன்னப்பிராந்தியத்திற் கோடுகிறித் தரித்து நின்றுவிட முடியாமல் தாவணிச் சேலையை நனைக்கின்றது.

“ கண்ணாற் காண்பதும் பொய்
காதாற் கேட்பதும் பொய்
ஞானக்கண்ணத்திறந்துபார் மெய்யே ! ”

வீதியில் யாரோ ஒரு வழிப்போக்கன் பாடிச் செல்லும் பாட்டு, மிதந்துவரும் தென்றலில் இழைந்து அவள் காதுகளிலும் விழுகின்றது.

“இந்தப் பாடல்.....

“இப்பாடல் என்முடிவை, எனதுஊகத்தையெல்லாம் வெறும் பொய்யாக்கி விடுகின்றதா? அப்படியே பொய்யாய், பழங்கதையாய், கனவாகிப் போய்விடட்டும்.....! எது நடக்கக்கூடாததோ அது நடக்கவே கூடாது. ஆனால் நான் நினைப்பது.....

“எப்படிப் பொய்யாகும்?.....

“நேற்றுக் கமலாவின் வீட்டில் நடந்த ‘டின் னர்ப் பாட்டி’யில் கலந்துகொள்ள என்னுடன் சேர்ந்து வருவதாகக் கூறினாரே, வரவில்லை. இன்றைக்கும் இவளவு நேரத்துக்குப் பிறகும் காணவில்லையே’.....

“இதெல்லாம் அவரது கவனத்தில் ஏனிருப்பதில்லை?.....

“இன்று நாலு மணிக்கு நேரத்தோடு வருவதாகக் கூறி, நேற்றைய சம்பவத்துக்குப் பச்சாத்தாபப்படுவதுபோற் பேசிக்கொண்ட வார்த்தைகள் தென்போல இனித்துக்கிடந்தன. அது வெறும் புரட்டலா? புரட்டல்தான்! இதிற் சந்தேகம் வேரு?.....

“வீதியிற் பாடிச் செல்பவன் சொல்வது வெறுந் தெருப்பாட்டுத்தானு? அதில் விரவியுள்ள கருத்தைத் தெருப்பாடல் என்று தள்ளி விட முடியாது. அதில் பரிமளிக்கும் உண்மை நிலைபேறுடையதுதான்!.....

“ஒருகிளை நீங்கி வேறொரு கிளைக்குத் தாவி பின் அதிலும் தரிக்காது பிறிதொன்றுக்கு மாறிக்கொள்கின்ற மனமென்ற மந்திப்புத்தி தான் மனிதனுக்கு நிலைத்திருக்கிறது.....

‘‘நேரகாலத்தோடு வந்து கலந்துகொள்வதற்கு என்ன தடை?.....

‘‘காரணமின்றிக் காரியம் நடப்பதில்லை என்பது உண்மையானால் வழுமையாகக் குறிப்பிட்ட நேரத்தோடு வருகின்ற அவர், கடந்த இரண்டு வாரமாகத் தாமதம் செய்வது எதற்கு?..’’

மனதின் நெப்பமான நிலைக்களை விடுத்து கரடுமுரடான மைதானத்தில் மனம் ஆடாகிச் செடிகளைக் கடித்துக்கொள்ளச், சரசு அந்தச் சீமெந்து வாங்கிற் சரிந்துகொள்கிறான்.

குழந்தைபோல் தவழ்ந்துசென்ற ஆதவனின் மறைவுக்குப்பின், வளர்ந்த மனிதனின் நெஞ்சில் கப்பும் கல்மஷு நினைவுகள்போன்று இருள் இருநிலத்தைத் தனது காளவாய்க்குள் போட்டுக்கொள்கிறது.

இருளைப் பிதுக்கி யெடுக்க முனைகின்ற பட்டினத்தின் மின்சார விளக்குகள் ஒன்றை யொன்று பார்த்து நகைத்துக்கொண்டாலும், இயற்கையின் சக்தியுடன் போட்டிபோட வலு விழுந்து கம்பங்களின் காலடிகளில் நிழலுருவக் கோடுகளை நான்கு திசையிலும் நீட்டுகின்றன.

சரசு தனிமையில் இன்னும் அங்கேதான் இருக்கிறான்.

வளவின் கீழ்க் கோடி யில் நிற்கும் கொண்றைமரத்திற் காய்த்துள்ள கருங்கொன்றை காய்கள் ஊழிக்குத்தனின் திரண்ட ஜடாமுடியாய் ஆடிக்கொள்கின்றன.

மெத்தென்ற மலர்கள் மரத்தைச் சுற்றிக் கவிந்து இதமான பஞ்சண்யைச் சிருட்டித் திருக்கின்றன. இவையாவும் இரவின் அந்தக் கோர ஆட்சியில் இரம்மியம் அளிக்கத் திராணியற்றுப் போகின்றன. அதுவரை அங்கே காணுத தனிக் காக்கையொன்று துணையைத் தேடிக் 'கா கா' வென்று அழைக்கிறது. சரசுவின் மனதிலும் ரங்கநாதனைப்பற்றிய நினைவு கூடுகின்றது. இருஞும் வரவர வலுப் பெறுகின்றது.

“சே! பெண் ஜென்மம் புன்கொடிதான்! ஆணென்ற கொழுகொம்பில் தாவிப் படார்ந்து தான் பெண்கள் செழிக்கவேண்டுமா? ”

“அனுவளவான விதையில் உருவான ஆலமரத்துக்கு எந்தக் கொம்புந் தேவையில்லை. காலத்தை எள்ளி நகையாடிக்கொண்டேயிருக்கும். மனிதசாதியில் எத்தனையோ பரம்பரையைக் கண்டு, பலவீனத்தை நகையாடி நிற்கும் அதன் கரங்களாகிய விழுதுகள், காலஞ் செல்லக் கால்களாக மாறி அதனைப் பாதுகாக்கின்றன. எங்களுக்கு மட்டும் இந்த நியதி தானு?.....

“தனித்த கட்டையாகி உலகத்தைச் சுற்றிவரும்போது சுதந் திரத்துக்கு எத்தனையோ இடையூறுகள் தோன்றும்.....

“தந்தையின் தயவில், பின்பு கணவனின் பராமரிப்பில் உழன்று முடிவில் மகனின் ஆதாரத்தில் ஒட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நியதி காட்டுவதன்றிச் சிறுகச் சிறுகக்கூட நிலைமையை மாற்றிவிட முடியாது.....

“ அப்பப்பா ! எப்படியெப்படியெல்லாம் அவர் என்னுடன் கலந்து பழகினார். அந்த இன்பம் அனைத்தும் சர்க்கரை தடவிய கசப்பு மாத்திரையா? உதவுவரை இனித்துத் தொண்டைக்குள் சென்றதும் வேம்பாகி விடுகிறதே... ”

“ என்னால் தான் அவரைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையா? இது யார் தவறு? ”

வானவிட்டத்தில் ஒளிதூவும் நட்சத்திரங்கள் துலங்குகின்றன. வளவின் மூலை ஒன்றில் வீதியை மருவி மின்சாரக் கம்பம் ஒன்று. அதி விணைந்திருக்கும் மின்விளக்கு ஒளித் திவலைகளை வளவை நோக்கி வீசுகிறது. அந்த ஒளியில் புகை கவிந்த ஒரு சித்திரம்போல் தன் பொலி விழுந்த முகத்துடன் குந்தியிருந்தவருக்கு அதற்கு மேலும் அந்த இடத்தில் தங்கத் தயக்கம் ; எழுந்து நடக்கிறார்கள்.

திண்ணைச் சுவரிற் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் மணிக்கூட்டில் கவிகின்றன கண்கள். ‘டா’ வென்ற வடிவில் அமைந்து நின்ற பின், ஆமை போல் பெரிய கம்பி பன்னிரண்டை விட்டு நகர்ந்து நத்தைநடை போடுவதற்கிடையில் செக்கன் கம்பி தன் கடமையைச் செய்து விட்டு நிமிடக்கம்பியின் முதுகில் தட்டி அப்பால் நகர்கின்றது. “ ஒன்பதுக்கு மேலாகி விட்டது. ஆனால் இன்னும் அவர்த்தான்? ”

“ அம்மா ! சாப்பாடு ஆயத்தம். ”

வேலைக்காரி குறுக்கிடுகின்றார்கள்.

“ போடி, பிறகு வருகிறன். ”

சாப்பாட்டில் மனம் எப்படிச் செல்லும்? அவளது சிநேகிடை; ஒன்றாகப் படித்தவள். சிறுவயது தொடங்கி வளர்ந்துவந்த சிநேகமது.

அவள் குழந்தையின் பிறந்த நாளுக்கு நல்ல பரிசு ஒன்று கொடுத்து அவளுடன் சற்றுச் சந்துஷ்டியோடு கதைத்துக் குலவிக் கொள்ள அவள் முனைந்தது எல்லாம் வீணைகப் போய்விட்டதே. இதனால் தன் இத்யத்தைக் கவ்விக்கொண்ட வெறுப்புணர்ச்சியை இன்னும் அவளால் விடுவித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

“அப்பப்பா, என்ன என்ன மாதிரியெல் லாம் சுவைத்தும்பப் பேசிக்கொள்வார் அவர். மனம் முடித்து இன்னும் ஆறுமாத காலங்கூட ஆகவில்லை. அதுக்குள் இத்தனை மாற்றம்.....”

பீரோவைத் திறந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டாள். “பெண்ணின் ஏக்கம்” என்ற நவீனமது. அந்தப் புத்தகத்தின் ஆரம் பமே இவளது மனதின் நிலையை அம்பலமாக்குகின்றபோது..... அதனைத் தொடர்ந்து படித்துக் கொள்வது எங்கானம்? ஆத்திரம் கவிந்து விட்ட கைகள் வெறுப்புடன் அதனை விட்டெறிந்ததும் ஆயாசம் மேலிடச் சோபாவில் சரிந்து கொள்கிறோன்.

வீதியிலே மோட்டார் வண்டி நிறுத்தப்படும் ஓசை..... அதைத்தொடர்ந்து ‘டக் டக்’ என்னும் பூட்சுகளின் சப்தம் ஓலிக்கிறது,

கார் ஓசை கட்டியங்கூறி அவன் வரவு நிச்சயம் என்ற பின்னும், வெறுப்பின் பூரணக் கருமை முகத்தை அப்படியே இராகுவெனக் குவ்விக்கொள்கின்றது.

நிலம் கவிகின்றது. சரசுவின் தலை, நெஞ்சிலே மோதிக்கொண்டிருந்த உணர்ச்சி அலைகள் உள்ளே அழுக்கிக்கொண்டாலும் வெறுப்பாகிய கருமை முகத்தை விடவில்லை.

எதற்கும் பதில் தராத மௌனம் அவளுள் ஒங்கிய நேரத்தில்.....

“சரசு !”

“சரசு !”

இருமுறை அழைத்த அவனது இதழ்க்கடையில் தென்னம்பாளை போன்ற வெடிப்புத் தோன்ற, மல்லிகை இதழ்ப்பற்கள் ஒளி கொடுக்கின்றன. கட்டுக்கடங்காத சுதந்திர தாகங்கொண்ட இலட்சியவாதிபோன்று நிமிர்ந்து நிற்கும் நாசி; உலகத்தை அப்படியே அளவிடும் ஆழமும் வலுவும் கொண்ட கண்கள் என்பன சிரிப்பின் பின்னணியில் கனுதேசாயின் வடநாட்டுச் சித்திரத்தையே நினைவுறுத்துவன். அவனது சிரிப்பு துரோபதையின் துகிலாக வளர்கிறதேதவிர, துச்சாதனன் சாதனைக்குக் கட்டுப்படவில்லை.

சரசாவின் கோபம், அதற்குரிய காரணம் எல்லாம் அவன்வரை தண்ணீர்ப்பட்ட பாடம். எதையும் பெரிதாக்கி அதனுள் பல பல பிரச்சினைகளைப் புகுத்திக்கொண்டு, தானே சர்வாதி காரியாக நின்று தன்னுள் தானே சமவாதம் செய்யும் அவளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை யென்றால், அவன் ஒரு முட்டாளாக வேண்டும்.

“சரசு !”

சாந்தம் இசையும் ஒலியுடன் அன்பும் ஆதூரமும் குலவுகின்றன.

“ சரசு, என்னைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்திருப்பாய் ; நான் வரவில்லையென்று கோபம்போலஇருக்கு; அப்படித்தானே.....? ”

சோபாவில் சரிந்து கிடந்த அவளது கன் னத்தில் படர்ந்து, நாடியை நிமிர்த்த முயன்ற ரங்கநாதனின் கைகளைப் பலவந்தமாக அவள் தட்டிவிடுகிறார்கள்.

“ அடேயப்பா, கோபம் இப்படியாகி விட்டதா ? ”

மெளனம்.

ஆனால், அவளது முகத்தில் நிச்சயமாகத் துர்வாசரே குடிபுகுந்து விட்டார்.

அந்தத் தேவதையின் கோபம்...அங்கே... இங்கே குளிர்ந்த நிலவின் கிரணமாக அவனது வதனத்தில் இளநகை இன்னும் பூத்துக் கொள்கிறது..... அதில் எந்தக் களங்கழுமில்லை. சிறிதேனும் நிதானம் குறையவில்லை.

“ நாலுமணி தொடக்கம் எவ்வளவு நேரமாக நான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது..... பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணும் பூத்துப் போச்சு. நேற்றைக்கென்றால் அப்படி..... இன்றைக்கு இப்படி ? ”

“ ஓ ! இதுக்காகவா ? ”

“ இதுக்கென்றால் இளப்பமா ? ”

“ தெரிந்துதான் இப்படி நேரங் கடந்து வருகிறீர்களோ ? ”

“ ச்சு..... ”

கண்களை மலர்த்தி மூடி, மீண்டும் மலர்த்திக் கொள்கிறார்கள் ரங்கநாதன்.

“ நான் சொன்னதைக் காலையில் கவனமாகக் கேட்கவில்லையா நீங்கள் ; அதுதான் வழக் கத்தைவிட.....இப்படி வேண்டுமென்று.....”

“ நீ நேரத்தோடு வரும்படி சொல்லிய போது பார்ப்பம் என்றுதானே சொன்னான்.”

“ அதுக்காக வேண்டுமென்றே நேரங்கடந்து வந்தீர்களாக்கும் ? ”

“ இது அப்படியொரு தலைபோகிற காரிய மில்லையே ! ”

“ உங்களுக்கென்ன, இன்றைக்கு நான் என்னவெல்லாமோ திட்டம் போட்டுக் காரியத்தைச் செய்ய.....இந்த மாதிரிக் குழப்பிலிட்டார்கள்.”

“ அதுக்காக.....”

“ இவ்வளவு நேரத்துக்கு வேலையா ? ”

“ பின் என்ன, விடிந்துவிட்டால் கணக்கு கள் பாரம் கொடுக்க வேண்டும். அதுக்காக இன்றைக்கே எல்லாவற்றையும் செய்து தீர்க்க வேண்டியிருந்தது. இன்றுமட்டுமல்ல, கடந்த இரண்டு வாரமாய் இப்படித்தான்.

“ நல்ல கணக்கு ! இதுதான் ? உங்கடை வேலை !.....”

“ உங்க்கென்ன வெளிக்கிட்டு வெளியே போகிறவனுக்கல்லவா தெரியும் அதிலுள்ள கஷ்ட நஷ்டம். எப்படியும் வந்துவிடலாம் என்றுதான் பார்த்தேன்.”

“ இல்லை உதெல்லாம் கற்பனை.....”

“ சரி, காரியாலயத்தில் கடமையைத் தவற விட்டு விட்டு இங்கேயே தங்கிவிட்டால் வேலை பறிபோகும். உதுதானே நீ விரும்புவது ? அப்படியென்றால் உன் விருப்பத்துக்காக.....”

“இப்படி ஏதாவது ஒன்றைக் கற்பனை பண்ணிச் சொல்லத்தான் நீங்கள் வல்லவராச்சே.”

ரங்கநாதன் அதன்பிறகு எதுவுமே பேச வில்லை.

ஆனால், வேலை போனால் என்பதில் அழுந்திய அழுத்தம் சரசுவுக்குப் பீதியைக் கொடுக்கவே செய்கிறது. படித்த பெண் அவள். எத்தனைதான் அந்தஸ்து இருந்த போதிலும், உத்தியோகம் என்ற புருஷ லட்சணத்தை இழந்துவிட்டால் இருவருடைய மதிப்புமே ஒன்றாகச் சேர்ந்து கப்பலேறி விடும்.

இப்போது அந்தச் சொற்களிலே குழைவு குலவுகிறது. அந்தக் குழைவிலேதான் அவளின் பலவீனமும் பொதிந்து கொள்கிறதா?

இந்தப் பலவீனத்தைப் பற்றிப் படர்ந்து விட்டால் அடிப்பட்டு விழவேண்டியவள் சரசு என்று ரங்கநாதனுக்கு வடிவாகத் தெரியும்.

“இல்லாததையெல்லாம் நீ கற்பனை பண்ணிக் குழப்பிக் கொண்டால் உனக்குத்தான் தொந்தரவு.....”

ரங்கநாதன் சிரித்துக்கொண்டே இதைச் சொல்லுகிறான்..... அந்தச் சிரிப்பு சரசுவின் வதனத்திலும் ஒட்டிக்கொள்கிறது.

அந்த முகத்தில் முந்திய கடுமை குறைந்து விட்டதான் பெருமிதம் சிறுகச் சிறுக இழை கின்றபோது அவன் தொடர்கிறான்...

“இப்போது உனக்கு உண்மை புரிகிறதா?”

சொல்லியபின் தனது உடைகளை மாற்றிக் கொள்வதற்கு ரங்கநாதன் உள்ளே செல்கின்றான். சரசு வெளியே தனிமையில் இருக்கிறான்.....

“எனக்காக வந்தால் தொழிலுடன் சம்பந்தப்பட்டவற்றைச் செய்யமுடியுமா? கேளிக்கையும் விளையாட்டும் நேரம், காலம் என்ற வகையை அனுசரித்துச் செய்யப்படவேண்டியவை. ஆனால்..... அதுக்காக வேலையை நிறுத்திவிட்டு இங்கு வரும்படி வற்புறுத்துவது தவறுதானே! ”

அதோ அவள் முகத்தில் இளநகை. அந்த இளநகையிற் கல்மஷமின்றிய தெளிவு வேரோடுகிறது. ரங்கநாதன் முகத்திலும் மென்னகை அரும்புகிறது. சோபாவிலே சாய்ந்து கொள்கிறான். அவன்முன் சரசு நிற்கிறான்.

புதுமையான எழில் தரும் பூரிப்பும், நிறைவும் இழைய விகர்சிக்கும் தாமரைப் பூ ஒன்று எப்போது உதயமாகியது? மலரின் கருவண்டு விழிகள் அவனையே மொய்க்கின்றன. அந்த வாழைத்தண்டுக் கரத்திலிருந்த தேநீர்க் கோப்பையைக் கைப்பற்றிச் சுவைத்துக் கொள்கையில்.....

அவர்கள் இருவரும் ஆறுமாதம் கடந்து விட்ட தம்பதிகளாகப்படவில்லை..... நேற்றுத் தான் புதுமணம் ஆகிய நாணம் அங்கே குலவு கிறது.

1961

வேஷம்

கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் குறுக்குப் பாதையும், பட்டினத்தை நோக்கி வடக்குத் தெற்காக நீண்டு செல்லும் பிரதான வீதியும் ஒன்றையொன்று வெட்டிக்கொள்ளும் சந்தி அது.

அங்கே, வானுக்கும் பூமிக்கும் இடையில் ஒரு சைக்கிள் வண்டி, திரிசங்கு நிலையில் ஊசலாடும் குடை, அந்தரத்தில் தொங்கும் வீடு ஆகியவை வீதியிற் செல்வோரின் கவனத்தை ஈர்த்து நிற்கின்றன.

கண்கட்டு வித்தையா இது? இருந்தாப் போலிருந்து இந்த அதிசயம் எப்படி இங்கே முளை கொண்டது?

முதிர்ச்சியின் பேரூக, சத்தியைச் சிறுகச் சிறுக இழந்துவரும் கந்தர் அம்மானின் கண்களிலேதான் இப்படிப் படுகின்றன. ஆனால் உண்மை வேறு. இரண்டு மரங்களுக்கிடையில் அங்கும் இங்கும் இழுத்துக்கட்டிய கயிற்றில் தொங்குகிறது சைக்கிள். உயர்ந்த தென்னை மரம் ஒன்றில் நெடுங்கோலைக் கொடுத்து

விரித்துக்கட்டிய குடைதான் கட்டுத் தளர்ந்து திரிசங்கு நிலையடைந்துளது. மெல்லிய கம்பி யில் இணைத்ததுதான் அந்த வீடு. இவைகளைத் தவிர, அப்படி ஒன்றும் அமானுஷ்ய சக்திக் குட்பட்டதான் மாயாஜால வித்தையோ, கனவுக் கூத்தோ, எட்டாவது அதிசயமோ அங்கு நிகழ்ந்துவிடவில்லை.

இவையெல்லாம் என்ன ?

கண்பார்வை தெளிவடைந்தபோது காட்சியின் உண்மையை உணர்கிறார் கந்தர். இருந்தும் மாய்மாலம் காட்டிய இவை என்ன ? என்ற கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்கவேயில்லை. அது அவரது நெஞ்சள் பூதாகரமாகப் புகுந்து தெளிவின்றிக் கலக்குகிறது.

சிறிது தொலைவிலுள்ள அந்த மாடியின் உச்சியில் வர்ணப் பட்டுக்கொடி ஒன்று பறக்கிறதே ! அதில் பதிந்திருக்கும் அடையாளம் குடை !

புலிக்கொடி, கயற்கொடி, விற்கொடி, சிங்கக்கொடி, நந்திக்கொடி ஆகியவைபற்றிச் சரித்திர ஞானகுளியமாக இருக்கும் கந்தருக்கு விளங்காதுதான். ஆனால் இது ஒரு புதுக்கொடிதான் என்பதில் மட்டும் கடுகளாவாவுதல் அவர் என்னத்தில் மாறுபாடில்லை !

சுட்டுவிரல் மூக்கிலும், பெருவிரல் மோவாயிலும் ஒட்டிக்கொள்ள அகல விரிகின்றன கண்கள்.

அந்தக் குடைக்கொடி பறக்கும் மாடி வீடு, ஊரின் பழைய நொத்தாரிச விநாயகமூர்த்தியிலுடையது !

அவருக்கு முன்னே உள்ள ஒரு சுவரோட்டி
மேலும் அவரது மனத்தை மலைக்கச் செய்
கிறது.

“கலியுகக் கர்ணன் விநாயகமூர்த்தி!”

“ஏழைகள் நண்பன் விநாயகமூர்த்தி!”

அதிற் பொதிந்த வார்த்தைகள் இவை.

“யார், அவனு ஏழைகள் நண்பன்?
இதென்னடாப்பா இது! ஆரடா இதைக்
கண்டு பிடிச்சவன்? எங்களுக்குத் தெரியாத
நொத்தாரிசா இவன்? எச்சிக் கையால் காகங்
கலைக்காத பயலுக்கு கர்ணன் பட்டமா? என்ன
உலகமடா இது!”

சத்தமிட்டுக்கொண்டு நியூ மொடல் கார்
ஒன்று சந்தியைக் கடந்து செல்கிறது.

“எங்கள் மூர்த்தி! விநாயகமூர்த்தி!”

“தேசத் தொண்டன்! விநாயகமூர்த்தி!”

வீதி துகள்படக் கோஷமிட்டுக்கொண்டு
வருகிறது சிறுவர் கூட்டமொன்று. அவர்களை
முடுக்குவது அவர்கள் கடித்துச் சுவைக்கும்
இனிப்புப் பண்டமா? அல்லது, முளைத்து மூன்
றிலை விடுமுன் புகைத்துத் தள்ளுகிறார்களே
சிகரெட், அது தரும் போதையா? எது இதற்
குக் காரணமோ? நெஞ்சத்திலுண்டான் வியப்
புத் தடையினால் அங்குலம் அங்குலமாகவே
முன்னேறுகின்றன கந்தரின் கால்கள். நெஞ்சில்
மாற்றுனிப்பற்றிப் பொருமுகிருமே என்ற
தர்மசாஸ்திரம் குறுக்கே வந்து அவரைத்
தடை செய்யவில்லை. உலுத்தன் ஒருவளை
நல்லவன் என்று பறைசாற்றுகிறதே இந்தக்
கிராமம் என்ற அனுதாபந்தான் அவருக்கு.

ஒருவேளை கறுப்புப் பூனையை வெள்ளைப் பூனையாக்க முற்பட்ட தென்னலி இராமன் கதையோ? நெஞ்சில் வெடிப்புத் தோன்ற அழியாத, உரம்பெற்ற சம்பவம் மின்ன லெனப் பளிச்சிடுகிறது. அதனை அவரால் நினைக்காமல் இருக்கவே முடியவில்லை.

“ நொத்தாரிசுத் தம்பி ! சத்தியமாய்ச் சொல்றன, என்றை பேத்தி கரையேறவேணு மெண்டா நான் கேட்ட காசைத் தாரும் ! இல்லாட்டி என்பாடு பெரிய அந்தரமாய்ப் போய்விடும்.”

“ என்ன அம்மான் பிடிவாதம் பிடிக்கிறி யள். உங்கடை காணி வான்பயிர், செய்பயிர் இல்லாத வடலிக்காடு. உதுக்குப்போய் ஐநூறு கேட்டால் ஆர் தருவினம்? நாங்கள் காசைத் தாறதென்றால் அதுக்கொரு வழி வேண்டாமா? இருநூறை வச்சுக்கொள்ளுங்கோ. அவ்வளவு தான். வட்டி இருபத்தைந்து.”

“ வட்டியை எப்படியெண்டாலும் போடு. இப்ப நான் கேட்டதைத் தாவன். சரியான அவசியமாயிருக்கு..... நீங்கள் தந்தால் பெரிய புண்ணியம்.”

“ ஒரு செம்புச்சல்லி இதுக்குமேலை தர மாட்டன்! விருப்பமெண்டால் புடியும்; அல்லாட்டில் நடையைக் கட்டும்.”

நினைவிற் தெறித்த பொறியில் முன்னு வரும் நெருப்பு ஓங்கி எரிகிறது.

* * *

“ ஈட்டுக்குக்கூட காசை விடாத பயலுக்கு தர்மராசாப் பட்டமா? ” கிழவரின் பொக்கு வாயில் குமிழி தோன்றுகிறது.

“ எங்கடை இராசா விநாயகமூர்த்தி ! ” ,
“ கவியுகக் கர்ணன் விநாயகமூர்த்தி ! ” , “ அள்ளிக் கொடுப்பார் விநாயகமூர்த்தி ! ”

தன்னில் தானே, தன்னைமறந்த நிலையில் பேசி வருகிறான் ஊரில் தப்படிக்கும் மூப்பன் கணபதி.

“ இவனுமா இப்படிச் கதைக்கிறான். போன வருஷம்கூட உவனைக் கட்டிவைச்சு உதைச்சவன் நொத்தாரிசு விநாயகம். அதை இவ்வளவு கெதியில் மறந்துவிட்டானு? இப்படி ஆடுகிறானே? அட மந்திரம் மாயம் செய்கிறானு! யாரைப் பார்த்தாலும் அவனை இப்படித் தூக்கித் தூக்கித் தலையில் வைத்துப் பேசுகிறாங்களே ! ”

ஓவ்வொரு செயலும் சுருதியை உச்சஸ்தா யிக்கு முடுக்குகின்றது. “ தார்கூடச் சரியாகப் போடாத தெருவில் எத்தனை கார்கள்! சைக்கிள்கள்! காலம் கலியென்றால் இப்படித் தானே இருக்கும்? ”

வீதியிற் புழுதியைப் பரப்பிவரும் கார் ஒன்றைக் கந்தர் கண்டு ஒதுங்குகிறார். அது அவர் அண்டையிலே நிற்கிறது. “ எதுக்காக எனக்குக் கிட்ட நிற்பாட்டிருங்கள்? ”

“ கந்தரம்மானு? ” இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே காரிலிருந்து இறங்குகிறார் விநாயகமூர்த்தி. கந்தர் முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக்கொள்கிறார். காரிலிருந்து இன்னெருதடித்த ஆகிருதியும்கூட இறங்குகிறது. கடைக்கண்ணால் அந்த ஆகிருதியைக் கவனிக்கிறார் கந்தர்.

“ அட, விதானைத்தம்பியா? துலைக்கோதம்பி பயணம்? ”

“என்ன அம்மான் உப்பிடிக் கேக்கிறியள்; உங்கட வீட்டுக்குத்தான் போயிட்டு வாறம்.”

“என்ன என்றை வீட்டையா? என்ன தம்பி விளையாடிறியள்.”

“என்ன அம்மான் ஒன்றுந் தெரியாத மாதிரிக் கதைக்கிறியள். ஊரெல்லாம் ஒரே கொண்டாட்டமும் கதையுமாயிருக்கு உங்க ஞக்குத் தெரியாதா? நம்மடை நொத்தாரிச ரெல்லோ வெக்சன் கேக்கிறார்.”

கந்தரின் கண்களில் வெறுப்பின் சாயல் படர் வதை விதானையார் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“எனக்கெல்லாம் தெரியும் அம்மான்; இப்ப ஏறுங்க காரில்; எல்லாம் ஆறுதலாகக் கதைப்பம்.” இப்படிக் கேட்டவர் நிதானமிழந் தவர் போல் தள்ளாடுகிறார். இருந்தும், தன் இலக்கைத் தவறவிடாத விதானையார், கந்தர் கரங்களைப் பற்றி மெதுவாகக் காருக்குள் ஏற்றுகிறார்.

*

*

*

விநாயகமூர்த்தியின் வீட்டில் நேற்றுவரை ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட கூட்டம்கூடப் பேணி யில் பானம் அருந்துகிறது. சமரசம் உலவு கிறதோ இங்கு? இரு மரபுந் துய்ய பரம்பரையினரைச் சேர்ந்தவரல்லவா விநாயகமூர்த்தி.

“எப்படி அம்மான் உங்கட பக்கம்?”

எதைப்பற்றிக் கேட்கிறார்கள் என்பதை அவர் புரிந்துகொள்ளவில்லை. நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். இரண்டாம் பேரோடு கதைத் தறியாத விநாயகமூர்த்தியின் சகதர்மினி கந்தரை அன்பு குழைய உபசரித்து வெற்றிலைத் தட்டத்துடன் நிற்கிறார்கள்.

“ எனக்குப் பல்வெங்கை பிள்ளையிருக்கு. இடிச்செல்ல போடுவன்.”

“ தம்பி சந்திரன் ! அப்புவின்ரை உரலை எடுத்து வா !”

சந்திரன் தானே கந்தரின் வாய்க்குப் பதமாக வெற்றிலையை இடித்து வழங்குகிறான். விநாயகமூர்த்தியின் அடுத்த வாரிசதான் சந்திரன். அந்தக் குடும்பத்தவர்கள் முழுப் பேரும் அகம்பாவத்தை விட்டொழித்து ஏதோ புனித கைங்கரியத்துக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துவிட்ட சீலர்களாகத் தோற்றுகின்றனர். இது அவரது ஆயுளிற் காணுத புதுமை.

மத்தியானத்து அரை டோசக்குப் பிறகு ஆட்டுக்கறியுடன் உண்ட சாப்பாட்டில் புடைத்த வயிறும் மடிநிறைய வெற்றிலையும் புகையிலையுமாக முடிச்சில் ஒரு பச்சை நோட்டைச் செருகியபடி கந்தர் அம்மான் வெளி யேறத் தயாராகிறார்.

அங்கு வந்துபோன பெரிய மனிதர்கள் எல்லாம் “ அம்மான் ! அம்மான் !” என்று அமிர்தமூற அவரைக் கூப்பிடுகின்றனர். அவர் கிழவன் ; ஆனாலும் அந்தக் கிழட்டு நாக்குக்கு நாலைந்து குடித்தனகாரர் கட்டுப்பட்டேயாவர்.

காரில் வந்திறங்கிய கணவனைக் கண்ட தெய்விப்பேத்தியின் கணகளில்தான் எவ்வளவு குளிர்மை ! பொக்குவாயில் புஞ்சிரிப்பு பொங்கித் ததும்புகிறது.

காலம், நாட்கள் என்ற கலண்டரில் இரு பது துண்டுகளைக் கீழித்துக் கொண்டோடி விட்டபின், விநாயகமூர்த்தியின் வெற்றியை நினைவுட்டுஞ் சின்னங்களாக வீட்டுச்சியில் கட்டிய குடைக்கொடியும், தென்னையில் தலை கீழாகக் தொங்கும் குடையுமே காற்றில் இழை கின்றன. ஆனால் அந்தரத்தில் தொங்கிய சைக்கிஞம் வீடும் அந்தரத்தியானமாகி விட்டன. புழுதி பரப்பிய கார்களின் நடமாட்டம் வரவரக் குறைந்துவிட்டது, விநாயகமூர்த்தியின் வீட்டுக்கு மாத்திரம் அடிக்கடி ஒரு சில கார்கள் வந்துகொண்டிருந்தன.

சிக்காராகப் புகையிலையைக் குதப்பிக் கொண்டு நடக்கிறார் கந்தர்.

“இந்த மாதத்தில் நம்மட பேத்தியின்றை கலியாணத்தைச் சரிக்கட்டி விட்டால் பாரந் தீர்ந்துவிடும். அதுக்குத்தான் விநாயகம் காசு தாரன் எண்டு சொல்லியிருக்கிறானே. சே! நான் எவ்வளவு குறைவாக அவனை நினைச்சுட்டன். தாரன் எண்டால் தராமல் விடமாட்டான். அவற்றை பெண்டில் மகாலட்சுமிமாதிரிச் சீமாட்டி. ஏன் அவற்றை பொடியன்?”

இப்படித் தன்னுள் தானே பேசியபடி, எதிர்கால உலகுக்குக் கனவுச் சிறகுகள் கொண்டு பறந்துகொண்டிருந்த கந்தரின் கண்களில் மஞ்சள் வர்ணம் பூசப்பட்டு மின்னும் இரும்புக் கிராதி போட்ட கதவு தென்படுகிறது. அவ்வீட்டு வாசலில் புத்தம் புதிய ‘பிளிமத்’ கார் ஒன்று நிற்கிறது.

அதனைப் பார்த்தபடி கதவைத் திறந்து உள்ளே உரிமையுடன் நுழைகிறார் கந்தர். முகத்தில் பெருமிதம்; கடந்த நாளைய உருசி அவரது நாவில் ஜலமுறச் செய்ததோ என்னவோ !”

“யார் அது! ”— உள்ளே இருந்து ஒரு குரல் கேட்கிறது.

“ஏன்; நான்தான் தம்பி கந்தர்! ”

சில நிமிடங்கள் மொனம். அந்த மெளங்குத் திரையைக் கிழித்துக்கொள்ளக் கந்தரின் குரல் மீண்டும் எழுகிறது.

“தம்பி என்ன பறையிறியளில்லை..... ”

“..... ”

“தம்பி! தம்பி! உறுதிக்குக் கொஞ்சக் காசு தாரன் எண்டு சொன்னியன். அதுதான் வந்தநான். இந்த ஆவணிக்குப் பேத்தியைக் கட்டிக் கொடுத்திடலாம் எண்டு பாக்கிறன்.”

“உம்மடை காணிக்கு எப்படிக்காணும் காசுதர முடியும்? முடிஞ்சா முந்தியே தந்திருப்பன். ஓரே வடவிக்காடு. அதை எப்ப மீனு வீரோ? வித்தாலும் இருநூறுக்கு மேலே போகாது. அதுதான் முந்தியே தந்தாச்சே. இப்ப ஏன் என்னைத் தொந்தரவு செய்யுறீர்! ”

“என்ன தம்பி அப்பிடிச் சொல்லுறியன். உங்கட லெச்சனுக்கு வந்தபோது சத்தியம் பண்ணிச் சொன்னியளே முடிஞ்சவுடன் தாறனெண்டு.”

“அப்ப சொன்னால் இப்ப என்ன செய்கிறது? ”

“ சொன்னால் சொன்னபடிதானே தம்பி நடக்கவேண்டும். உன்னித்தானே நான் மலை போல நம்பியிருக்கிறன்.”

“ அதுக்காக ஆத்திலை குளத்திலை அள்ளிக் கொட்டவா சொல்கிறீர்? ”

கந்தரின் வாயடைத்து விடுகிறது. கத வடியில் இன்னேரு கார் வந்து நிறுத்தப்படும் சப்தத்தைத் தொடர்ந்து விதானையார் வேலுப் பிள்ளையும் வருகிறார்.

விதானையாரை உதவிக்கு இழுத்துவிட டால் காரியம் வெற்றியாகும் என்று கந்தர் கருதுகிறார்.

“ தம்பி ! நீங்களும் சேர்ந்துதானே காணியின்றை பேரில் இன்னும் முந்நாறு தருவதாகச் சொன்னியள்; இப்ப தரச் சொல்லுங்கள்.”

“ ஓய் அம்மான் ! பெறுமதி எண்டால் நொத்தாரிசர் தராமலா விட்டுவிடுவார் ? வெச்சனிலே பத்து ஆயிரத்துக்குமேல் அவருக்குச் செலவு. இப்ப ‘சியமன்’ வேலை கேட்கப்போகிறார். அதுக்கு என்ன செலவு ஆகுமோ தெரியாது.”

“ அதுக்கு எனக்கென்ன தம்பி ! கேட்கட்டும். இப்ப என்றை அலுவலைப் பாருங்க.”

“ சும்மா திருப்பித் திருப்பி உதையே பேசாதீங்க. வயதியெண்டால் பிறகு பார்ப்பம், நடவுங்கள்.”

மனக்குளம் கலங்கித் தவிக்கிறது.

வீட்டுத் தலைவாசலிலிருந்து புதுக்குரல் கிளம்புகிறது !

“ என்ன ! நொத்தாரிசையா ! மினக்கடிறி யன். அஞ்சாம் வட்டாரக் காத்தியையல்லவோ காணவேணும். அவனை விட்டால் அரோகரா தான். விஸ்வலிங்கத்தாரின் கையாள் அவன். நான் ஒருமாதிரிச் சரிக்கட்டி வைச்சிருக் கிறன்.”

கந்தர் கல்லாய்—மரமாய் நிற்க, வெளியே இரு கார்களும் புறப்பட்டுச் செல்கின்றன.

“ காத்தியா ? அது யார் காத்தி ?” நினை வில் வெளிப்படுகிறது உண்மை.

“ அட அந்தக்... காத்தி. ஒ ! ஒ ! அவன்லோ இப்ப அங்கத்தவன். எங்களை ஏமாத்தி முடிஞ்சது. இப்ப அங்கத்தவர்களை ஏமாத்தப் போருங்க. அவர்களையும் ஏமாத்தியிட்டா ஜயா ‘சியமன்’ தான். பிறகென்ன கிராமச் சங்கத்தை வறுகுவான்.”

இவ்வார்த்தைகள் நெஞ்சில் தடம்புரண்ட வேதனையின் பயனுகைப் பரிணமித்துத் தனிமையிலே வெளியேறுகிறது.

வாயிலே வெகுநேரமாகக் குதப்பிய புகை யிலையின் சாரம் கரைந்து உமிழ்நீருடன் உட்சென்றபின் சப்பென்றிருக்கிறது. அதை எட்டித் துப்பிவிட்டு மடியைப் பார்க்கிறார். ஆனால், அவர் வல்லுவத்தில் பாக்கைத் தவிர, வேறொன்றுமில்லை.

வீட்டுக்குப் பின்பக்கமாகச் செல்கிறார்; குசினிப் பக்கத்தில் ஆட்களின் அரவம் கேட்கிறது.

“ பிள்ளை.”

“ ”

“ பிள்ளை.”

“ எனை பிள்ளை.....எனை பிள்ளை.”

முன்றுவது பிள்ளையென்ற கூப்பாட்டின் பின், “ ஆரது ” என்று நொத்தாரிசின் மனைவி குரல் கொடுக்கிறார்கள். மகாலட்சுமி போன்ற வள்ளுக்கு சிரிச்சபடியே இருக்கும் சீதேவியல்லவா அவள்.....

அந்த அம்மாளின் முகமா இது? நெஞ்சிற குதியாட்டம் போடும் பொருமலும், குரோத மும் உருண்டு திரண்ட பெரு வெறுப்புப் புரை யோடிய முகம் அது. அன்றைக்கு அன்பும் ஆதர வும் குமைய அவரை வரவேற்ற அம்மையார் தானு இவர் என்று சத்தியம் பண்ணினாலும் அவரால் இப்போது நம்ப முடியவில்லை.

“ என்ன வேணும் ? ”

அதிகாரமும் அசுசையும் ஒன்றிப் பினைந்த கேள்வியது.

“ வாய் புளிக்குது, ஒரு வாய்க்கு வெத்திலை இருந்தால் தா பிள்ளை.”

“ உங்களுக்கென்ன, வெத்திலை கொட்டியா கிடக்கு இங்கு. எல்லோருக்கும் அவிச்சுப் போட்டுத்தானே காசைக் கரியாக்கியிருக்கிறார். வேணுமெண்டால் அவரிடம் போய்க் கேளுங்க.”

கந்தர் அப்படி யொன்றும் மானத்தை இழந்துவிட்டவரல்ல.

நடந்துசெல்லும் அவரது காதுகளில் அலறிக் கொண்டிருக்கும் வாலெனைப் பெட்டியிலிருந்து வரும் கீதம் கேட்கிறது.

“ உலகமே நாடக மேடையடா — இந்த உருவமெல்லாம் வேஷ தாரியடா ! ”

என்ன தத்துவத்தை அந்தப்பாடல் விளக்கு கின்றதோ, அவருக்குத் தெரியாது. ஆனால், விநாயகமூர்த்தி, விதாணையார் வேலுப்பிள்ளை, விநாயகமூர்த்தியின் குடும்பத்தவர் அனைவரும் வேஷதாரிகள்தாம் என்பதை அது அவரது நெஞ்சில் அடித்துச் சொல்லுகிறதாகவே படுகிறது.

ஏமாற்ற உளியின் கீறல் நெஞ்சிற் பட்டது போலும்! விழியில் தேங்கிய கண்ணீர் என்னும் நெஞ்ச இரத்தத்தைச் சுண்டு விரலால் வழித்து ஏறிந்துகொண்டு சென்ற அவர் திரும்பி மெதுவாக நடக்கிறார். அதில் வேகமில்லை; சோர்வும், முகத்தில் ஏமாற்ற மும் குழைத்தெடுத்த வேதனை பொங்கிக்கவிகிறது.

சந்தியில் அந்தரத்திற் கட்டியவீடும், சைக்கிளும் இப்போது இல்லை. தலைகீழாகக் குடை மட்டும் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது, நெஞ்சில் சுடரும் ஆத்திர உணர்ச்சி செயற்பட வேண்டும்போ விருக்கிறது. தலைக்கு மேல் தொங்கும் குடையை நோக்கிக் காறி உழிழ்கிறார்.

மேலே உழிழ்ந்த உழிழ்நீர் அவரது முகத்திலா படவேண்டும்?

மின்மினி

நெஞ்சைக் கிறிக் கிழித்துச் சத்திர சிகிச்சை
செய்ய மேனாட்டு வைத்திய சாஸ்திர நிபுணர்
கள் உபயோகிக்கும் கத்தி போன்ற சூரிய
பார் வைகொண்ட கண்கள், பட்டாம் பூச்சி
யின் சிறகுபோல் அடிக்கடி துடிக்கும் இமைகள்,
மலர்ந்த ரேஶா இதழைக் கொண்டாக்கியதோ
என மயங்க வைக்கும் வாய், அதற்குமேல் எடுப்
பாக அமைந்துள்ள நாசி யனைத்தும் கூட்டாகி
இயங்கும் முகாரவிந்தத்துக்குக் கீழே உள்ள
அங்கங்கள் சுயமாக வெளியேறத் துடித்து,
காலத்துக்கேற்ற ‘பாஷு’ கை இறுகக் கட்டிய
சேலைக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்க்க முனிகின்
றன்.

இத்தகைய சித்திர உருவத்துக்குரியவள்
தான் வாசந்தி. அவளை தூ கையின் வெண்டி
விரல்களின் ஆதாரத்தில் தொங்குகிறது
'ஹான்ட் பாக்' ஒன்று.

நீலநிறப் படுதாவில், யாரோ குறும்புக்
காரக்குழந்தை சிவப்பு மையைத் தாறுமாரூகத்
தெளித்துவிட்டதுபோல் தோன்றும் மேற்கு
வானில் ஆமையின் நடை பயில்கிறுன் சூரியன்.

அந்திப் பொழுதையே தம் பிறப்புக் காலமாகக் கொண்ட மலர்கள் சில, தம் தாயாகிய செடிக்குப் பொலிலூட்டுவதோடு, வனப்பும் கந்தமும் காட்டி உலகைத் தம்பால் ஈர்க்க முனைகின்றன. நாற்புறமும் பசுங்கொடிகள் படர்ந்த வேலியினாற் பாதுகாக்கப்படும் அமைப்பு வாய்ந்த பூங்கா அது. அங்கு வருபவர்கள் ஆரச் சோர உட்காருவதற்கெனக் கட்டப்பட்டுள்ள சீமெந்து பெஞ்சொன்றின் அருகில் வாசந்தி நிற்கிறார்கள்.

“அமுதுந் தேனும் எதற்கு? — நீ
அருகினில் இருக்கையிலே — எனக்கு
.....,

பூங்காவின் வடகிழக்கு மூலையில் அமைந்த கம்பத்திற் பொருத்தப்பட்ட வாளைவி எழுப்பும் இந்தப்பாடல் காற்றில் அள்ளுண்டு மிதந்து வந்து அவளது செவிகளிலும் விழுகிறது. அப்போது ரேஷா இதழ்கள் பாட்டின் இனிமையாற் பிரிந்து மலர, அதற்குள் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த மூலைப்பற்கள் வெளியே தெரிகின்றன.

வீதியில் ஓடிவந்த பஸ் வண்டியினின்றும் இறங்கி வருகிறார்களாதன். சீமெந்து பெஞ்சின் அருகில் நின்று பாடலை இரசித்ததனால் மலர்ந்த வாசந்தியின் சிரிப்பும், எடுப்பு அமைந்த தோற்றமும் எதிரே வரும் அவன் கண்களிற் படவே, அவன் சிந்தையில் அது வரை கவிந்த உலக விவகாரங்கள் அழிந்து விடுகின்றன.

துல்லியமான வெள்ளை ‘லோங்ஸ்’, அதற்கு உயர்வு காட்டக்கூடிய வெள்ளை நெலோன் சட்டை என்பன அவன் ஆகிருதியில் இடங்கொண்டுள்ளன. எதிரே அந்தப் பெண்ணைக்

கண்டபின், தன் அலங்காரத்தில் ஏதோ குறை விருப்பதாக உணர்கிறோன். மென்மையாக வீசிய காற்று 'ஸ்பிறிங்' கம்பிகளாகச் சுருண்ட சிகையினை வருடியதால் அதன் இயற்கைப் பொவிவு போய்விட்டதென்ற மனப்பிரமையால், சட்டைப்பையிலிருந்த சீப்பை எடுத்து அவள் கண்ணுக்கு முன்னுலேயே சீவிக்கொள்கிறார்கள்.

இப்போதும் அலங்காரத்தில் நிறைவு காணுது மனஞ் சுழிக்கவே, 'ஆம்' வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் கூவிங்கிளாசை எடுத்துக் கண்ணிற் பொருத்திக்கொண்டு, காலியான ஆசனமொன்றில் அமருகிறார்கள்.

சீமெந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் வாசந்தியின் வண்டு விழிகள் அந்தக் காளையின் செயலைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

அவ் விழிப்பார்வையின் கச்சிதம் கடின தவத்தை மேற்கொள்ளும் ரிவிகளின் சித்தத்தைக் குலைத்து, இச்சாசக்தி களோடு இணையவைக்கக் கூடியதாகும். ரகுநாதன் அப்பார்வையிற் கட்டுண்டு திரும்பி அத்திசை நோக்குகிறார்கள்.....

இப்போது வாசந்தியின் விழிகள் பக்கத்துச் செடியில் மலரத் துடித்துநிற்கும் அரும்பொன்றின் மதுவைப் பருக விழையும் வண்டாகிப் பறக்கின்றனவே தவிர, அவனது திசையைக் கடுகளவும் கவனித்ததாக விஷலை.

‘‘கொக், கொக், கொக்.’’ விளக்குமாறு பட்ட, நாயின் கக்குவான் வியாதியை நினைவுட்டும் இருமல் தொண்டைக்குள்ளிருந்து வெளிவருகிறது. அதன் பாணியிலிருந்தே, நிச்சயமாக அவன் ஒரு டி. பி. நோயாளியல்ல வென்பதை அவள் அறிகிறார்கள்.

வாசந்தியின் இதழ்கள் மீண்டும் பிரிந்து, மின்னலைத் தூவிப் பழரெனக் குவிந்தனவே தவிர, அவள் இதயம் எள்ளளவாவது சலனத் துக்கு உட்படவில்லையென்பது உறுதி.

அந்தச் சிரிப்பு, தன்னையே, இன்னென்றுத்தி யாக்கி, சம்வாதம் செய்ய முனையும் பைத்தியத் தின் சிரிப்பா? அல்லது.....

அவசியமில்லாத கேள்விதான். ஆனால், அதில் இழையும் வர்ணங்கள் எத்தனை! எடுப்பான தோற்றுத்துக்கு அமைப்பான பின்னணிக் காட்சி. இந்த நிலை, சுயத்தை இழக்கச்செய்து உண்மையில் ரகுநாதனை ஒரு பைத்தியகார ஞகவே ஆக்கவல்லதாகி விடுகிறது.

அவனால் பேசாமடந்தையாக அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை.

“ எல்லாம் இன்பமயம்.”

வானேவி மீண்டும் ஒரு பாடலை ஒலி பரப்புகிறது.

மாரிகாலத்தின் நீரினால் ஊட்டப்பெற்று, தோட்டக்காரனின் அசட்டை காரணமாகப் பூங்காவில் அத்துமீறி வளர்ந்துவிட்ட புல்லில் மெதுவாக நடந்து அவன் வாசந்தி இருக்கின்ற இருக்கையை நெருங்கியபோதும், நெஞ்சி ஒற்ற பத்டங்காரணமாகச் சிறிது அப்பால் சென்று இன்னெஞ்சு பெஞ்சில் அமருகிறான்.

பூனை கண்ணமூடிப் பாலைக் குடிக்கும் போது உலகம் இருண்டு கிடக்கிறது என்று நினைத்துக்கொள்கிறது.

பூங்காவில் ஆங்காங்கு போடப்பட்டிருக்கும் ஆசனங்களில் ஒருசிலர் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். வாழ்க்கை யென்ற சக்கரத்தில் பூட்டப்பட்டு, பிரச்சினைகள் என்ற சவுக்கடி படும் பட்டினவாசிகள் கண்கள் இருந்தும் குருடர்கள்தான். ஒன்று ஒழிந்து முச்சவிட முயலும் வேளை, புதிதாக இன்னொன்று தோன்றி அந்த ஏமாந்த மனிதர்களை வதைப்பதால் அவர்களுக்குப் புறாலகத்தைப்பற்றி நினைக்கவும், பார்க்கவும் புலன் இடங் கொடுப்பதில்லை. அந்த ஏமாளிகளை ஏமாளிகளாகவே மதித்துக் கண்ணே மூடிய பூனையின் மன நிலையில் ரகுநாதனின் கணவண்டு அவளை நாடிப் பறக்கும்போது...

“எல்லாம் இன்பமயம்...” என்ற பாடவின் இறுதியடியும் நின்றுவிட, ஏதோ வாயில்வராத மருந்தொன்றின் பெயரைக் கூறி அதனை வாங்கும்படி வானைவியில் ஒவிபரப்புகிறூர்கள்.

காலப்பிடியிற் சிக்கிச் சுழலும் வினாடிகள் அத்வைதமாகி, நிமிஷமாகப் பரிணமித்துச் சிதைந்துபோகையில்.....

“அந்தி சாய்கிற நேரம்
மந்தாரச் செடி யோரம் — ஓர்
அம்மாவைப் பார்த்து ஜயா.....”

இப் பாடவின் நிதாரசன காட்சியா இது?

ரேசா இதழ்களைப் பிரித்து மேற் பற்களால் அவற்றி லொன்றைக் கடித்துக்கொண்டு வாசந்தி பார்க்கும் பார்வையில், மதுரையை எரித்த காளியின் ஆவேசம் குலவுகிறது.

எப்போது தனது ஆசனத்திலிருந்து ரகுநாதன் கிளம்பி வாசந்தி இருந்த ஆசனத்துக்கு அண்மையிலுள்ள ஆசனத்தை அடைந்தாலே அப்போதிருந்தே இந்த மாற்றம் சிறுகச் சிறுக உருவாகி வந்துளது.

பூங்காவின் வாசலால் வரும்போது அவள் சிரித்தானே, அதன் நோக்கம் என்ன?

அவனுக்கே விளங்காத புதிரிது. இவன் என்ன சாதாரணமானவனு? கல்லூரியில் பகட்டித்திரியும் மின்மினிப் பூச்சிகளைச் சரிவர உணரக்கூடியவன்தான். ஆனால், வாசந்தியின் செய்கை புதுமையாகத் தெரிகிறது.

சிரிக்கிறார்கள், பத்திரகாளி ஆகிறார்கள், பார்க்கிறார்கள், ஏதோ சொல்கிறார்கள் போலவும் தெரிகிறது. இவையெல்லாம் சேர்ந்து விடுவிக்க முடியாத விடுகதையாக அமைந்தபோதிலும், அவனுக்குள்ள இயல்பான குறும்புத்தனங்கள் விட்டுப்போகவில்லை.

‘‘கொக், கொக்’’ என்று மீண்டும் இருமுகிறார்கள்.

மறுதிசையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வாசந்தியின் வாய் ‘‘இருமல் மருந்து குடித்தால் இந்த நிர்ப்பந்தம் இருக்காதே’’ என்று முனு முனுப்பதைக் கேட்டதும் ரகுநாதனின் முகம் இஞ்சி தின்ற குரங்காகி விடுகிறது.

அஷ்டகோணமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்ட அவன், அவளது ஆணவமான வார்த்தைக்கு என்ன பதில் கூற முடியும்? தானே வெட்டிய குழிக்குள் தான் அமிழ்ந்து விட்ட அவனது முகத்தில், பரிதாப உணர்வைக் காட்டும் ரேகைகள் படர்ந்து செறிகின்றன.

அவனது மன அழிவில் மலர்கிறது வாசந் தியின் இதழ்.

திடீரெனக் கண்களும் மலர, வாசலை நோக் குகிறுள். வாசலிலிருந்து இன்னெரு யுவதி வருகிறுள். இருவரும் ஒரே ஆசனத்தில் அமர்ந்து விடுகிறார்கள்.

அந்த இரு பெண்களுக்கும் எத்தனை எத்தனை பிரச்சினையோ? வார் த்தைகளினுடே, சிரிப்பும் கணிப்பும் கலந்து உலகத்தில் தாமே மட்டும் இருப்பவர்கள் போன்ற மனநிலையோடு அள்ளுண்டு செல்கிறார்கள். பக்கத்தில் இருக்கும் யுவனை ‘ஏன் சவானமே’ என்றுகூட அவர்கள் நினைக்கவில்லை.

செருமல், இருமல், தற்காலச் சினிமாப் பாட்டு ஆகிய நவயுகச் சாதனைகள் ஒன்றும் அந்த யுவதிகளின் கவனத்தை ஈர்ப்பதாக வில்லை.

நெளிந்து, சுருண்டு, கடலின் அலையாகப் பரவிக் கிடக்கும் ரகுநாதனது அழகான சிகையைக் காற்று அலைக்கழித்து, நெற்றிப் புறமாகத் தள்ளிவிட அவற்றுள் இரு மயிர்க் கம்பிகள் சுருண்டு கிடக்கின்றன. அதைச் சரி செய்யவோ, சுருங்கிவிட்டதான் சட்டையை நிமிர்த்தி அழகுகாட்டவோ இப்போதைய நிலையில் வஹவற்ற மனம் இடந்தரவில்லை. அவை அவை, இருந்தபடி இருக்கட்டும் என்ற விரக்தி கொண்டவருகி விட்டான்.

பட்டினச் சக்தியைக் கலக்கிக் குட்டையாக்கும் அவனுக்கு, இப்படியான நவயுக யுவதிகள் சர்வ சாதாரணமானவர்கள்தான். ஆனால், இவளை நினைக்கும்போது மனத்தடத்தில் வினாமீன்கள் துடித்து நீந்தி விளையாடுகின்றன.

நேரம் அட்டைபோல் ஊர்ந்து அகன்று விட, மேலை வானிற் செவ்வண்ணம் பரப்பிய சூரியனும் சரிந்துவிட்டான். பறவைகள் சில சிறகடித்துப் பூங்காவின் நடுவே அளவாகக் கத்தரிக்கப்பட்டஅழகுபடுத்திய ஆலமரக் கூட்டை அடைந்துவிடுகின்றன.

நேரத்தோடு ஏற்றப்பட்டபோதிலும் ஆதவனின் ஒளியின்முன் தம் பலவீன வெளிச் சத்தைக் காட்டப் பயந்த மேர்க்குரி லைட்டுகள் இருளைக் கிழித்து வழித்தெடுக்க முனைகின்றன. ரகுநாதன் இதயத்துக்குள் அமிழ்ந்த இருளுக்கு விடைகொடுக்க எதுவுமில்லையே...

“அவள் ஏன் நான் வரும்போது சிரித் தாள்? விடுவிக்கமுடியாத புதிர்தானு?”

இப்படியே விட்டுவிடக் கூடிய சங்கதியா? கல்லூரி மாணவர்களிடத்தில் எதிலும் ‘ஹீரோ’ என்று புகழ்வாங்கிய நவயுக நாகரிக யுவன் இனந்தெரியாத சிறுக்கியிடம் தோற்ப தென்றால்.....

நினைக்கவே அருவருக்கும் உணர்வைக் குயினையின் மாத்திரைபோல் உடனடியாக விழுங்கி விட்ட நெஞ்சில், அந்தச் சுந்தரியைப்பற்றி அறியவேண்டு மென்ற ஆவல் மலைநாட்டு அட்டைபோல் ஒட்டிக்கொள்கின்றது.

இவ்வளவு பேச்சையும், சிரிப்பையும், கலைப்பையும் எவ்வாறு அடக்கி ஒடுக்கி இந்தப் பெண்கள் தங்கள் வீட்டில் அழுங்கிக் கிடந்தார்களோ?

யுவதிகள் இருவரின் பேச்சும் தொடர் கிறது.

‘‘பெண்டுகள் கூடிடிற் பெரிய சண்டையே’’ என்று அவன் அப்பா அடிக்கடி படிக்கும் ‘விவேக சிந்தாமணி’ப் பாடலின் அரைகுறை அடி அவனது நினைவுக்கு வருகிறவேளை யுவதிகள் இருவரும் இருக்கைகளை விட்டு வெளியேறிப் பிரதான வாசலைக் கடந்து வீதிக்கு வருகிறார்கள்.

மற்றவருடன் அவள் எங்கே செல்கிறாள்? எங்கே அவள் வசிக்கிறாள்? இவை பற்றி அறியாவிட்டால் நிம்மதி முயற்கொம்பாகி விடும்.

தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு எழுந்து வெளியே நடக்கிறான். வீதியில் நாறு யாருக்கு முன்னே அவர்கள்.

சேர்ந்து சென்ற இருவருள் ஒருத்தி எதிரிற் குறுக்கிட்ட சந்தியால் திரும்பிச் செல்கிறாள். ஆனால் ரகுநாதனைப் பைத்தியமாக்கிய அந்த வாசந்தி மட்டும் நேராகவே செல்கிறாள்.

மற்றவரைப் பற்றிய அக்கறையே இவனுக்கில்லை. வாசந்தியை மட்டும் தொடர்ந்தால் போதுமானது. தனிமையாகச் செல்லும் அவள் பார்வை தன்மீது படாமலிருக்க வீதி ‘லைட்’ கம்பங்களுக்கருகே தேங்கிய இருளில் நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.

இன் நடப்பதைப்பற்றிய அக்கறையே இல்லாத வாசந்தி, எதிர்ப்பட்ட ஹோட்டலுக்குள் நுழைகிறாள். ஒரு பெண்ணைத் தொடர்ந்து தான் உள் நுழைந்தால் தப்பர்த்தம் வந்து விடுமே என்ற உணர்வு உந்த, எட்டவே நிற்க வேண்டி யிருக்கிறது.

வீதியோரத்தில் நிற்கும் மின்சாரக்கம்ப நிழலில் ஒதுங்கிநின்ற அவன் வெளிச்சத்திற் கையை நீட்டிக் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறுன்.

ஐந்து நிமிடங்களுக்குமேற் கழிந்துவிட்ட பிறகு.....

உள் நுழைகிறுன்.

அந்த ஹோட்டல் பத்தாம்பசவிகளுக்காகக் கட்டப்பட்டதல்ல; நாகரிகக் கணவான்களுக்காகவே கட்டப்பட்டது. அவர்களின் நரக உணர்ச்சிகளை, மறைக்கும் அது மேல் நாட்டுத் தோற்றத்துடன் விளங்குகிறது.

பத்தடம் பொருந்தும் விழிகளை அம்புக எாக்கி அங்குள்ளவர்களைக்குத்தும் அவனுக்குள் எழிற்சந்தரி எங்கே என்ற கேள்விதான் பூதா கரமாக நிற்கிறது. இந்தக் கூட்டத்துக்குள் எப்படி, எங்கே சங்கமமானாலோ?

ஆனாலும் கண்கள் முயற்சியை இன்னும் விட்டுவிடவில்லை. ஹோட்டலின் மாடிக்குச் செல்கிறுன். 'மேர்க்குரி லைட்' தன் ஒளிப்பிரவாகத்தைக் கொட்டும் அந்த மாடியிலே உள்ள மேசையில் இருவர் உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்.

அவர்களின் கட்டளைக்கமைய ஹோட்டல் பணியாள் ஒருவன் தட்டொன்றில் பானங்கள் நிரம்பிய போத்தல்களையும், வெற்றுக் கிளாசுகளையும் ஏந்தி வருகிறுன்.

அந்த ஆண்பெண் இருவரில் ஒருத்தியான பெண்ணின்மீது படர்ந்த ரகுநாதன் கண்கள் நிலைத்துநிற்க வலுவிழுந்து, நிலங் கவிகின்றன.

நெஞ்சிலே தீராத தாபம் கொண்ட அவனது நாவும் இப்போது முற்றுக வரண்டு விடுகிறது.

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் சேர்!”

ஹோட்டல் சிப்பந்தி ஒருவளின் கேள்வி இது.

“ஒரு கிளாஸ் பச்சைத்தண்ணீர்” என்றே இடத்தை மறந்து வைக்கும் அவனது பெருத்த ஒலம் அங்கிருந்த இருவருக்குமே கேட்காம விருக்குமா?

திரும்பிப்பார்த்து இருவருமே சிரிக்கின் றனர். யாரடா இந்த அநாகரிகம் என்ற கிண்டல் அந்தச் சிரிப்பிற் குலவுவதை யார் தடுக்க முடியும்?

தண்ணீரைக் கிளாசில் கொண்டுவந்த ஹோட்டல் பணியாள் மேசை காவியாக இருப்பதைக் கண்டு உள்ளே நுழைகிறான்.

1961

வட்டி

நெய் தடவிய ஆட்டாமா ரெட்டிகளைப் பியத்து, ஆட்டுக்கறியுடனும், கிழங்குக் கூடுடனும் கலந்து உள்ளே தள்ளிவிட்டு எழுந் திருக்க முயலுகிறான் ஹனிபாய்...

அதுவரை சற்று உள்ளே தள்ளிச் சுருங்கிக் கிடந்த வயிறு இப்போது ‘பஹன்’ போல் ஊதிப் புடைத்து நிற்கும்போது எப்படி எழுந் திருக்க முடியும்?

தனது வயிற்றைத் தடவி, முச்சோடு மோதிய ஏப்பத்தைப் பலவந்தமாக வெளி யேற்றி, கைகளை நிலமூன்றிக் கார்ப்பினியின் நடையுடன் பின்பக்கத்திலிருந்து இரைக்க இரைக்க வருகிறான்.

பகலில் தொழிலகமாகவும் இரவில் சயனக் கிரகமாகவும் மாறும் அந்த கடையின் நடுவே விரித்துக் கிடக்கும் காஷ்மீரக் கம்பளியின் மேல் போடப்பட்டிருக்கும் திண்டுக்களில் இரண்டைச் சுவரோடு சாத்தி, அதில் உடலை

ஒருச்சாய்த்துக் கிடக்கிறுன். ஏற்கெனவே, நெருப்பைக் கணியவைத்து மூட்டிய ‘உக்கா’ வைச் சமையற்காரச் சலீம் கொண்டுவந்து வைக்கிறுன்.

உல்லாசமாய்ச் சாய்ந்துகொண்டே ‘உக்கா’வை உறிஞ்சுகிறுன். உட்தங்கிய புகை, மூக்காலும், வாயாலும் தாராளமாக வெளி யேற, கண்கள் கொவ்வைக்கணியாகி வெளியே தள்ளுவதுபோல் பிதுங்கி உருண்டபின், நிதான மடைய, நிம்மதி முகத்தில் படர்கிறது. வயிற்றில் மூட்டி மோதிய உணவும் சீரண மடைய வழிகோலி விட்டதோ.....?

‘உக்கா’வைப் பிடித்து மறுபடியும் உறிஞ்ச கின்றுன்.

கடையின் பின்பக்கத்தே திறந்துகிடக்கும் சாளரத்தினுாடாகப் பனிக்காற்று வீசுகிறது. அதைச் சாத்திவிடும்படி சமையற்காரச் சலீ மூக்குக் குரல்கொடுத்துத் திரும்பிய, ஹனிபாயின் கண்கள் சாய்ந்திருக்கும் சுவருக்கு எதிர்த் திசையில் உள்ள கலண்டரில் பட்டு நிலைகுன்றி நிற்கின்றன.

மனுவேல் நாடார் கடையில் அந்த ஆண்டு ‘கொம்பினிமென்ற’ரூகக் கிடைத்த கலண்டர் இன்று ஒன்பதாம் திகதி யென்பதைக் காட்டுகின்றது. மாதம் எதுவோ அது அவனுக்குத் தெரியாது. தெரியவேண்டுமென்பதில்லை.

கலண்டரில் ஒன்பதாம் திகதி என்பதைக் கண்டபின், கண்கள் அகன்று விடவில்லை, மனம், அத்துமீறிய பதட்டத்தை அடைந்து விடுகிறது.

சே ! தெரியாமப் போச்சே !

மணி ஒன்பதரையாகி விட்டது. சினிமா முதற்காட்சி முடிவடைந்து விட்டதை அறி வுறுத்தித் தெருவை இரண்களப் படுத்திக் கொண்டு ஓடுகின்றன, நலீன மோட்டார் வண்டிகள்.

அடுத்த கடையில், அடுத்து வரவிருக்கும் தீபாவளிக்காக அன்று இரவிலும் பழைய தையல் மெஷ்ணுடன் மல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறான் தையற்கார மணியம்.

“ டெயிலர் மெனிக்கா தோட்டத்திலே சம்பளம் போட்டதா? ” இந்த வார்த்தை களில் ஆவலும், பதட்டமும் முட்டி மோதி நிற்கின்றன.

“ ஆமாம் பாய், போட்டிட்டாங்களாம்.”

கேட்ட ஹனிபாயின் உள்ளம் உலைமுகத்திற் பலவந்தமாகத் தள்ளப்பட்ட உருக்காயிற்று.

நிதானம் இழந்துவிட்ட அவன் வயிற்றுக்குள் அதுவரை பொருமிச் சீரணிக்கத் தயங்கிய அபரிமித உணவு உடனடியாகக் கரைந்து விட்டதோ என்னவோ?

“ எப்ப டெயிலர் போட்டாங்...? ”

“ நாலு மணிக்காம். மெனி க்காத் தோட்டம் பழனிச்சாமி கொஞ்சம் மின்னைடி தான் சல்லி குடுத்து உடுப்பு எடுத்துக்கிட்டுப் போனன்.....”

“ அட நமக்குத் தெரியல்லே.....! ”

அந்த உடனேயே புறப்பட வேண்டுமென்ற தவிப்புடன் எழுகிறுன்.....

பாழாய்ப்போன கணக்கப்பிள்ளைக்கு இன்றைக் கென்றுதான் காய்ச்சல் வந்து தொலைந்தது? அதைச் சாட்டாகக் கொண்டு அவன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

கட்டுக்குள் அகப்பட்ட குஞ்சரக்கன்று போல் கடையில் குறுக்கு மறுக்காக நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.

உடனடியாக மெனிக்காவத்தைக்குச் செல்லவேண்டு மென்ற அவனுக்கு ஒரு தடையா? இரண்டு தடையா? கணக்கப் பிள்ளை வீட்டுக்குப் போய்விட்டான். அவனைச் சுமந்து செல்லும் மோட்டார் சைக்கிள் எஞ்சின் கோளாறு காரணமாக மூலையிற் சாத் தப்பட்டுக் கிடக்கிறது, அதோடு நேரமோ மணி ஒன்பதுக்கு மேலாகிவிட்டது.

தனிமையிலே செல்வதற்குத் தயக்கமோ அச்சமோ இல்லாதவன்தான்; ஆனாலும் இந்த நேரத்தில் தோட்டத்துக்குள் காலை வைக் கப்படாது. தோட்டத்துரையின் சட்டமென்ற முன்வேலியைக் கடந்துவிட்டால் அரசாங்கம் கட்டிவைத்திருக்கும் கூட்டுக்கு உள்ளேதான் இருக்கவேண்டும்.

பனியின் வாடை கவியும் அந்த இரவிலும் நெஞ்சின் வரட்சி காரணமாகத் தண்ணீர் பருக வேண்டி யிருக்கிறது.

“சலீம், சலீம் தண்ணி கொஞ்சங்..... தாரது.”

நெஞ்சின் பதட்டத்தை எடுத்துக்காட்டுவதுபோல, சலீம் கொடுத்த தண்ணீரை மிடறு முறிந்து ஒசையிடக் கூடியதாக மளமள வென்று வயிற்றில் இறக்குகின்றான்.

என்னதான் குடித்துவிட்ட போதிலும் ஒட்டகம் போன்ற மனததாகம் தணிந்துவிடுவதில்லையே.....

காலந்தவரூது தனது எண்ணத்துக் கிசைவான் அட்டவளைப்படி செயல்படும் பழக்க முடையவன்தான் ஹனிபாய். கடந்த இரண்டு தினங்களுக்குமுன் விருந்தாளியாக வந்த நண்பன் ஒருவளைக் கொழும்புக்கு அனுப்புவதற்காக, இன்று நனுழையாவரை சென்றிருந்தான். கொழும்பு வண்டி வரக் காலதாமதமாகியமையால் திரும்பிவரத் தாமதமாயிற்று. குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு வண்டி வந்திருந்தால், இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்க மாட்டாது. என்னதான் தொழிலென்றாலும் ஆசாபாசத்தை அடக்கமுடியுமா?

இன்று இத்தனை ஆத்திர உணர்ச்சியை ஊட்டுகின்ற மெனிக்காத் தோட்டத்து நாச்சியப்பன் ஆஜானுபாகுவான முரட்டுப்பயல் அல்ல. மெலிந்த குச்சிப்பயல்தான்.

கடைக்காரர்கள் சாமான்களைக்கூடக் கடனுக்குக் கொடுக்கத் தயங்கும் பேர்வழிகளுக்கு அவன் காசைக் கடன்கொடுக்கத் தயாராக விருக்கிறான். குதாட்டத்திலேயே தனது வாழ்வை ஓட்டிவரும் மாட்டின், கடனைத் திருப்பிக் கொடாத கொடாக்கண்டன் வேலாயுதம்; கடை வீதிகளிற் கப்பம் வாங்கி ருசி கண்ட கறுப்பையா; காட்டுவாடி கன்னையா இத்தனை பேருக்கும் காசை வட்டிக்குக் கொடுத்து வட்டியும் முதலுமாக அறவாக்கிக் கொண்டுதானிருக்கிறான்.

முழங்காலுக்குக் கீழும் கணுக்காலுக்கு மேலும் சுருக்கு வைத்துத் தைத்த காற்சட்டை, முழங்கால் வரை இறங்கிய சேட், அதற்குமேல் போட்டுக்கொள்ளும் சுவெற்றர், குஞ்சத் தலைப்பாகை, பாரமான சப்பாத்து அனைத்தையும் தரித்துக் கைத்தடியை ஆட்டிக்கொண்டு ரூகலைக் கடைவீதி யோரத்தில் நின்று கொண்டிருப்பான். அவனது கழுகுக் கண்களுக்கு எவருமே தப்பிவிட முடியாது. “பாய் நிற்கிறுன்டா” என்று முன்னுத்துக் கொண்டு முன் செல்பவரின் முதுகுக்குப் பின் னல் மறைந்து செல்பவனைக் கழுகுக் கண்கள் காணத் தவறினால், அவன் இந்தத் தொழிலுக்கு லாயக்குள்ளவனல்ல. கொடுத்த பணத்தை வசூலிப்பதில் ஆபுகானிஸ்தானியருக்குள் வேயே தனிக் கௌரவத்தைப் பெற்றிருக்கிறான் அவன்.

எந்தக் காடையனிடமும் கொடுத்த பணத்தை அதற்குரிய வட்டியுடன் பெற்று விடுவான். சாத்வீகம், இராசதம், தாமசம் ஆகிய முக்குணங்களும் நிரம்பிய பெட்டகம் தான் அவனது உள்ளம். இதுதான் அவன் தொழில்முறை. அவன் அகராதியில் இது வரை பணத்தைத் திருப்பித்தராத பேர்வழிகள் இல்லையென்றே கூறலாம்.

* * *

நடந்து சென்று மீண்டும் கம்பளியில் உட்கார்ந்துவிட்ட ஹனிபாயின் உள்ளத்தை மெனிக் காத் தோட்டத்துச் சம்பள விஷயம் குடைந்து கொண்டே யிருக்கிறது. அந்தத் தோட்டத்தில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட வாடிக்கைக் காரர்களிருந்துங்கூட அவன் சிந்தனை நாச்சியப்பனைச்

சுற்றியே வலம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தோட்டத்தில் வருடக்கணக்காகப் பலர் பற்றுவரவு செய்து வருகின்றனர். இனிக்க இனிக்கப் பேசிப் பண்ததைத் திணித்துவிடும் அவன் பண்ததைக் காரமாகப் பேசித்தான் திருப்பிப் பெறவேண்டுமென்பதை நன்கு அறி வான். மற்றவர்களின் பொருளாதாரப் போராட்டத்தைப்பற்றி அவன் சிந்திப்ப தில்லை. ஏன்? சிந்தித்திருந்தால் ஐந்நூறு ரூபா முதலை இன்று ஐம்பதினாறிரம் ஆக்கியிருக்க முடியுமா?

நாச்சியப்பன் சென்ற மே மாதம் பதி ணெந் தாம் திகதி இருபத்தைந்து ரூபா கடன் கேட்டு வந்தான்.

நாச்சியப்பனின் மெலிந்த உடலும் குழிந்த கண்ணும் வறுமைத் தோற்றமும் ஹனிபாய்க்கு இரக்கங் கொடுக்கவில்லை. சண்டியன் கழு பண்டாவிடம் வட்டியும் முதலுமாக வாங்கும் ஹனிபாய்க்கு நாச்சியப்பனிடம் தொழில் நுட்பத்தைப் பிரயோகிக்க வேண்டிய தேவையில்லை. ஒருவருடைய சிபார்சுமின்றியே பண்ததைக் கொடுத்து அனுப்பினான்.

மாதங்கள் மூன்று கழிந்துவிட்டன. இருபத்தைந்து ரூபா வட்டியுடன் ஐம்பது ரூபாவை அடுத்து விட்டது. படுபாவிப்புயல் வட்டியைக்கூடக் கொடுக்கவில்லை. இரண்டு மாதங்களாக அவன் விடும் கணக்குகள் அப்பப்பா எத்தனை! “பாய், நம் பெண்டாட்டிக்குச் சுகமில்லை, பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை” என்று வெறுங்கையுடன் வந்து கெஞ்சி அழுது வடிவான். கடனை அறவிட இராட்சத் துணம் மட்டுமல்ல சாத்வீகம், தாமசம் ஆகிய

இரண்டு குணங்களும் கூடத் தேவை. ஒரே யடியாகக் கண்டிப்புக் காட்டினால் காசைக் கறக்க முடியுமா? முற்றுக முரண்டு பிடித்தோ அன்றி அமைதியாகவோ காரியத்தைச் சாதிக்க முடியாத ஒரு சிக்கல் முடிச்சுத்தான் அவன் து தொழில்.

சென்ற மாதம் நாச்சியப்பன் எத்தனையோ சத்தியங்கள் செய்து “சம்பளம் போட்டதும் உடனே கொண்டுவந்து தருகிறேன்” என்று கும்பிட்டுத்தான் போயிருந்தான். சம்பளம் நான்கு மணிக்குப் போடப்பட்டது. இரவு ஒன்பது மணியாகியும் அவன் வந்தபாடில்லை.

ஹனிபாயின் உள்ளம் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது நாச்சியப்பன் மட்டும் அங்கிருந்தால் பலப்பரீட்சை செய்து அவன் சம்பளம் முழுவதையுமே தட்டிப்பறித்து அனுப்பிவிடுவான். நாச்சியப்பனின் அதிட்டமோ, கனிபாயின் துரதிட்டமோ எல்லா வகையிலும் நேரம் இடையூருக அமைந்திருக்கிறது.

துடித்துத் தெறிகெட்டோடும் அவன் சிந்தனைக் குதிரையைப் பிடித்து நிறுத்திவிடும் நோக்குடன் கடையின் மூலைகளில் சுதந்திரமாகப் பெற்றுப் பெருகி வாழும் கொசுக்கள் அவன் உடலைக் கடித்துத் தொல்லை தருகின்றன.

நேரமும் மெதுவாக ஊர்ந்து சென்று விடுகிறது. வீதியின் ஆரவாரம் அஸ்தமித்து விடவில்லை யென்பதை அறிவிக்க இரண்டொரு மோட்டார் வண்டிகள் அப்போதைக் கப்போது அலறிக்கொள்ளாமலில்லை.

கதிகெடாத வேகத்தில் கடகடவென்று
ஒலிக்கும் மணியத்தின் யந்திர ஒலி அடுத்த
கடையிலிருந்து கேட்கிறது.

நெஞ்சிற் கனத்த சிந்தனைப் பழுவை,
வெட்டியெறியக் கொட்டாவி அவன் உள்ளே
யிருந்து வெளிவருகிறது. என்னதான் கொதித்
தாலும் அவன் உடல் உறக்கத்தை அதிக
நேரம் தாக்குப்பிடிக்க வலுவற்றது. தலையணை
யிற் சரிந்த அவனை நித்திரை உடனேயே
இழுத்தணைத்துக் கொள்கிறது.

* * *

தலைமாட்டில் வைக்கப்பட்ட கடிகார
'அலாம்' ஒலியுடன் எழுகிறார்கள்.

தனல் தணிந்தவுடன் கிளம்பும் புகையைப்
போன்ற பனிப்புகாருடன் குளிர்காற்றும் வீசிக்
கொண்டிருக்கிறது. பட்டாளக்காரன்போல்
நிமிர்ந்து நடக்கிறார்கள். பனிக்குளிரில் அவன்
உடல் ஆடவில்லை. அது நோஞ்சானுடல்ல. அத்துடன்
அவன் அணிந்திருந்த காஷ்மீர்க்
கம்பளிச் சட்டைக்குள் குளிர் எப்படிப் புக
முடியும்?

ஹனிபாய் தோட்டத்திற்குள் நுழையவும்
அங்கே தொழிலாளர்கள் 'பரேட்டு'க் களத்
திற் கூடவும் சரியாயிருந்தது. தோட்டக்
காணிக்குள் நுழையக்கூடாதென்ற தோட்டத்
துரையின் சட்டத்திற்கு மதிப்புக் கொடுப்பவ
ஞக வீதியிலுள்ள பாலத்தின் மதகில் உட
கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் விழிகளில்
இடுகாட்டிற் புதைத்துவிட்ட பின்தைதக்
கிளறிப்பார்க்க எண்ணும் நாயின் ஆவல்
தேங்கிக் கிடக்கிறது.

காத்திருக்கிறஞ். தொழிலாளர் ‘பரேட்’ டுக் களத்திலிருந்து மெதுவாக வந்துகொண் டிருக்கின்றனர். அறிமுகமான வாடிக்கைக் காரர் சிலர் “சாயந்தரம் கடைக்கு வருகி ரேம் பாய்” என்று சொல்லிக் கடக்கின்றனர். ஆனால் குறிப்பிட்ட ஆள் மாத்திரம் அங்கில்லை.

ஒருமுறை தொழிலாளர் கூடும் இடத்தைப் பார்க்கிறஞ். முளைத்து நின்ற சம்புப்புல்லைத் தவிர ஆட்களின் தலையையே அங்கு காண வில்லை. கடைசியாகச் சென்றுகொண்டிருந்த தொழிலாளியை ‘ஓய்!’ என்று கூப்பிடுகிறஞ்.

மெதுவாக வந்த அந்தத் தொழிலாளி, “ஏன் பாய்! கூப்பிட்டங்களா?” என்கிறஞ். அவனுக்கும் கடன் வகையில் பாயுடன் தொடர்புண்டு.

“ஆமாம், எங்கப்பா, நாச்சியப்பன்?”

“எந்த நாச்சியப்பன்?” “அதுதான் குச்சிமாதிரி.....”

“அட மேட்டு லயத்து நாச்சியப்பனை?”

“ஆமாம்!”

“அவனுங்களா? அவன் நேற்றைக்கே பற்றுச்சீட்டு வாங்கிக்கிட்டுத் தோட்டத்தை விட்டே போயிட்டானுங்க. ஹனிபாயினால் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை.”

ஹனிபாய்க்கு இவ்வாறு கூறிய தொழிலாளி இரண்டு அடிகள் முன்னுக்கு எட்டி வைத்து, முன் சென்றுகொண்டிருந்த மற்றத் தொழிலாளியைப் பார்த்து “அந்த மேட்டு லயத்து நாச்சியப்பன் எமகாதுகன் அன்னே!” என்று கூறுகிறஞ்.

“ஏன் ! உனக்கு அவன் பணம் தரனுமா? பாவிப்பயல் சென்ற மாதம் பத்துருபா கை மாத்தா வாங்கினேன். நேத்துக் கேட்டதுக்கு மூக்கால் அழுதான்.”

“அது சரி யண்ணே ! இந்தத் தோட்டத் திலே அவன் கைவரிசை காட்டாத இடமே யில்லை. அதுபோகட்டும் ; அதோ வந்திட்டுப் போருரே பாய், அவரைக்கூட விட்டானே?”

“என்ன நம்ப வட்டிக்கடை பாயையா ?”

“ஆமாண்ணே ஆமா ! அவரு என் இந்தக் காலங்காலத்தாலே இங்கிட்டு வந்திட்டுப் போருரு!”

“அடயப்பா, அவன்மாதிரி ஒத்தனையும் என் ஆயுசிலே நாம் பார்த்தது கெடையாது. பலே பேர்வழி தாண்டா அவன் ! பாயையே ஏமாத்திப் புட்டானே !”

அத்தொழிலாளிகள் பேசுவது செவியில் விழ, ஹனிபாயின் கண்கள் சிவக்கின்றன. ஆழ்ந்த ஆத்திரத்துடன் செருமிக்கொண்டே சப்பாத் துக்கள் ‘டக் டக்’கென ஓலமிட வேகமாக நடந்து வருகிறார்கள். அந்தச் சத்தம் அவன் இதயக் கொதிப்பை எடுத்துக் காட்டுவதா யிருக்கிறது.

1955

நிறைநிலா

புலனுணர்ச்சிகளைத் தீய்த்துவிட்ட துறவி போன்று கபிலவஸ்து நகரம் உயிர்மூச்சிழந்து உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறது. சுத்தோதன மகாராஜாவின் அரண்மனையைக் கட்டமை யுணர்ச்சியுடன் காவல் செய்யும் காவலாளிகளுக்குச் சோர்வுட்டி, கண்ணயரத்துாண்டும் நிசிகடந்துவிட்ட அந்த வேளையில்... உயிரினங்களின் ஒலம் தம்பித்துவிட்ட மெளனமே அரசோச்சுகின்றது.

அரண்மனை வாசிகளின் உல்லாசத்துக்கென அமைக்கப்பட்ட நிலாமுற்றுத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான் அரசிளங்குமரன் சித்தார்த்தன். நகரத்தை அடுத்த வனத்தில் மலர்ந்த மூல்லைகளின் நறுமணத்தையும், இரவில் மாத்திரமே மலரும் ஏனைய மலர்களின் சுகந்தத்தையும் ஒன்றாகக் குழைத்து வீசிக்கொண்டிருக்கிறது தென்றல்.

போக பாக்கியங்கள் அனைத்தையும் வெறுத்தொதுக்கி, யாவற்றிலும் இறைவனைக் காண முயலும் ஆத்மீக ஞானிகளைக்கூட, ஆசையின் பாசறையில் தள்ளிவிடக்கூடிய இதம்

இயற்கையோடு குலவுகிறது. “இன்பம் இது தான்!” என்று அறுதியிட்டுக் கூறும் அந்த நெடிய இரவில், இயற்கை எழிலுக்குப் பின் னணியாக, சுருதி வயந் தப்பாத் தாளத்துக் கமைய நர்த்தனமிடும் நர்த்தகியாய், பூரண முகப்பொலிவுடன், வானில் அலையும் பஞ்சத் திரைகளை நீக்கிப் பவனி வந்துகொண்டிருக்கிறது நிறைநிலா. உலகெங்கும் பாலை வார்க்கும் நிலவு, சித்தார்த்தனிடம் தனிப் பிரீதி கொண்டதுபோல, அவன் பொன் மேனி யில் பூரண கதிர்க்கைகளினால் ஒளிப்பால் முழு வதையும் கவிழ்த்து அபிஷேகம் செய்கிறது.

அழகிற்கே இலக்கணம் கண்ட அழகான சித்தார்த்தனின் கணகளில் ஏன் இத்தனை கலக்கம்? என்னத்தின் வளைவுகளுக்கெல்லாம் வசைந்து செல்லக்கூடிய—சர்வ மங்களமும் அமைந்த அந்த அரண்மனைக்கே பொருத்த மில்லாத வியாகுலம் அந்தப் பரிதி முகத்தில் ஏன் படிய வேண்டும்?

ஆசையின் வெறிக்கு வேகமூட்டி, மனிதனை மென்மேலும் இச்சாசத்திகளுடன் இசை வுறச் செய்யும் இந்த இயற்கை அவன்வரை செயலிழந்து விட்டது போலும். தான் காட்டும் இன்பத்துக்குள் அவனைத் தள்ளிச் சிறையிட அதனால் முடியவில்லை! என்பது மட்டும் உறுதி. தெளிவைத் தேடும் உள்ளமுடைய அவன் எழுந்து இரவின் அமைதிக்குள் சிக்குண்ட அரண்மனையைப் பார்க்கின்றுன்.

“சே! எவ்வளவு அலங்கோலம்! அதோ வீணைகானத்தை விரல்களின் சாதுரியத்து னால் எழுந்து, மனிதனின் ஆசை வேகத்தை அதிகரிக்கச் செய்தவளா அந்தப் பெண்?

பொற்கொடிமலராய், புன்னகையைத் தூவிய அவளா இவள்? இரவை அப்படியே அடக்கிக் கட்டுக்குள் நிறுத்திய கருங்கூந்தலும், செம் பட்டிதழ்களும் கொண்டவள் அவள். இப்போது அவளிடம் அவையில்லாது போய் விட்டனவா? இல்லையே! அந்த அங்கங்கள் அனைத்தும் அப்படி அப்படியேதா னிருக்கின்றன. ஆனால் அவள் தட்டிக்கழிக்கத் திராணி யற்ற உறக்கம் இப்படிச் செய்வதை அவள் உணரவில்லையே! கருங்கூந்தல் அலங்கோலமாகி நிலத்திற் புரளுகின்றது. வாயிலே அசிங்கமான உமிழ்நீர் வடிந்து கோடுகிற யுள்ளது. இவ்வளவு கோலத்துக்கு அவளைக் கொண்டுவந்துவிட்டது அவளது உறக்கம்...

“பின்னணிப் பாடகரும் உயிருள்ள மனிதர்களாக, இல்லை! உறக்கம் கலையாத நிலையிலே இவர்களை எப்படி உயிருள்ளவர்கள் என்பது? செத்த பின்ததுக்கும் உறங்குபவனுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? இரண்டும் ஒன்றே.....

“பட்டப்பகலில் எப்படியெப்படி வீருப்புப் பேசுகிறார்கள். நித்திரை மனிதனுக்குட்பட்டது. சில சமயம் அதை அடக்கியும் விடுவான். ஆனால் மரணம் அவனுக்குட்படாதது. அவனால் எப்பவுமே அடக்க முடியாதது. ஒருநாள் இவர்கள் நிச்சயம் எழும்பமுடியாத அசதியான உறக்கத்தைக் கொள்ளவே செய்வர்.”

தொடர்ந்து அவனால் அந்த இடத்தை ஊன் விழிகளாற் பார்க்க முடியவில்லை. மனிதசாதியின் பலவீனம் நிறைந்த நிலையாமை

வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை ஆராய்வது சிறிய குடத்தினாற் சமுத்திர நீரை அளவிடும் முயற்சி யாகும். காலம் மறைக்க முடியாத துன்பக் காட்சிகள் நீங்காத—அழியாத சத்தியத்தின் தன்மை போன்ற சித்திரங்களாகி நெஞ்சத் திரையில் நிற்கவே, ஆசவாசத்துடன் ஆசனத் தில் அமர்கிறுன்.

அரண்மனையை அனைத்துக்கொண்டு ஒடு கிறது பெருந்தி ஒன்று.

“இது இடும் ஒங்கார ஒசை தெரி விப்பது என்ன? தொலைவிலுள்ள பாரிய கடலுடன் கலந்துவிட்டால் நிம்மதி கிடைக்கு மென்பதையே! சுற்றிச் சூழன்று, பாறையிற் குதித்து, அகழியிற் புகுந்தாலும் தொலையாத அதன் வேகம் கடலின் சங்கமத்துக்குப் பின் எங்கே அஸ்தமிக்கின்றது! இது அதற்கே தெரியாதது!”

ஆற்றின் ஒட்டத்தில் குலவும் சோகம் தான் அவனுள் இன்றுகூடி நிற்கிறது. நிலா முற்றத்தின் நான்கு திசையும் பரவுகின்றன விழிகள். கண்ணென்றிலே நிலவிற் குளித்து விளையாடும் இயற்கை காட்டும் எழிலுடன் கூடவே, அவற்றின் ஏக்கம்போல ஆங்காங்கு நிழலுருவங்களும் கவிகின்றன.

ஆண்டவனின் அரும் படைப்பான இயற்கைகூட மறைந்து தோன்றும் ஒன்று தான். எக்கணமும் ஒன்றுக அதனைப் பார்க்க முடியவில்லையே.

ஒடும் ஆறு பிறந்த இடத்தை, வளர்ந்த இடத்தை, ஆடி ஒடிய சூழலை யெல்லாம் மறந்து எட்டாத தொலைவிலுள்ள கடலை

அடைவதுபோல, இந்த உலகத்தையே துறந்து எங்காவது சென்றுவிட்டாலென்ன வென்ற துடிப்பு அவனது நினைவில் விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது. அண்ட பேரண்டத்திலிருந்து வெடித்துச் சிதறும் கிரகங்கள் போன்று என்னைற்ற சிந்தனைகள் தோன்றிச் சிரிக்கின்றன. அதில் பிறந்த கருத்துக்கள் இன்ப மதுவை மாந்தி—அதனுள்ளேயே விழுந்து முடியும் பூச்சியாகி விடாமல் அவனைத் தடுத்து இன்பழும் அழகும் வெறும் கானல் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

‘சே! இது என்ன மனித வாழ்வு’....

“நோய்-பினி—நரை—திரை—முப்பு—சாக்காடு இவற்றை கட்டப்பட்டவை தானே மனிதனின் வாழ்வு! அகன்று ஆழந்த—ஆழங்காண முடியாத கடவில், படகை அலை களினாடே வலித்துத்தான் முன்னேற வேண்டும்! எல்லையற்ற கடலுக்கு முடிவு காண முளைவது முயற்கொம்பைத் தேடும் முயற்சி. கடவினுள்ளே மறைந்து கிடக்கும் துன்பப் பாறைகள் எத்தனை! கொடிய சுருமீன் உணர்ச்சிகள் அநந்தம். வீசும் சூருவளியின் தாக்கம் கொடிது. இவற்றினாடே இந்த மனித சாதி எதைக் கண்டுவிட வாழ்க்கைப் படகிற் செல்ல அவதிப்படுகிறது? நீண்டு நீண்டு முடிவற்றுச் செல்லும் பூமி கோள் வடிவமாக அமைந்து கிடக்கும்போது, கரையை அடைந்துவிட எடுக்கும் சங்கற்பத் தினாற் பலன் பெற்றுவிட முடியுமா?.....

“பயங்கர—வெறுக்கத்தக்க—நடைமுறை உண்மைகளை அனுபவ மூலமாக நன்றே அறிந்த பின்பும், மனித சாதி அதன் சுவடு

டில் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து ஏன் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்பப்பா! இந்த உண்மைகளை உபதேசித்தவர்கள்கூட இந்த நியதியில் இதுவரை சார்ந்துதானே நின் றிருக்கிறார்கள்...

“ ஒரு கணம் கிடைக்கும் அழியும் இன் பத்துக்காக மனிதன் போட்டுக்கொள்ளும் போட்டிகளுக்கு அளவு பிரமாணம் இல்லையே.....

“ இப்படிப்பட்ட கசப்பான - உதறித் தள்ள வேண்டிய உண்மைகளையான் அறியக் கூடாது என்பதற்காகத்தானே என்னை அரண்மனை யென்ற இன்பச் சிறைக்குள் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.....

“ இன்னிசை-சுவையான இன்பம், அறு சுவை, உண்டி, டாம்பீக வாழ்வு, பெண் ணின்பம், அனைத்தும் இந்தக் குறுகிய அரண்மனைக்குள் விரவிக் கிடக்க, பரந்த உலகில் அற்ப வாழ்வின் அமைதிக்காக எத்தனை எத்தனை ஆன்மாக்கள் அங்கலாய்க் கின்றன...இப்படியேயானால் முடிவு?...

‘‘ நம் விழிக்குப் புலப்படாது கோடிக்கணக் கான ஜீவராசிகள் நித்தியமற்ற அநித்திய உலகில் உழன்று தவிக்க, எனக்கு மட்டும்...? தனி ஒருவனுக்கு அளவற்ற போகபாக்கியங்களா? இவையெல்லாம் ஏன்? இது போலி! உண்மையை அறிய முனையும் என் சிந்தனையை மழங்கடித்து-போலி மயக்கிற கிடந்து புரஞ்வதற்கு அமைக்கப்பட்ட சுயநல் பாதுகாப்புகள்.’’

அளவு கடந்த வினாக்களை எழுப்பி மனதை அலைய விட்டு அதில் உள்ளத் தெளிவான விடைகளைப் பெற்றுமலும் ஆய்வுக்கூடமாக நெஞ்சத்தைச் சித்தார்த்தன் மாற்றிக்கொள் கிறுன். அவனது தர்க்கவாதம் முடிவற்ற துன்பத்தின் பெருக்கத்தை எப்படி அடைத்துக் கொள்வது என்ற பதிலைத் தேடியலையும்போது கடந்துபோன ஆனால், அவனது நெஞ்சில் நீங்காத உயிரோவியங்களாக இடம் பெற்ற சம்பவக் காட்சிகள் தெரிகின்றன.

*

*

*

நச்சரவின் விஷம் போன்ற உச்சிப் பொழுது. வான மையப் புள்ளியில் நிற்கும் கதிரவன் தனது கொடுமையான கதிர் நாக்கு களினால் உலகத்தின் நீர்மயத்தைச் சுவைத்து ஏப்பமிடுங் கொடுமை எங்கும் நிலவுகிறது. அந்த வெப்பத்தின் வெம்மையிற் பசுமையான இலைகள் சாம்பிக் கருகுகின்றன. துடித்துத் துவண்ட பல ஜீவராசிகள் நிழலின் அருமையைத் தேடித் தேடி ஒதுங்குகின்றன.

பாளம் பாளமாக வெடித்துப் பசுமையின் சுவடே அற்றுப்போன கடுமையுடன், கொடு நெஞ்சனின் குணத்தைப் போன்ற வைரம் பாய்ந்து கிடக்கும் வயல் ஒன்று. அந்த வயலை உச்சி வேலையில் உழுவதற்கு முனைகிறுன் உழவன் ஒருவன். அந்தோ! என்ன கொடுமை! ஏரின் முனையில் இரு மாடுகள் பூட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அடித்து இம்சைசெய்கிறுன் அவன். நீர்த்தன்மையற்ற அந்த உழவு மாடு களின் வாயிலிருந்து நுரை வெளியேறுகிறது.

தன் துன்பத்தைக் கண்டபின்பும்-மேலே நின்ற சூரியன் தனது உடலைப் பொசுக்குவதன் காரணமாக வேலையைத் துரிதப்படுத்த மேலும் மேலும் அடிக்கிறுன் அந்த உழவன்.

“ சுயநலத்தினால் தன் மனித உணர்ச் சிகளைக் கெல்லி எறிந்து விட்டானு?.....

“ வாழ்க்கை வாழ்வதற்குத்தான் ! அதைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் பிற உயிர் களையா வாட்ட வேண்டும் ? மற்றைய சீவன் களை வருத்தி வாட்டித்தான் வாழவேண்டு மென்பது நியதியா ? வெயிலின் தாக்கத் தைக் கண்டு பயந்து—வேலையையும் முடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற தவிப்பு அந்த உழவனை உறுத்துகின்றபோது துன்பப்பட வேண்டியவை மாடுகள்?... தன் துன்பத் தையே பெரிதெனக் கருதும் கருணையே இல்லாத செயலிது ! இத்தனைக்கும் அடிப்படை அநித்திய வாழ்க்கை.”

ஓரு கிழவன்-பாரிதபத்துக் கிடமானவன் மெலிந்த—சதை வடிந்து எலும்பாகி—உயிரை உள்ளே வைத்திருக்கும் வெறும் கூடு. குழிந்து தூரும் கிணற்றில் ஒட்டிக்கிடக்கும் நீர்க்கசவு போன்ற கண்களிற் பஞ்சடைந்த தோற்றம். உயிர் நூலிழையில் தொங்குகிறது. அவனுக் குக்கூட வாழவேண்டுமென்பதில் அக்கறையா? தளர்ந்து தள்ளாடும் அந்த உடலின் மறு தன்மை மரணம். இன்று இல்லாவிட்டால் நாளை, நாளையும் இல்லையானால் என்றே ஓரு நாள் அது சம்பவிக்கும்.

“ மரணத்தை மனிதன் வென்றுவிட முடியுமா? உலகப் பற்று நன்கு வேரோடி ஒலுஞ்சரி, வேரோடாவிட்டாலுஞ்சரி அழிவு நிச்சயம் உண்டு. என்றைக்காவது காலத் தச்சால் வெட்டி முறித்துவிடப்பட வேண்டிய மரந்தான் மனிதன்! ஒருநாள் மரணம் வந்துதான் ஆகும். அதனின்றும் தப்பியவரில்லை....

“ கிழவனை மரணம் நிழல்போல் தொடர்கிறது. அதற்கு இப்போது சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை. அதனால் சமயம் வாய்க்கும் போது தனது கைவரிசையைக் காட்டவே செய்யும். இந்த உண்மை என்றும் பொய்ப்ப தில்லை. அதனை ஏன் மறந்து விட்டான்? இப்போது அவனுக்கு உயிருண்டு. அவனை வாழவைப்பது சென்றகால இன்ப நினைவு தான்! அந்த நினைவுடன் வெறும்வாயை மென்று எத்தனை காலம் வசிக்கமுடியும்? இன்று வெறும் வாயை மெல்லும் அவனது நிலையே பரிதாபத்துக்குரியது,.....

“அதோ மரணம் சம்பவித்துவிட்டது. முன்னே முரசொலி, பின்னே ஊர்வலம். அநித்தியத்தை நித்தியமென்று போற்றிய ஒருவன் பிணமாகி விட்டான். அந்தப் பிணத்தை - நாளையோ - எந்நாளோ இறந்தாகவேண்டிய பிணங்களே சுமந்து செல்கின்றன. சுமக்கின்றவர்கள் தாழும் பிணங்களென்பதை மறுக்கின்றனர். கடைசி எல்லை வரை வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை அற்றீரும்

வதுதான் நிதர்சனம்-யதார்த்தம். தள்
ளாடும் மனிதனுக்குச் சாவு சமீபம். எமக்கு
எப்போது! அவனுக்கு முந்துவதுமுண்டு!
அதன் வரவைத் தடுப்பவர் இல்லை.”

சமீபத்தில் அரண்மனைக்கு வெளியே
சென்ற சித்தார்த்தனுக்குத் தெரிந்த சோகக்
காட்சிகள் இப்போது அந்தராத்துமாவிற்
புகுந்து மனிக்கோவைகளாகிச் சித்துவிலை
யாடல் காண்பிக்கின்றன.

விரக்தியின் மேலீட்டினால் சித்தார்த்தன்
கைகளைப் பின்னுக்குக் கட்டிக்கொண்டு கூண்ட
டுப் புலிபோல முன்னும் பின்னும் நடக்கிறான்.

“கூண்டிற்கிளியைப் பூட்டிவைத்துப் பழ
மும் பாலும் நேரந்தவரூது தந்து போவிப்
பது எதற்கோ? அந்தக் கிளி சுதந்திர கீத
மிசைத்து வானிற் சிறகடித்துப் பறக்கும் இன்
பத்துக்கு நிகருண்டா? என்னையும் கிளியாக்கி
எதையெதையோ இன்பங்கள் என்று காட்டி
மயக்கி உண்மைச் சுதந்திரத்தை மூடி
மறைத்துவிட முயல்கிறார்களே.....

“இந்தக் கூட்டைவிட்டு வெளியேறிச்
சகல ஆத்மாக்களும் முத்திகாணச் செய்வது
தான் மனிதப் பிறவியின் மாபெரும் தொண்டாகும்.”

எண்ணத்தின் உந்துதலில் சிக்கிச்சமுன்ற
சித்தார்த்தன் எழுந்து வெளியேறிவிடக், கால்
களை வெளியில் வைத்துக்கொள்கிறான்.

முன்வைத்த கால்கள் இடம்பெயரவில்லை. மனிதனின் இதயத்துடன் ஒன்றுபட்டு இறுகிய ஆசாபாசத் தலை வலுவில்வந்து அவனது கால் களைத் தாமே கட்டிவிட்டனவா? அந்தத் தலையின் தாக்கம் கால்களைப் பின்னச்செய்துவிட, ஒன்றும் தெரியாத வெறும் ஜடமாக அந்த இடத்திலேயே நிற்கிறுன்.

நிறைநிலாவின் ஓளிக்கிரணங்கள் சாளரத் தின் இடுக்குவழியே வழிந்து அந்தப் பளிங்கு மாளிகையின் ஓயிலினை ஒருபடி உயர்த்திக் காட்டுகிறது. தனது கால்களின் சக்தி வெளி யேறுவதைவிட உள்ளே செல்வதற்கு முனை வதை உணர்ந்து தடுமாறுகிறுன். அந்தத் தடுமாற்றத்துக்கு அடிப்படையான பாசத்தின் சக்தியை இலகுவாக அவனுல் கெல்லி ஏறிய முடியவில்லை. மெதுவாகக் கால்களை ஒட்ட வைத்துக்கொண்டே நிலாமுற்றத்தைக்கடந்து மாளிகையின் நடுமையத்தில் விளங்கும் சப்ரகூட மஞ்சத்தை நெருங்கியவன் விழிகளில்... தங்க விக்கிரகம் போன்ற குழந்தை தெரிகிறது. சந்திரனுக்கே ஓளிதரும் சூரியனுக்குயிலும்போதும் தோஜோமயமான ஓளிவீசிக் கொண்டு தாயின் வயிற்றேடு ஒன்றிக்கிடக் கிறது அது.

அந்தத் தாய்?

உலகத்தின் எழிலனைத்தையும் ஒன்று கூட்டி மயன் படைத்துவிட்ட பேசும் பொற் சிலையாக-வாழ்க்கையை வெறுத்தோட முனையும் கணவனும் “இன்பத்தின் அதி உன்னத

இலட்சியம் இங்கேதான் உள்ளது என்று அறுதியிட்டுக்கூறும் தெய்வ உருவாக யசோ தராதேவி துயில்கிறுள். உலகத்தின் கல்மஷம் படியாத பளிங்கு இதயத்தின் பிரதிபலிப்பாகப் பரிதி முகம் விளங்குகிறது. சித்தார்த்தன் எண்ணத்தில் உருவான திடம் அனைத்தும் அழிந்து ஒழிந்துவிடப் பலவீனன் ஆகிறுன்.

மாடியின் கேந்திரப் பகுதிகளில் எல்லாம் ஓளிதரும் தூண்டாமணி விளக்குகள், தென் றவின் உந்துதலினால் தங்கவண்ண மினுமினுப் புடன் ஓளியை அந்தச் சப்ரகூட மஞ்சத்துக்கே தள்ள — உள்ளே புகைந்துகொண்டிருக்கும் அகிற்புகை திவ்வியமான கந்தத்தை நாசிக் குக் கொடுத்து, வாழ்வின் நறுந்தன்மையைச் சித்தார்த்தனுக்குத் தெளியவைக்கும் முயற்சி யில் ஈடுபடுகின்றது. எத்துணை கவர்ச்சி! கலை யும் கவினும் கூடிய அமைதியான இன்பச் சூழல்! குளிர்மை வீசும் நிறைநிலாவின் தண் வேலையின் பின்னணியின் இன்பம்! தென்ற வின் இனிய இதமான குழைவு! ஆகியவற்றின் மத்தியில் அவன்...!

மங்கி மங்கி விடுபட்டுப்போன கடந்தகால இன்ப நிகழ்ச்சிகள் சக்ர விழுகம் அமைத்து அதற்குள் அவனைத் தின்றடிக்க முற்பட்டுவிடுகின்றன.

“ வாழ்க்கை என்பது இதுதான் ! மனி தனை விரண்டோட விடாது கட்டிவைக்கும் அன்புக் கயிறுகள்தாம் மகனும் மனைவியும். இந்தக் கயிறுகளை அறுத்துவிடாதே ! அறுப் பது கடமையாகாது. ”

உலகத்தைமறந்து கல்மஷமான சாதனை களை அறியாத, களங்கமில்லாத மகனும் மனைவியும் துயின்றுகொண்டே அவனைக் கெஞ்சவதாக இதயம் பாவனை செய்கிறது.

காதல், பாசம் என்பவற்றின் ஊற்றுச் சுரந்து பெருகி அலையெடுத்து அமிழ்த்தும் போது, அவனை திணறுமல் இருந்துவிடமுடிய வில்லை. நீண்ட நெடுமூச்சுக்கள் உள்ளத்து அனவிலிருந்து கிளம்புகின்றன.

“இது என்ன சோதனை? குடும்பம் என்ற ஆற்றைக் கடந்துவிட்டால், அப்புறம் எந்தவிதமான இடையூறுகளும் ஏற்படப் போவதில்லை.”

புணையற்ற நீந்தத் தெரியாத ஒருவன் ஆற்றின் கரையில் நின்று, வகை தெரியாது தடுமாறித் தவிப்பதுபோலச் சித்தார்த்தன் கலங்குகிறான். சிந்தனை முடிவற்ற வெங்கனைந்தி யாக நீஞுகிறது.

அங்கே.....

“இதோ உன் வாழ்வோடு இணைக்கப்பட்ட மனைவி மக்கள். கற்றவர் அவையில் இந்தக் கண்ணியை நின் கரத்திற் பிடித்துத் தந்தனர். வாழ்நாள் மு மு வதும் உன் தோளிலே சுமந்து இறக்கவேண்டிய சுமை இருள். அச்சுமையை இடையில் இறக்கி வைத்துவிட்டு நிம்மதியாக மூச்சுவிட முயலாதே! நீ இறக்கும்வரை எத்தனை பாரமாக விருப்பினும் பொறுமையோடு சுமந்து செல்வதுதான் உன் கடமை.”

விவாகத்தின்போது புரோகிதர் சொன்ன
ஆசிமொழி இது.

தனது இரு செவிகளையும் பொத்திக்
கொள்ளுகிறான்.

“இந்தக் காட்டாற்றின் வேகத்தைக்
கரைகட்டி அடக்கிவிட முடியாதா? ”

நெஞ்சின் உண்மைகளை – அனுபவங்களை
யெல்லாம் அப்படியே உள்ளே அழுக்கி ஆமை
யின் மந்தநடை போட்டு மீண்டும் நிலாமுற்
றத்துக்குச் செல்கிறான்.

வானில் வெண்பஞ்சுப் பொதிகளுடன்
ஒளித்து விளையாடி, எதிரேவரும் இருண்ட
பெரு முகில்களைத் தனது வேகத்தினால் தாக்கி
நுழைந்து செல்லும் நிறைநிலவின் வேகம்
குறைகிறதா? மேற்கு வானைச் சிறிது சிறிதாக
அணுகிக்கொண்டிருக்கிறது. நிலா முற்றத்தின்
கைப்பிடிச் சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டு
ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் கபில
வஸ்து நகரத்தைச் சுற்றிக் கண்ணேட்டம்
விடுகிறான்.

கணங்கள் வினாடிகளாக உப்பிப் பருத்து,
நாழிகைகளாகி, உருச்சினைதந்து செல்கின்றன.
திடமற்ற முடிவின் குமைச்சல் நெஞ்ச இரைப்
பையில் சீரணிக்காமல் இருக்க, நிம்மதி எப்படியும்
வரப்போவதில்லை.

தூரத்தில் எங்கோ ஓரு கோழி, நேரந்தெரி
யாது எழுந்து, கொக்கரக்கோ எனக் கூவ
கிறது.

“ உலகைச் சூழ்ந்த இருள், நிலவின் பூரண கதிர்களினாலும் விரண்டோடப் போவதில்லை ; மரங்களின் அடியிலும் மலையின் ஒரு சாராலிலும் நிழல் என்ற உருவோடு ஒண்டிநிற்கின்றது. கதிரவனே நீ வா ! உனது ஒளிதான் இருளை முற்றறக் கலைக்கும் தன்மை கொண்டது. ”

என்ற கருத்தமைத்துத் தனக்குச் சொல்வதாக உணர்கிறோன்.

உலகத்தை ஒருமுறை கண்களினால் துழாவும்போது எங்கும் நிலவின் ஒளியை ஏமாற்றி இருள் நிழல்வடிவுகொண்டு நிற்பதை நிதர் சனமாகக் காண்கிறோன்.

“ ஆம் ! என் வாழ்வுக்கு ஒளிதர வந்தவர்களான இந்த மனைவியும், மகவும் ஒளிதரவில்லை. பாசம் என்கிற துன்ப நிழல்களே இவர்கள். என்னெளியில் எனது காலடியில் நிழலாகக் கவிந்துகொள்ளும் அவர்களையே பற்றிக்கொண்டிருந்தால், உலகத்தைக் கவ்வி நிற்கும் அறியாமை இருள் நீங்கப் போவதில்லை. உலகம் துலங்க வேண்டும். அதற்கு ஞானகுரியன் உதயமாக வேண்டும். அதுவரை ஆசாபாசத்தின் அத்தி வாரத்தின் மீது கட்டப்பட்ட துன்பம் ஒழியப் போவதில்லை. என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே. உலகத்துப் பாவங்கள் எல்லாம் அறவழியில் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். ஒன்றையொன்று மருவி நின்றுகொண்டு இலட்சிய வாதம் பேசுவது அர்த்தமற்றது. சேவையும், தியாகமும் பாசத்தின் பற்றுக்கோட்டினால் ஏற்படக்கூடியவை யல்ல. ”

மறுபடியும் அவனது நெஞ்சு ஒரு ஆய்வுக் கூடமாகின்றது. அதன் சர்வாங்கமும் அவனைக் மாறி நின்று தர்க்கவாதம் நடத்துகையில் ஒவ்வொன்றும் அவனை வெற்றிப் பாதைக்கு இட்டுச் செல்வதை உணர்கிறோன்.

“ பாசம்—காதல் — இல்வாழ்வின் இன்பம் இவை சுயநலத்துக்கு வழிகாட்டுவன ; உண்மையின் சத்துருக்கள். இவற்றை உணராது பாவக்கிடங்கில் உழலும் மனிதனைப் பக்குவப்படுத்த வேண்டும். இதுதான் என்தலையாய இலட்சியம்.”

மணிமுடி, உல்லாச வாழ்வு, உறவு, சுற்றும் அளைத்தும் ஆத்மீக வாழ்வைக் கெடுத்து விடும்.

உள்ளத்திற் பொங்கிப் புரண்ட சிந்தனை அலைகளின் வேகம் அடங்கி ஒடுங்குகின்றன. உள்ளத்தில் தெளிவு! எதுவுமே கவர்ந்துவிட முடியாத உறுதியும் உண்டாகின்றது.

உலகமனைத்தும் மரண நித்திரையின் பிடியினின்றும் விடுபடவில்லை. தன் உடல் நிலத்திற் கிடக்க ஆத்மாவின் உதவி கொண்டு மனிதன் பகலில் எண்ணியதைப் புது மெருகுடன் காணும் கனவுக்காலமிது. யசோதரை, இராகுலன் ஆகிய இருவரும் புயவின் கொட்டத்தை அறியாது, தென்றவின் இதத்திற் கண் வளர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றனர்.

அரண்மனையிற் பந்தோபஸ்தாகப் பூட்டப்பட்ட கதவுகள் தாமாகவே திறந்து கொள்கின்றன, “இவையெல்லாம் ஏன்?”

நெஞ்சிலே குவிந்த அமைதியில் வாய்க் கமலம் மலர்கின்றது. நெஞ்சில் தெளிவும் முகத்திற் பொலிவும் குலவ, சித்தார்த்தன் வெளியேறுகிறுன்.

நிறை நிலவின் ஒளியை ஓடிவந்த கரு மேகம் மூடிக்கொள்கிறது. அந்த ஒளியின் வேகம் ஒரு கணம் மங்கித் தெளிகிறது. அந்த இதமான—அற்ப இன்பத்துக்குக் கேது வான் ஒளியின் போலிமயக்கத்தை அவன் எற்றி எறிகிறுன் ; இப்போது அவனது காலடியில் ஆசாபாசத்தின் நிழல் கவிந்துவிடவில்லை.

உளத்தின் உறுதி ஆத்மீக உணர்ச்சியில் ஓரிய பொலிவுடன் திகழ்கிறது. கதிரவனிடம் இரவல் பெறும் திங்களும், கங்குலின் இருளைக் கண்டு விலகியோடும் சூரியனும் அவனது ஞான ஒளிக்குமுன் செயலிழந்தவையே... !

“ உலகம் உய்ய வேண்டும். பொதுமையான புனித தத்துவம் நிலைக்க வேண்டும். கருணையின் வழியிற் சகல ஆன்மாக்களும் ஈடேற வேண்டும் ” என்ற உண்மையின் வழியே ஒடும் அவனுக்குப் பின்னே.....

அன்னை, தந்தை, மனைவி, மகன், நண்பர், உறவினர் ஆதியவர்களை யெல்லாம் அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்க அரண்மனை இன்னும் உறங்குகின்றது.

நெஞ்சில் இப்போது அஞ்சு கவியாத ஞானப் பரிதியின் விரிகிறது.

12910

ருள்
து

இந்த உலகத்துக்கு ஆயிரங்கோடி நடசத் திரங்களும் சந்திரனும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, தம் மட்டற்ற சக்தியைக் காட்டினாலும் இருளை வெற்றிகொள்ள முடியவேழுமுடியாது.

“ உலகம் வாழ வேண்டும். பாபகிருத் தியத்தினால், சதா பாபச் சுமையைத் தலையிற் சுமந்து இறக்க முடியாதவர்கள் வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுவதுதான் மனித கடமை. இந்தக் கடமை தன் சொந்த உணர்வுக்கு அப்பாற்பட்டது....

“ தொண்டுக்குத் தியாகம் அடிப்படை ; தியாகமற்ற தொண்டு தொண்டாகாது. சொந்தப் புலனுணர்ச்சியை, உறவை, உடல் விழையும் விருப்பத்தை விட்டவன்தான் மகாத்மா. இதுதான் வேண்டியது. இந்த நல்ல நோக்கத்தை நாடிச்செல்லுவதே வாழ வின் உயர்ந்த இலட்சியம்.”

சித்தார்த்தனின் கால்கள் பூமியின் கரடு முரடான பாதையில் முன்னேறிச் செல்கின்றன.

1957

நடசத்
ர்ந்து,
வைம்
யாது.

பகிருத்
ந் தலை
வாழ்வ
டமை.
ரவுக்கு

படை ;
ாகாது.
, உடல்
னதான்
இந்த
தெவாழ்

ந கரு
செல்கின்

ஆசிரியரைப்பற்றி

“உயர்க்க கருக்கனோ வைத்துக்கொண்டு கடத எழுத முடிவென் பதை ‘எரிக்க திரி’ மூலம் அவர் என்னு சிருபித்துவிட்டார். பொதுவாக

நாகராஜனின் கடதகளில் உவமானச் சிறப் புக்களும், தட்டுத் தடங்கல்ற ஒட்டமும், அறிவுரைகளும் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். வாழ்க்கைத் தத்துவக் கநத்துக்களும் இடையிடையே தலை கீட்டுவதுண்டு. இந்த வகையில் அவரது உருவக்கடதகள் குறிப் பிடத்தக்கவை”

இளவாச → சமூகேசரி (11-11-56)

“சமூகேசரி வளர்த்துத் தங்க எழுத்தச் சார்களுள் குறிப்பிடக்கூடியவர் திரு. இ. நாகராஜன். சிறகடதத்-கவிதைத் துறைகளில் ஆரவம் மிகக் கூட இவர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே எழுத்துத் துறையிற் கால் வைத்துவிட்டார். இவரது கண்ணிப் படையல் ஒரு கவிதை. உதய குரியனின் குழுமமும், செழுமையும் விறைத்த கவர்ச் சியை, மிகுங்கை இவரது கவிதைநடையிற் காணலாம்.”

காந்தன் — சுதந்திரன் (29-11-59)

“திரு. இ. நாகராஜன் சிறகடத, காவஸ், கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம் ஆகிய பல்வேறு துறைகளிலும் மங்காப் புகலோடு திகழ் பவர்..... சிலம்பன், ரவிவரான், வி. ஆர். என்., ஆறென், இ. நா. என். புனீபெயர்களிற் சிறுகடதகளையும், கவியரசன், எனு, கூட்டுக்கல்லோராயன், இடிமேகன், ரமேஸ்வரன், ரவி, ரவீங்கிரன் ஆகிய புனீபெயர்களிற் கவிதைகளையும், அரிமா, தனஞ்செயன் ஆகிய புனீபெயர்களிற் கட்டுரைகளையும் எழுதிக் குவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.”

தசாதன் — தினகரன் (22-9-62)

“‘சமூகேசரி’யிலும், ‘தமிழனி’லும் பணிபுரிந்த கவிஞர் நாகராஜன் அவர்கள் பல கவியரங்குகளிற் பங்குகொண்டவர். தரமான சிறுகடதகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். அவரது குழந்தைப் பாடல்கள் பலராற் போற்றப்பட்டிருக்கின்றன. ‘பட்டுச் சட்டை’, ‘காகம்’, ‘குவில்’, என்ற பாடல்கள் பாடநூல்களிற் சேர்க்கக்கூடியவை. சமுத்தி எழுத்தாளர் ஜவர் புதுமையாகப் படைத்த மத்தாப்பு’ என்ற குறுநாவலில் முதலாம் அத்தியாயத்தை எழுதியுள்ளார். அது நூல்வடிவில் வெளிவந்திருக்கின்றது. நவரசங்களையும் கொண்ட ‘மனிமகுடம்’ என்ற நாவலில் (மூவர் எழுதியது) முதன் மூன்று அத்தியாயங்களை மூன்று ரசங் வெளிப்பட, கவிதைபோன்ற நடையில் எழுதி வெற்றியீட்டியுள்ளார். இவர் இப்போது சுன்னாகம்: வட-இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகத்திலே பணிபுரிகிறார்.”

— இருசிகமணி கணக. செந்திநாதன் (7-6-61ல் ‘சமங் தங்க இளக்கிலைச் செல்வன்’ என்னும் நூலில் எழுதியவு)

திருமகள் அழுத்தகம், சன்னுகம்